

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bruhn, Rose.; Rose Bruhn.

Anne Lykke : Skuespil i fire Akter med et
Forspil

København : H. Hagerup, [1911]

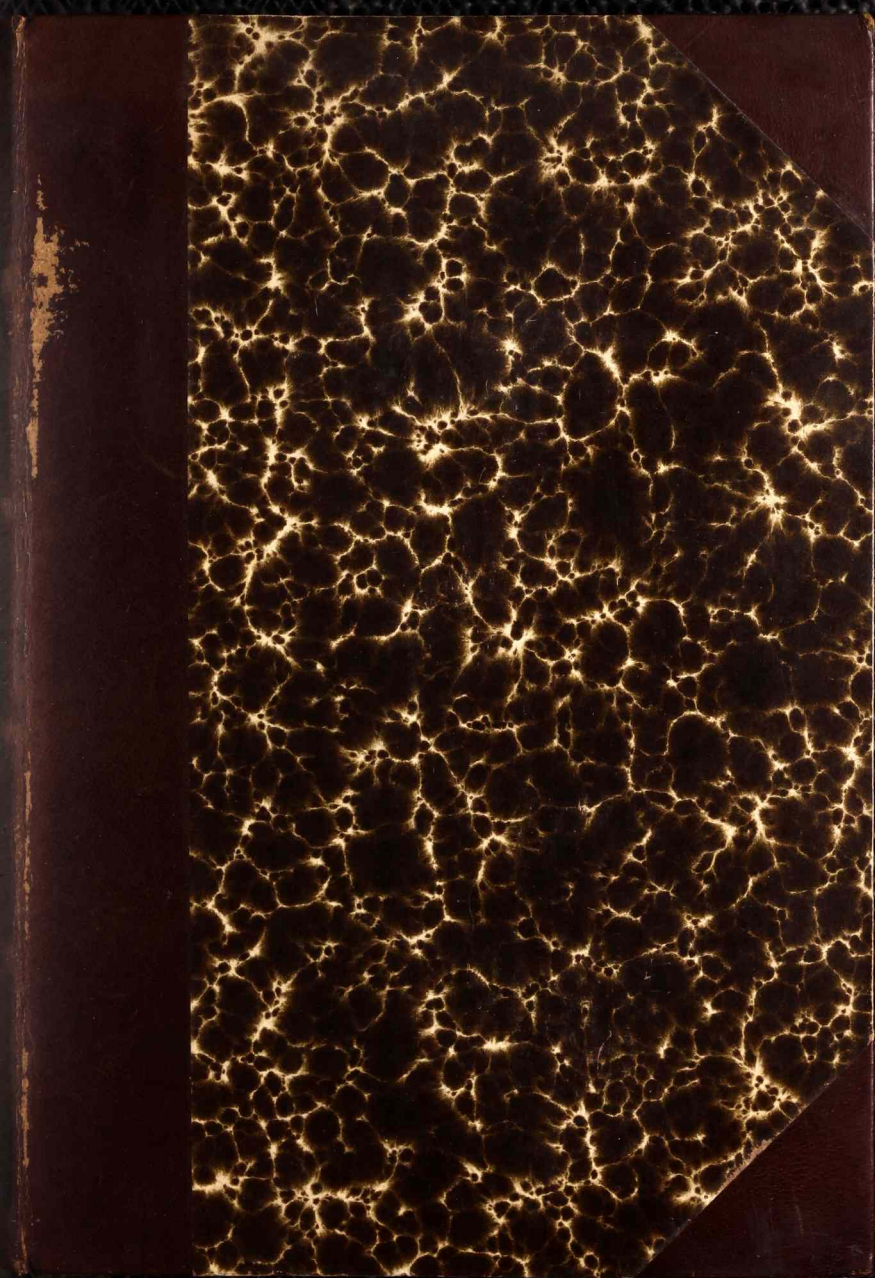
128 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

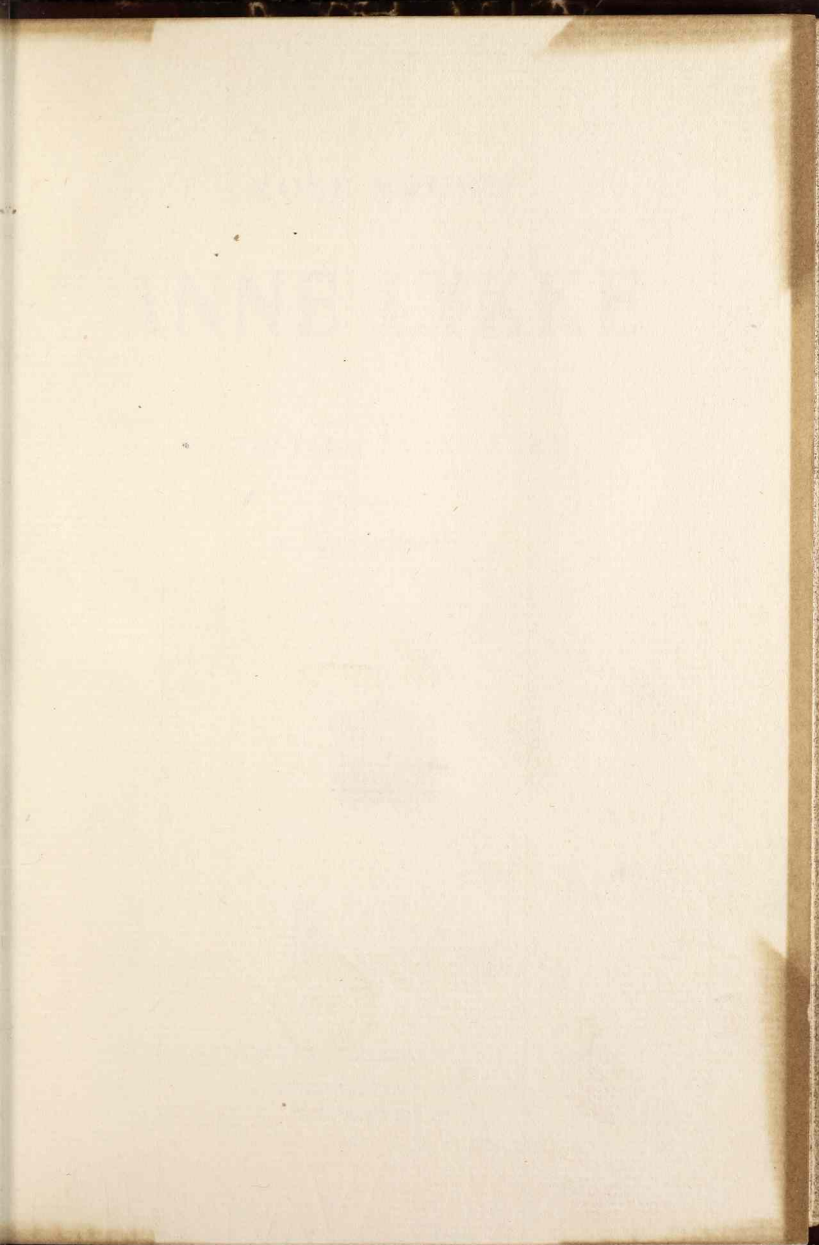
55, - 46 -

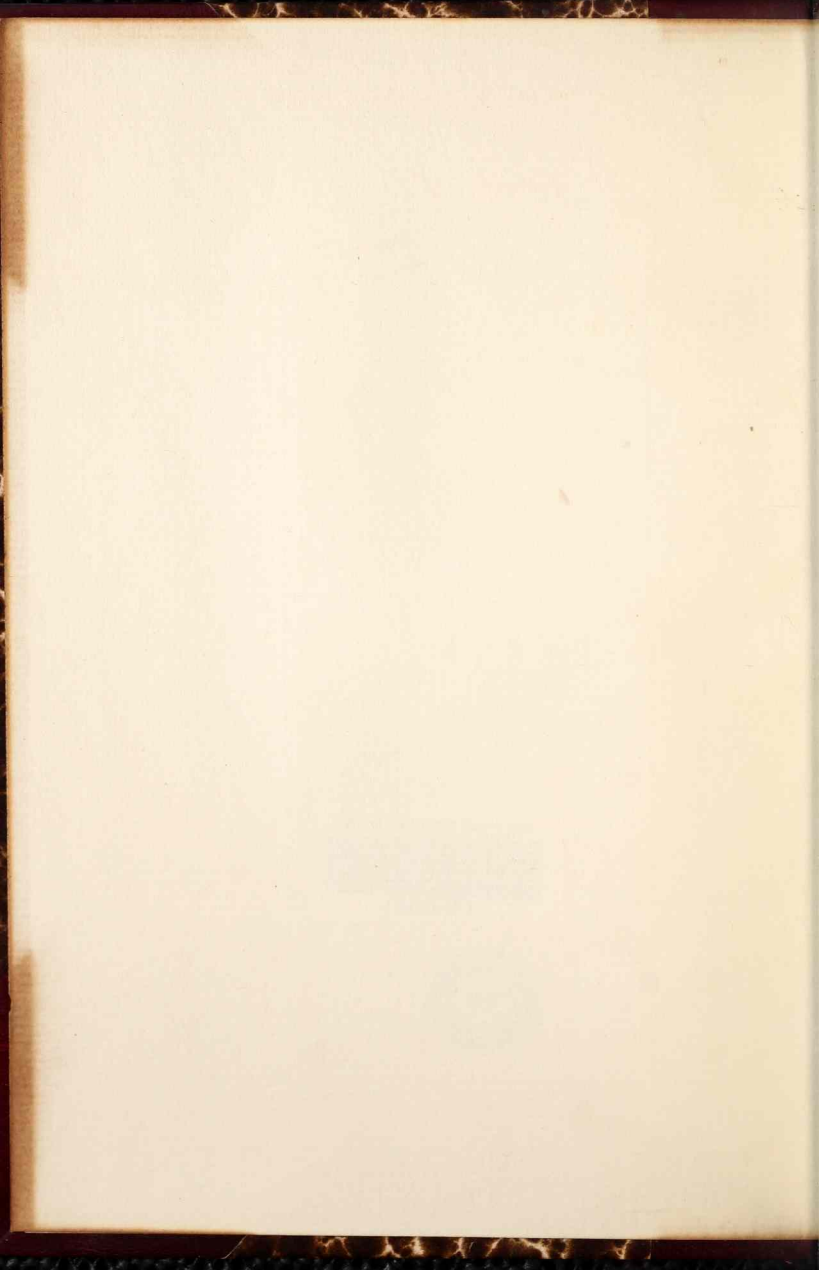
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023470171

ROSE BRUHN

ANNE LYKKE

SKUESPIL I FIRE AKTER

MED ET

FORSPIL

h. 12. 6723

H. HAGERUP^s FORLAG • KØBENHAVN

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE

H. ASCHEHOUG & CO.

ROSE BRUHN

ANNE LYKKE

SKUESPIL I FIRE AKTER

MED ET

FORSPIL

H. HAGERUP^s FORLAG
KØBENHAVN

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel)

1911

FORSPILLET

AAR 1611

Personerne:

KONG CHRISTIAN IV.

PRINS CHRISTIAN (12 Aar).

Rigsraad HENRIK LYKKE.

Fru KARINE BANNER, hans Hustru.

ANNE LYKKE, 17 Aar

CHRISTIAN LYKKE, 25 Aar

} deres Børn.

JENS BOLDMESTER, 25 Aar.

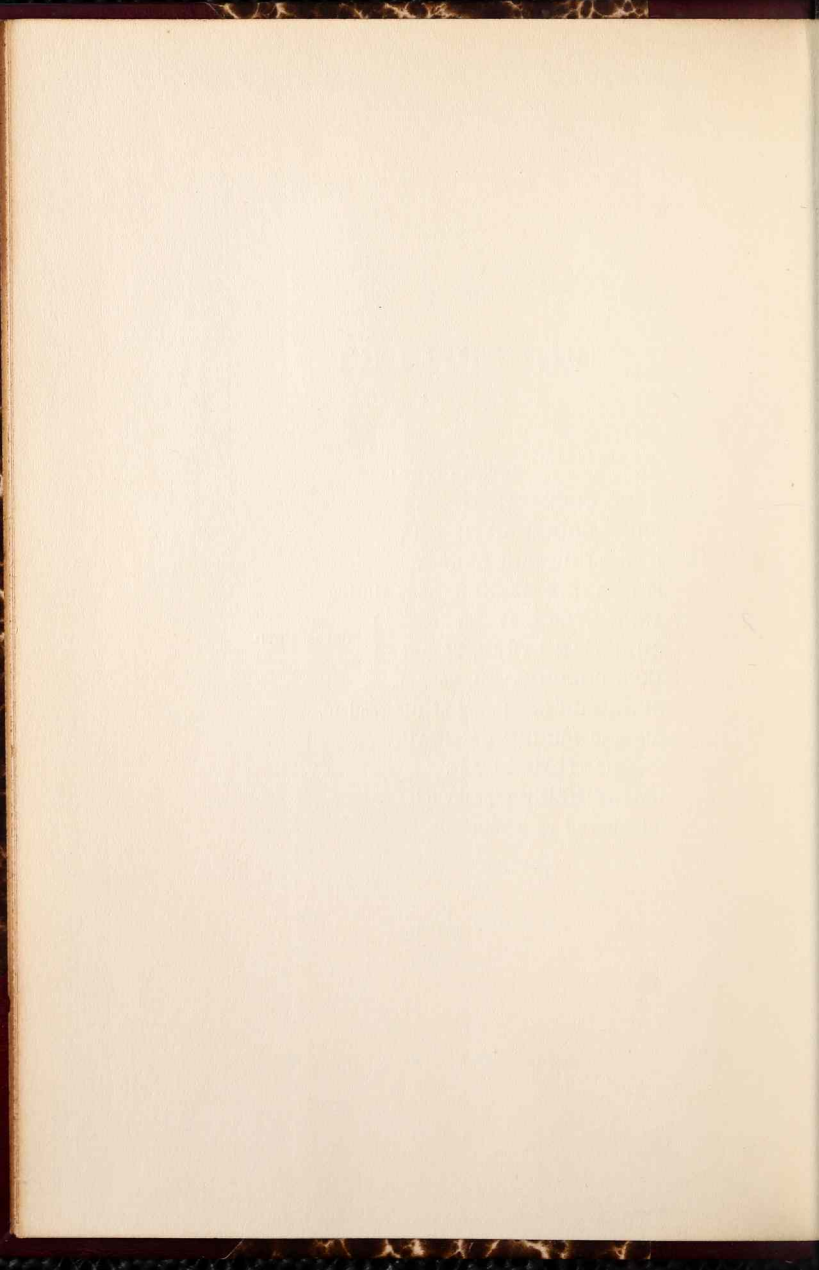
GUNHILDE (Slægtning af Rigsraaden).

Rigsraad BREIDE RANTZAU.

CAJ RANTZAU, 24 Aar.

LAMME HEINE (Spaakvinde).

Adelsmænd og Almuesfolk.

FORSPILET

Rosengaarden ved Vordingborg Slot. Skumring. Slottet ses festligt oplyst i Baggrunden. Tilhøjre Ringmuren med Kong Voldemers vilde Roser. Buskadser og Løvhytter. Højstammede Træer rundt om. Svende hænger kulørte Lamper op mellem Træerne. Borde med Drikkevarer.

GUNHILDE

(Lille og pukkelrygget. Gaar tudbrølende fra Jens Boldmester. Hun vender sig flere Gange og ser efter ham. Jens Boldmester staar ubevægelig med Ryggen til hende.)

»Aa Jens — at Du kan have Hjerte til at snakke mig saadan til. — Har Du ikke et lille godt Ord til mig? — Har Du glemt alle dine fagre Elskovsord? Mindes Du ikke, Du kaldte mig »Din Sukkergris« og »Din røde Pæon« ?«

JENS BOLDMESTER

(En ung, smuk, mørkhaaret Svend. Vender Hovedet ganske lidt og smiler.)

»Mit lille Gimmerlam, tror jeg ogsaa Du var.«

GUNHILDE

(pludselig glad)

»Din Sjæls Persille i dit Elskovs Himmerige. Kan Du se, Du mindes det alt.« (Gaar hen imod ham)

JENS BOLDMESTER

»Glem ikke, at Du var min Balsambøsse og min Liggehøne, og ellers til Tidskort for mig. — Nu skal Du Fanden saa ta' mig gaa! Herskabet kan komme i Rosengaarden, hvad Øjeblik det skal være.«

GUNHILDE

»Jens — hvorfor foser Du til mig, som til en skabet Hund? Du har da forhen baaret Elskov til mig.«

JENS BOLDMESTER

(med tindrende Øjne)

»Elskov? — Nej Gunhilde! Al Livsens dejlige Elskov, der faar Hjertet herinde til at bæve i Fryd og Længsel, Sorg og Haab, det har jeg aldrig til Dig. — Nu ved du det!«

GUNHILDE

(tørre Øjnene og knytter Hænderne. Arrig)

»Du har Elsk til min Frænde, Jomfru Anne. — Vogt Dig, Jens, hun er forbuden Frugt for Dig, — Bastarden! — Aldrig blir' Du optaget i de Lykkers og Banners stolte Ætter.«

JENS BOLDMESTER

(rusker hende. Sætter hende op paa en Gren.)

»For mig sidder ingen Frugt for højt! Nu kan Du sidde der, til en faar Lyst til at plukke Dig! Jeg tænker, det bliver til Dommedag.«

GUNHILDE

»Der kan komme den Stund, da ogsaa jeg sidder for højt for Dig! — — — Du er vel ikke saa dum at friste en Lykke, der vil volde din Undergang?«

JENS BOLDMESTER

»Den Frugt jeg rækker efter, er ikke moden endnu. — Jeg kan vente.«

GUNHILDE

(atter grædende)

»Som Du taler, Jens. Du skulde være nøjd med mig. Min Frænde, Rigsraaden, giver nok sit Minde til vor Trolovelse, desformedels jeg har denne lille Fejler i Ryggen, ligervis som Du har en Fejler paa dit Stamtræ. (Peger mod Borgen) For Du er jo kun for halvblods at regne blandt dem deroppe. (Rækker Armene mod ham) Kom nu og løft mig ned. Men tag varig paa mig. Husk jeg er af ædelt, fornemt Blod.« (Ler drillende)

JENS BOLDMESTER

»Nu tie Du. Jeg regner mig fuldt saa god, som dem deroppe. Hvad kunde jeg for, at min

Fader, den Skelm, ej fik lyst Kirkens Velsignelse over sig og min Moder, før hun lukkede sine Øjne.«

GUNHILDE

»Glem aldrig, bitte Jens, at Du er mine Frænder stor Tak skyldig. Rigsraad Henrik Lykke har ladet Dig godt oplære. Du kan maale Dig med de højbaarne Adelsmænd i ridderlige Færdigheder. — Jag blot ikke Vildt i hans adelige Urtegaard, for det vil baade Dig ilde.«

JENS BOLDMESTER

(kigger smilende op paa hende)

»Derfor gaar jeg ogsaa, for ikke at fristes saa svarlig. — Tag Skankerne til Dig, ellers kan hans Naade, Kongen, løbe Panden imod dem, naar han kommer ned i Rosenlunden.« (Gaar ud tilhøjre)

GUNHILDE

»Din arge Skelm. — Din Vindhas! — — Gud Fader i Himlen, hvor den Karl kan daarende smile! — Jens — hjerte'goe Jens, kom nu og hjælp mig ned.«

ANNE LYKKE

(kommer festklædt fra venstre)

»Hvem skal hjælpes. Jeg ser ingen. (Faar Øje paa Gunhilde) Hilleden, hvor Du er kommet højt tilvejs. Er det Bror Christian, som har været paa Spil?«

GUNHILDE

»Nej, han er ikke saa stærk. Det er Mester Jens, den fagre Svend, som lokker med det ene Øje og støder fra med det andet. Jeg tror, der er Trolddom gemt bag hans hvide Tænder. (Græder igen) — Hvorfor har slig usselig Krop som min faaet et Hjerte? — Naar en Nar bær det frem, volder det kun Latter.«

ANNE LYKKE

(hjælper hende ned)

»I Dag vi har Kongen til Gæst, vil vi kun forlyste os og tænke paa Leg og Fest. (Lægger Armen om hendes Skulder) I Morgen kan Du flæbe. — Men

hent mig først det gyldne Drikkehorn, jeg ser det mangler.«

(synger)

De Riddersmænd, — de Riddersmænd
Som de kan Dansen træde!
De knuger min Haand, og hvisker fordækt
Om al Jorderigs Fryd og Glæde.

Og Kongen hvisked: Du er saa væn og fin,
Liden Anne, Du være mig god,
Jeg fæste Dig vil til Vennen min
Det sværger jeg her for din Fod.

Nej — nej Hr. Konning, I lade mig vær
I Jer Favn tør ej jeg sove.
Kongen han haver saa mangen kær
Min Ære jeg ej vil vove.

GUNHILDE

(synger)

De Ræveunger de fødes røde,
De Ravneunger alt Aadslæt øde.
Er Ræven end rød og Ravnen sort
Du kommer dog med dem alle tilkort.

ANNE LYKKE

Nej — ikke alle Fugle er Høge.
Somme er kun svage Gøge.
Mens Gøgen kukker, slaar Falken ned
Og rammer sit Bytte; — nu ved Du Besked! —

GUNHILDE

(fortrolig)

»Du er kanske ramt?«

ANNE LYKKE

(hemmelighedsfuldt)

»Kan hælde! — En Konge — en liden Prins
— en fager Riddersmand, og tilmed paa Købet en
listig Ræv, som lusker om Hønsegaarden. Kan jeg
forlange mere?« (Hopper forgæves efter at faa fat i en Rosen-
gren ved Muren)

GUNHILDE

»Bejler-Leg er lystig at lege. Men pas Dig for Ræven.« (Peger mellem Træerne. Gaar.)

JENS BOLDMESTER

(staar pludselig ved Roserne)

ANNE LYKKE

»Kors, hvor I gjorde mig ræd, Mester Jens. Gunhilde snakkede lige om en Ræv, — og saa stod I her. Siden I nu er her, drag saa den Rosengren ned til mig. Man siger jo, der er Lykke ved Kong Volmers Roser. Jeg vil smykke mig med dem til Dansen.« (Jens Boldmester lægger en Rosengren om hendes Haar)

JENS BOLDMESTER

»Saa fager I er! Eder kan Lykken ikke gaa forbi.«

ANNE LYKKE

»Se, jeg har revet mig tilblods paa de stygge Torne.«

JENS BOLDMESTER

(griber med et dristig Tag hendes Haand og suger Blodet bort)
(Anne ser undrende paa ham, mens hans stærke Øjne holder hendes fangne)

»Gale Katte faar flænset Skind, Jomfru Anne. Godt er det, jeg har Lægedom for slige Vunder og forstaar mig paa at tæmme baade smaa og store Vilddyr.«

ANNE LYKKE

»Jeg tror, der bor en Djævel indenfor Vamsen der.« (Peger paa hans Hjerter)

JENS BOLDMESTER

»Hvi siger I Djævel om det, der hører Jer til?«

ANNE LYKKE

»I er saa gavmild i Dag, langt mere end jeg skjøtter om. Giv mig blot en Slurk Vin, saa er jeg nøjd.«

JENS BOLDMESTER

(henter Vin fra Bordet)

»Her Jomfru. Drik nu for al Jorderigs Lykke.«

ANNE LYKKE

»For Dig eller mig?«

JENS BOLDMESTER

»For os begge.«

ANNE LYKKE

»Nej — jeg vil drikke for en fager, ung Riddersmand, mine Drømmes Helt — ham jeg venter paa! — Fyld mit Bæger igen, saa drikker jeg kanske ogsaa for Dig.«

JENS BOLDMESTER

»Kors, hvor jeg maa springe i Kvæld, naar I fløjter. Jeg gør det gladeligt, al den Stund jeg er frihedskær Mand, som gerne under Eder en Triumf, I maa jo altid springe, naar min Pisk knalder paa Ridebanen, og naar Signalet gives i Boldhuset.«

ANNE LYKKE

»Ja, der er Du Herre og tilmed en streng Herre. — Men synes du ikke, Jens, det er frydefuldt at se ung Mø næmme saa godt? Baade min Fader og Kongen siger, jeg er en Stadsjomfru til Hest.«

JENS BOLDMESTER

»Det er I, Jomfru Anne. — Og I er en Stadsjomfru i meget andet. Saa fin og fager I er, — saadan som Eders skønne Øjne kan tindre og forjætte. Den hellige Jomfru forlade mig min Synd, — næsten som en Himmerigs Salighed.«

ANNE LYKKE

»Vogt Din Mund. Du fortørner jo Din hellige Jomfru og glemmer at fylde mit Bæger.«

JENS BOLDMESTER

»Saa hed en Vin er kun for Mænd og fuld-voksne Jomfruer.«

ANNE LYKKE

(Knejsér. Lægger sit lange Slæb gravitetisk op over Armen og drejer sig rundt.)

»Se nu ret paa mig, Jens. Her er da baade

Barm og trinde Hoffer, — Kraft i Armen har jeg opsaa.« (Løtter Haanden som vil hun slaa ham. Han griber den i Farten og holder den fast.)

JENS BOLDMESTER

»Herligt at tøjle saa megen Kraft.«

ANNE LYKKE

(æggende)

»Og Bejlere faar jeg nok, — kanske de alt er paa Vej til mig.«

JENS BOLDMESTER

»Kan hænde de er her. (Fylder Bægeret og rækker hende det.) I har kanske truffet Jert Valg?«

ANNE LYKKE

(trækker paa Skuldrene)

»Her kommer saa mange Riddere og Junkere og gæster min Fader, Høvidsmanden paa Vordingborri. Mine Brødre har fornemme og velbyrdige Venner. (Knejses) — Min store Slægt hører til Danmarks bedste. Rigdom og Jordegods har jeg nok af, saa det har ingen Nød for mig, Mester Jens. (Gaar ham æggende nær) — Ung og fager som mine Drømme skal han være, — for ved Du, Jens, jeg drømmer saa godt i de lange Nætter om Elskov og al Livsens Lyst.«

JENS BOLDMESTER

»Hvor kan I drømme om Elskov, som aldrig har Elskov fornummet?«

ANNE LYKKE

»Jeg drømmer jo kun, hører Du!« (Hendes Øjne lyser tindrende mod hans)

JENS BOLDMESTER

»Hvad ved saa ungt Blod om Elskov. (Gaar tæt hen til hende) Al den Stund I aldrig er taget af Mand i Favn.«

ANNE LYKKE

(tier en Stund. Sænker Blikket.)

»Er det saa skønt at tages af Mand i Favn?«

JENS BOLDMESTER
(smiler varmt og daarende)

»Ej kender jeg, hvad der rører sig i et ungt Jomfrubryst. Men det ved jeg, at større Salighed end den at tage en fager Jomfru i Favn gives ikke for Mænd.«

ANNE LYKKE

»I kender vist til mangt og meget baade af ondt og godt! — — Nu vil vi ikke tale mere om Elskov. Naar han kommer, som bliver mig god, vil jeg høre det af hans egen Mund.«

JENS BOLDMESTER

»Jomfru Anne, ser I ej, han er alt kommet? — I ved da, jeg har Elskov til Eder?« — —

ANNE LYKKE

»Aa, Mester Jens, saadan maa I ikke tale.«
— — (Gaar langsomt fra ham. Ser undrende og æggende paa ham.)

JENS BOLDMESTER

»Anne — liden Anne, I maa ej gaa! — I gør mig gal af Elskov!« (Breder Armene ud mod hende. — Hun stirrer paa ham, ligesom lammet af hans stærke Blik. Med et raskt Greb slutter han hende i sine Arme og kysser hende.)

ANNE LYKKE

(slaar ham med sin knyttede Haand i Ansigtet)

»Ja, vist er Du galen, Jens, derfor maa jeg nok tugte Dig «

JENS BOLDMESTER

»Hvorfor føjede Du denne Haan til? Tror Du, Du sidder for højt til at naas?«

ANNE LYKKE

»Rigsraad Henrik Lykkes Datter er ikke for Dig. Mærk Dig det. — Hvad mon min Fader vilde sige, dersom Du fremstillede Dig som Bejler?« —

JENS BOLDMESTER

»Der kommer Eders Fader med Rigsraad Breide Rantzau og Sønnen, Junker Caj, den unge Brushane, der krør sig over al Maade, fordi han har faret i fremmede Lande og lært at føre en Klinge.«

ANNE LYKKE
(ser ud mellem Træerne)

»Statelig og høvisk er han. — Af Adelsblod
det bedste i Danmark.«

(Rigsraad Henrik Lykke og Breide Rantzau gaar samtalende frem
og tilbage i Baggrunden. Caj Rantzau og Christian Lykke kommer
frem paa Scenen. Christian Lykke er noget beruset.)

CHRISTIAN LYKKE

»Du her, Søster Anne! — Giv mig en Læskedrik.
Det tager paa Kræfterne at lege med Jomfruerne.«

ANNE LYKKE

»Du ser mig ud til at have faaet nok. Bor-
dene her er kun for Kongen og hans Følge, naar
de kommer for at se paa Dansen og Legen.«

CAJ RANTZAU
(kysser Annes Haand)

»Vandrer I ene om her i Lunden?«

ANNE LYKKE

»Helt ene var jeg ikke. Mester Jens og jeg
skulde se, om Bordene var beredte for Kongen. Nu
er alt færdigt, her mangler kun det store Drikke-
horn. — Der ser jeg Gunhilde kommer med det.
(Gunhilde kommer med Hornet) Giv hid, Gunhilde. En Kon-
geskænk er tung at bære.«

CAJ RANTZAU

»En Kongeskænk?«

ANNE LYKKE

»Kong Frederik d. II's sidste Gave til min
Frænde, Peder Oxe.«

CAJ RANTZAU
(løfter Hornet)

»Jeg har hørt sige, at den Jomfru, der kre-
denser Kongens Bæger, ej kan sige nej til det, han
beder om. Derfor vogt Eder, Jomfru Anne.«

ANNE LYKKE

»Er Kongen slig farlig Mand? Jeg faar Lyst
til at friste Skæbnen, blot for at vise jer, jeg tør
sige nej, selv naar en Konge beder.«

CAJ RANTZAU

»Aa, gør det ikke. Kredens heller Bægeret for mig.« (Vil hælde Øl i det fra Stoben).

CHRISTIAN LYKKE

»Stop! I Peder Oxes Højtidshorn skal kun perle den ædle Drue. — Jens Boldmester kom hid med Frankervinen, — den, der giver Courage og sætter Fart i Blodet.« (Jens fylder Vin i Hornet.)

JENS BOLDMESTER

»Blot den Vin ikke er for hed for Dig, Christian?«

CAJ RANTZAU

(tager Hornet)

»Drik nu, Jomfru Anne, og giv hid.«

ANNE LYKKE

»Jeg drikker paa en lystig Fest i Kvæld.« (Rækker Hornet til Caj)

CAJ RANTZAU

»Jeg drikker kun for Eder, Anne lille.« (Ser fast paa hende)

CHRISTIAN LYKKE

»I to drikker min Tro godt. Ikke en Draabe har I levnet mig. — Fyld det igen, Jens. Jeg deler ikke med Jer.« (Tømmer det)

CAJ RANTZAU

»Hvem er den fagre Svend?« (Peger paa Jens Boldmester)

CHRISTIAN LYKKE

»Det er Jens Boldmester, vor Fosterbroder, en lystig Svend i et godt Lag. Til Hælvten en af vore.«

CAJ RANTZAU

»A—a—e — — halvbloods!«

CHRISTIAN LYKKE

(hviskende)

»Søn af Ridder Munk til Nørlund. Avlet udi et letsindigt Momentum uden Kirkens Velsignelse. Godt

oplært i fremmede Lande. En Satans smidig og statelig Karl til at gantes med Jomfruerne. Dertil fører han en skønne Klinge. Jeg og Broder Frands kan takke ham for det, vi har lært udi Fægtekunsten.«

ANNE LYKKE

»Og mig har han lært at styre en Ganger og ave Jagtfalke. En Klinge kan jeg ogsaa krydse. Derfor vogt Eder, Junker Caj.«

CAJ RANTZAU

»Er I slig farlig Jomfru, saa faar jeg nok helst tage Jer med det gode, om jeg vil række langt.«

ANNE LYKKE

»Meget højt maa I vide at række, hvis I vil naa mig.«

CAJ RANTZAU

»I er nok en liden Djævlaunge, — skøn og besnærende, — stolt som en Ulykke; — min Tro, vel en Kamp værd. (Rækker hende Haanden) — Vil I saa med til Dansen?« (Begge ud til højre)

CHRISTIAN LYKKE

(Der gantes med Gunhilde. Vinker til Jens Boldmester)

»Kom hid, Jens, saa skifter vi Bægre og drikker paa deres Sundhed, som nu gik til Dansen i Lundden.« (Peger ud efter Anne og Caj. Fjern Musik høres. Legende og dansende Par ses stadig i Baggrunden.)

JENS BOLDMESTER

(ser efter de to som gik)

»Se, hvor han krør sig for hende. — Nu kysser han hendes Haand. — (Tager om Kaarden) Jeg faar nok værge for Dig, liden Anne.« (Vil gaa. Gunhilde standser ham.)

GUNHILDE

(danser omkring Jens)

I.

Hej stop — hej hop — Faldera!
Nu haver den bolde Junker der,
Snappet den liden Jomfru her,
Hej stop — hej hop — Faldera.

II.

Og der blev Fryd paa den gamle Borg,
 Hej stop — hej hop — Faldera!
 Den Lehnsmand gav sin Datter bort,
 Hej stop — hej hop — Faldera.
 (Jens befrier sig og gaar)

CHRISTIAN LYKKE

(ler)

»Du er det artigste Skabelon af et Fruentimmer,
 jeg kender. Kom hid, Gunhilde, Dit lille Pus,
 saa skal Du ride paa mit Knæ. (Griber hende) —
 Dikke dik — min Kylling. Dikke dik, mit lille
 Gimmerlam.« (Gunhilde spræller og slaar fra sig)

GUNHILDE

»Tvi, for rusendes Du er, Christian.«

CHRISTIAN LYKKE OG GUNHILDE

(omringes af unge Jomfruer og Junkere, som dansende har dannet
 Kæde. De synger:)

I.

Det var om Valborgsdag i Vaar,
 — Under Lide. —

Der ganger Dans i Kong Volmers Gaard.
 Springer ud Løv i Lunde alt saa vide.

II.

Der ganger Dansen ude ved Aa,
 — Under Lide. —

Der danse Dronning Soffis Jomfruer smaa.
 Springer ud Løv i Lunde alt saa vide.

III.

Der danser saa mangt et Spegel klar,
 — Under Lide. —

Der danser Fru Tovelil med udslaget Haar.
 Springer ud Løv i Lunde alt saa vide.

IV.

Der danser vel fire, der danser vel fem,
 — Under Lide. —

Stolt var hun, Tovelille, hun kvad for dem.
 Springer ud Løv i Lunde, alt saa vide.

(De danser ud mellem Træerne)

Henrik Lykke og Fru Karine er kommet frem og ser paa Legen.
 Han ser lidende ud og støtter sig tungt til hende.

FRU KARINE

»I er krank og lider ilde, min Husbond. Ej duer I til at skifte Bæger med hans Naade Kongen til sent paa Kvæld.«

HENRIK LYKKE

»Ja, vist er jeg mødig efter det lange Ridt. Kongen havde svært Jag med at naa frem. Dette bør dog ikke ængste Dig, min Karine. Hav Tak for denne skønne Dag. Det var ret en frydefuld Velkomst, Du beredte Kongen. Den gør Dig og os alle Ære.«

(Anne og Kaj Rantzau ses i Baggrunden. De gaar fortrolig sammen.)

FRU KARINE

(peger paa de unge)

»Saa fager en Datter vi har.«

HENRIK LYKKE

(nikker)

»Den unge Junker Caj er og skøn og statelig.«

FRU KARINE

(ser betydningsfuldt efter dem)

»Hans Slægt er fuld saa god som vor. Rigdom og stort Jordegods vil tilfalde ham.«

HENRIK LYKKE

(vender sig langsomt mod sin Hustru)

»Ak, den fagre Ungdomstid«. (Kysser hendes Haand)
Anne er sin Moder lig. — Saa skøn en Husfrue jeg har. (Stryger varligt hendes Kind, som en syg Mand, der kender sin Svaghed) — Men saa mødig jeg er. Ikke faar Du fyrig Ægteherre mere i mig, min Hustru kære.« —

FRU KARINE

»Skønne Minder er og gode. Med Herrens Hjælp bliver Du nok karsk igen, naar Kongen er draget fra Vordingborri. Godt er det, Du ikke skal fare med ham.«

HENRIK LYKKE

»Hvor kan der hentes Fred, naar Land og Rige lægges øde. Altid skal der ofres og lides for disse evindelige Kriges Skyld. Kongen vil det jo,

Rose Bruhn: Anne Lykke.

— nu hjælpe ham hvo som kan, thi Danmark kan kun yde lidt af vaabenføre Mænd og rede Penge.«

FRU KARINE

Derfor drager han vel nu til sin Sværfar, Hertugen af Brandenburg, og til sine Svogre mod Sør for at laane Mønt til Krigskassen og hverve Tropper?»

HENRIK LYKKE

»Saa er det. Men jeg ser ingen Bund i dette. Kongen fik sin Villie. Og Rigsraadet gav sit Minde til at erklære Krigen.«

FRU KARINE

»Og I fik hans Naade, min Husbond.«

HENRIK LYKKE

»Den var dyrekøbt, Karine!« —

FRU KARINE

»I er nok ej af Hjertet Kongens Mand, min Husbond?«

HENRIK LYKKE

(til Breide Rantzau, som kommer ind fra højre)

»Hvad formener Du, Breide? Min Hustru nærer Tvivl om, jeg er Kongens Mand?«

BREIDE RANTZAU

(slaa ham paa Skuldren)

»Han var stædig og sejt til at begynde med. Men da vi først fik ham over paa vort Parti, var han vor og Kongens Mand fuldt ud.«

HENRIK LYKKE

»Ja — jeg maatte give mig tilsidst. Dog synes jeg endnu i denne Stund, at der ad Forhandlingens Vej kunde være knyttet stærke Baand mellem de tre Brøderriiger. — Nu nytter det jo ikke at snakke, Tærningerne er kastede! Men Sorg volder det mig, at nordiske Brødrefolk ikke kan samles i den store Fællestanke, at staa Last og Brast med hinanden. Ad Fredens Vej kunde vi vorde stærke og blive til en Magt, der regnedes med, istedetfor vi nu skal være Fjender paa Liv og Død.«

BREIDE RANTZAU

»Du milde Krist, — hvem bærer Skylden? I Aaringer har vi ladet os træde paa Tæerne af Kong Carl. For hver Dag der gaar, bliver han mer og mer kolhøj! Kalder Du ikke det frækt og ublu, at han lader sine Fogder gaa over Grænsen og kræve Skatten i Norge med Vaaben i Haand? Tykkes Du, det er ret og billigt, han kalder sig Konge over de Finner og Lapper i Nordland og aabenlyst bygger Fæstninger ved Alten Elv, og nu tilsidst har vovet at sætte en svensk Hovedsmand paa Vardøhus? Nej Du, den Svinehund drømmer Kongedrømme om Danmark og Norrig. Det er herom, vi skal nappes.«

HENRIK LYKKE

»Naa, slet saa ublu er han vel ikke! Godt Ord igen, Breide. Vi skal jo tage Tørnen! Give Gud, at Lykken maa følge Konge og Folk. Var jeg i min Manddoms Kraft, gik jeg ej uvirksom her, men var med, hvor Pligten krævede det. — Nu er jeg træt. Mit Livsværk er endt. Ikke oplever jeg hverken Sejr eller Nederlag. Kun det ved jeg, at jeg har tjent min Konge tro og ærlig.«

FRU KARINE

»Tal ej saa, min Husbond. Naar Kongen er faret herfra, skal jeg kun være Hustru og Plejerske for Dig. — Hvil Dig nu her, mens jeg gaar med Fruerne til Legepladsen.« (Gaar)

BREIDE RANTZAU

»Havde vi blot mange Mænd af din Lige, var vi vel farne.« (Rækker Henrik Lykke Haanden)

HENRIK LYKKE

(omslutter hans med begge sine)

»Gud bedre for Mand jeg er. Mine Dage er talte, ønsk kun for mig, at jeg maa fare herfra med Fred.«

BREIDE RANTZAU

»Ja — sløj er Du, Henrik. Det faar være Din Fortrøstning, at Du kan se tilbage paa et vel ud-

ført Dagværk. Endnu faar Du dog tøve en Stund med at fare, thi Konge, Land og Folk har Brug for Dine Kræfter.«

HENRIK LYKKE

»Nej — for mig er kun tilbage at beskikke mit Hus rettelig.«

BREIDE RANTZAU

»Den Sag er da saa lige til, saa frodigt Livs-afkom Du har. Tvende Sønner og en Datter, der-til Guds Velsignelse af jordisk Gods, saa der bliver nok til dem alle tre. Det gælder blot at skifte Sol og Vind lige.«

HENRIK LYKKE

»Det er ej saa let, Breide, at skifte lige, saa skellig mine Børn er faldne ud. Der er nu Christian, den galne Svend, som jeg ikke er for at betro ret meget af Jordegodset til. Saa fik det nok fort Ben at gaa paa.«

BREIDE RANTZAU

Du har da din statelige yngste Søn, Frands, som er i fremmede Lande. Han har vist aldrig voldet Dig Sorg?«

HENRIK LYKKE

(med et lyst Smil)

»Ja, til ham sætter jeg alt Slægtens Haab.«

BREIDE RANTZAU

»Og saa din Datterlil, skøn Anne! Hun er da ret en Kraftens og Dejligheds Jomfru at se paa. Var jeg ikke selv saa nær de Støvets Aar, bejlede jeg min Tro til hende og gik gladelig for fjerde Gang i Brudeseng med saa ungt og skønt et Blod.«

HENRIK LYKKE

(ser med et lunt Smil op paa Vennen)

»Gerne indgik jeg Svogerskab med Dig.«

BREIDE RANTZAU

»Mener Du det i Alvor?«

HENRIK LYKKE

»Jeg tror saa sandt, Du slog til, Breide, hvis-
som jeg lagde hendes Haand i din.« —

BREIDE RANTZAU

»Fagrere Jomfru kunde da ej bydes mig.«

HENRIK LYKKE

»Tror Du, Du er Mand for at rejse Slægten? —
Af aldrende Mand og ung Kvinde kan vist næppe
fremstaa et livsstærkt Afkom, — og her trænges
nyt og kraftigt Blod i vor Slægt, om den skal
føres videre. — Men, — for det ved jeg Raad. —
Du har en Søn.« — —

BREIDE RANTZAU

(med et dybt Suk)

»Ja — ja — jeg gamle Galning, — jeg har en
Søn — og Du har en Datter. (Sukker igen) Ret saa
bør det være! — — Men det er ikke saa let, gamle
Ven, at ave det hede Blod.« (Ler tvungent)

HENRIK LYKKE

»Jeg tror at have formummet, de unge ikke vil
have Vanskeligheder ved at række hinanden Haan-
den udi Trolovelse.«

BREIDE RANTZAU

»Saa meget des bedre, Henrik. Men lad os se
Tiden an og give de unge Lejlighed til at handle
selv.«

HENRIK LYKKE

»Jeg har ej Stunder til at vente, Breide, om
dette lykkeligt skal vorde fuldbragt, inden jeg
farer herfra. Nødig vil jeg lukke mine Øjne, før-
end jeg ved hende vel forvaret og lovformelig tro-
lovet med en Mand af saa god Byrd som hun
selv.«

BREIDE RANTZAU

»Disse vore lige Børn maa lege godt tilsam-
men, et blankt og uplettet Adelsskjold fører begge
Slægter, — og af jordisk Gods faar de næsten
mere end, hvad godt er.«

HENRIK LYKKE

»Jordisk Gods, naar det forvaltes med Hæder og Ære, er godt paa Købet, formener jeg. — Gid Herrens Velsignelse vil lyse over denne Pagt, saa Livsens Frugt maa fremkomme og bære Slægten videre til Hæder og Ære. (Giver Rantzau Haanden) Med Fred og Fortrøstning tør jeg nu drage bort fra Jordelivet. Anne, min eneste Datter og Hjertens Fryd er nu godt forvaret. — — — Der ser jeg Kongen. Gaa imod ham, Breide. Før ham til Legepladsen, saa hviler jeg mig lidt, inden her bliver Lystighed om Drikkebordene.«

BREIDE RANTZAU

»Jeg siger som Du: Herren signe Pagten! Lykkehjulet paa det blaa Felt i dit Adelsskjold, det tror jeg paa. (Gaar)

HENRIK LYKKE

(læner sig træt tilbage)

»Anne — liden Anne« — — (hvisker han hen for sig)

EN SVEND

(kommer hastig ind fra venstre)

»Højvelbaarne Hr. Rigsraad, nu er det første Blod flydt ved Festen. Jens Boldmester har krydset Klinge med Junker Caj Rantzau. Junkeren er saaret og ledet til Sengekammeret.«

HENRIK LYKKE

»Er Saaret farligt?«

SVENDEN

»Jeg ved det ikke, der er gaaet Bud til Badskæreren.«

HENRIK LYKKE

»Kald Jens Boldmester hid.«

(Svenden gaar. Raab og Larm høres udenfor Scenen. Jens kommer baglænds ind fulgt af en Flok unge Mænd. Da de ser Rigsraaden, trækker de sig tilbage).

JENS BOLDMESTER

(løber hen og knæler for Henrik Lykke)

»Vredes ej, Henrik Lykke. Jeg har handlet ilde og saaret en af Eders Gæster. Han tirrede

mig og saa tabte jeg Besindelsen. Det var dog først Junker Caj, som slog til mig.« — —

HENRIK LYKKE

»Hvorover kom Striden?«

JENS BOLDMESTER

»Turde jeg blot tale, som en Søn taler til sin Fader, vilde I ikke dømme mig.«

HENRIK LYKKE

»Sig frem. Hvi har du fattet Had og Avind til Caj Rantzau?«

JENS BOLDMESTER

(ser bønligt op paa Henrik Lykke)

»Fordi jeg har fattet Elsk til Eders Datter, Jomfru Anne. — Ak Herre, vredes ej, Eders Datter er jo saa daarende skøn. Husk, jeg har baaret hende paa Arm, fra hun var liden, vogtet hendes Fjed og lært hende at styre en Ganger, leget Vaabenleg med hende og vist hende, hvordan man stækker og aver en Falk. — Nu er jeg selv stækket og vingeskudt af Elsk til hende. Jeg vidste det ikke ret før nu, jeg saa Junker Caj gaa kurrende om hende. — Herre, da var det, min Klinge borede sig vel dybt i hans Aksel, og nu bekender jeg ærligt for Eder, at jeg helst havde set hans Hjerteblod rinde, galen som jeg var af den lede Skinsyge.

HENRIK LYKKE

»Hvad tror Du baader Dig ved denne Bekendelse?«

JENS BOLDMESTER

»Højvelbaarne Hr. Rigsraad, I som har været mig i Faders Sted fra lille Pog, og til hvem jeg har Fortroende. Eder beder jeg bønligt, giv mig Eders Datter? Jeg skal vogte hende vel og ikke forøde hendes Arvegods. I behøver jo ikke at søge Dattermand med Rigdom, al den Stund I har Gods og Guld i Overflødighed. — Jeg tror, hun er mig god! Skam skal jeg ikke gøre Eder. Ved kon-

gelig Majestæts Hær vil jeg melde mig, og tjene mine Sporer med Ære. Sig ikke nej dertil?»

HENRIK LYKKE

»Rejs Dig op, se mig ind i Øjet og svar nu som ærlig Mand. — For Gud naade og trøste Dig, dersom Du farer med Svig! — Har Du været min Datter, det unge Blod, for nær?»

JENS BOLDMESTER

»Hr. Rigsraad, jeg sværger ved den hellige Hostie, at dette ej er sket.«

HENRIK LYKKE

»Jeg faar vel tro Dig. — Du er ikke ræd! Bastarden fra Nørlund som Bejler til Rigsraad Henrik Lykkes Datter. (ler) Og hun er Dig god, siger Du? — Velan, saa faar vi spørge hende selv. (Gaar mod Baggrunden og vinker. Gunhilde kommer.) Gaa og hent min Datter.«

GUNHILDE

(hvisker til Jens)

»Det baader Dig ilde, om Du vil spise Kirsebær med de store. Du faar Stenene i Øjnene.«
(Løber ud)

KONGEN

(med Følge kommer fra Baggrunden. Standser da han ser Rigsraaden. Prins Christian gaar ved Siden af Faderen.)

»Saa skøn en Fest og saa lystig Dansen gaar i Lunden! Frydefuldt at se saa megen Ungdom samlet. Og saa fager en Datter I har, Rigsraad Henrik Lykke. Jeg vidste, I havde tvende Sønner, men ikke, at I havde en fuldvoksen Datter.«

HENRIK LYKKE

»Hun er ikkun 17 Somre, Eders Naade.«

KONGEN

»En skønne Alder. — (Vender sig brat om til Jens Boldmester) Hvem er Du? Jeg drog Kendsel paa Dig ved Tourneringen igaar. Har Du lært i Frankenland?»

JENS BOLDMESTER

»Mit Navn er Jens Ludvigson. Fægtekunsten har jeg lært i Frankenland og Spanien.«

KONGEN

»Har Du tjent Dine Sporer i Spanien?«

JENS BOLDMESTER

»Eders høje Naade! En fattig, navnløs Svend har ikke saa let ved at række til Sporene.«

KONGEN

»Er Du da ej af adelig Byrd?«

JENS BOLDMESTER

»Jo, Eders Naade. Min Fader var af god, gammel Adelsæt. Det var Ludvig Munk til Nør-lund. Min Moder var Ridefogdens Datter. Hun fødte mig og døde, inden Kirkens Velsignelse var lyst over hende og min Fader, og den Forbandelse maa jeg nu bøde for.

KONGEN

»Han lyste Dig ikke i Kuld og Køn?«

JENS BOLDMESTER

»Han kerede sig intet om mig, Eders Naade.«

KONGEN

»I hvad Tro er Du oplært?«

JENS BOLDMESTER

»Jeg blev kastet til de Munke i Segeberg. Der oplærtes jeg i den gamle Tro.«

KONGEN

»Og ved den holder Du fast? Ved Du, det er halsløs Gerning at dyrke den gamle, katolske Tro i Smug?«

JENS BOLDMESTER

»Dyrkede jeg den i Smug, røbede jeg den vel ikke for min højeste jordiske Øvrighed.«

KONGEN

»Du er min Tro frimodig. (Ler og vender sig til Rigsraaden) En haard Hals. Disse halvbloods er os ret ofte farlige Mænd. (Gaar imod Fru Karine, som kommer fra højre. Idet Jens Boldmester vil træde tilbage, tårner han imod Prinsen.)

PRINSEN

»Jeg vil slaas med Dig?« (Trækker i komisk Alvor sin Daggert af Skeden og truer ad Jens)

JENS BOLDMESTER

(spøgende)

»Ja, kom hid, saa krydser vi to en Klinge. — Se, det var ret, venstre Haand og Arm bøjet; — men Eders Naade maa falde bedre ud med højre Knæ. — Saadan! Parér nu.« (Prinsen parérer arrigt. Angriber og bliver stadig ivrigere.)

PRINSEN

»Jeg vil slaa Dig ihjel, — for Du vilde jo dræbe Junker Caj, jeg saa det godt. Og nu er Jomfru Anne melankolisch, det er Din Skyld!«

JENS BOLDMESTER

»Stød til da, saa er Junkeren hævnnet. (Sænker Kaarden. Prinsen støder med al sin Kraft Daggerten imod ham) —

»Det var et velment Stød. Havde Eders Naades Vaaben været skarpsleben, havde jeg faaet min Bekomst.«

PRINSEN

(ser paa sit Vaaben)

»Havde den blot været rød af Dit Blod. — Min Fader faar give mig en rigtig, skarp, tveægget Dolk!«

JENS BOLDMESTER

»Det varer nok en Stund, inden Børn bliver vaabenføre! — Her er min Haand, Eders Naade. I slog bravt og af et ærligt Hjerte. (Prinsen stikker demonstrativt Haanden i Lommen og vender ham haanlig Ryggen. Gaar hen til Kongen, som stryger ham kærtegnende over Haaret.)

PRINSEN

»Naar jeg kommer til min Morfader i Brandenburg, giver han mig nok Vaaben.«

KONGEN

»Naar Danmarks udvalgte Prins bliver stor, skal det for Sanden ikke skorte ham paa Vaaben, stol paa det, min Søn.«

PRINSEN

(krør sig)

»Jeg er da stor, min Fader. (Ser Anne og løber hen til hende) Du maa ikke glemme, Jomfru Anne, at Du skal synge Visen om Kong Edelfred og skøn Hilde for mig.« — (De gaar tæt omslyngede ud i Lunden).

KONGEN

»En skønne Hauge og Lund I har opelsket her om Vordingborri gamle Slotsmure, Fru Karine.«

FRU KARINE

»Efter ringe Evne hæger jeg om de synkende Mure.«

KONGEN

»Siger I ringe Evne, Fru Karine. Mig tykkes, I som Borgfrue øser ud af Rigdoms Overflødighed. Blev alle mine Lehn vogtet saa vel, da klagede jeg ikke!«

FRU KARINE

»Vil Eders Naade gaa en Runde med mig langs Volde og Mure, vil Eders Naade se, at den faste Borg her er ved at synke i Grus, desfor-medelst Lehnets Indtægter gaar til Kronens Kasse, og intet bliver tilbage til at støtte de synkende Mure.«

KONGEN

(slaar hende paa Skulderen)

»Kong Volmers Mure holder nok mig og Eder ud, skønne Frue. Kronens Kasse trænger mere til Støtte end de gamle Slotsmure.«

FRU KARINE

»I Krig og Fejdetider har Eders Naade ingen fast Borg her paa Vordingborri.«

KONGEN
(ntaalmodig)

»Ah — bliv mig fra Livet med alle unødige Krav. Tror I ikke, jeg har haft Kamp nok at bestaa med de gæve Rigens Raad derinde i vor Hovedstad? Skal jeg ogsaa nu plages med Begær fra Kvinder?«

FRU KARINE
(bøjer sig dybt)

»Tilgiv Eders Naade, jeg talte ikke for mit eget. Jeg vilde kun, Kongen skulde vide, at Værnet her var bristefærdigt, dersom Krigen naar hid. Nu vil vi ikke tale mere om de gamle Mure. (Tager det gyldne Drikkehorn, kredenser det og rækker det til Kongen) Lykke til det, som forestaar Eder og Danmarks Rige, Herren give Eders Naade Sejr og en god Helse.«

KONGEN

»Tak, som byder. Det var et godt Ord i en god Stund, Gud signe Eder for det. (Tømmer Hornet og rækker hende Haanden. De gaar ud i Lunden fulgt af de andre, undtagen Henrik Lykke og Jens Boldmester.)

ANNE LYKKE
(kommer fulgt af Gunhilde)

»Tag Kande og Bæger og gaa ned til Junker Caj med en Læskedrik, Gunhilde. — I har ladet mig kalde, min Fader.«

HENRIK LYKKE

»Her har meldt sig en Bejler til Dig.«

ANNE LYKKE
(glad)

»Har Junker Caj alt talt?«

HENRIK LYKKE

»Det er Jens Ludvigson Boldmester, som her staar, der bejler til Dig. Han siger, Du er ham god?«

ANNE LYKKE
(smiler)

»I spørger vel, min Fader?« (Fader og Datter ser forstaaende paa hinanden. Begge ler de.)

HENRIK LYKKE

»Ja vist, min Datter, jeg spørger! Men han som staar her, spørger nok ikke. Derfor spørger jeg nu, har Du forskyldt noget eller sat Din Ære til i Kammeratskabet med Din Læremester, siden han tror, Du er ham god?«

ANNE LYKKE

»Nej, min Fader, ikke har jeg gantedes med Mester Jens ud over Sømmelighedens Grænse, det faar I tro.«

HENRIK LYKKE

(alvorlig)

»Jeg tør vel lide paa Dit Ord?«

ANNE LYKKE

(ser frejdigt paa Faderen)

»Spørg heller Mester Jens.« (Ler nu uhjælpeligt og løber ud.)

HENRIK LYKKE

»Nej, det gøres ikke nødigt. (Ler stille) — Ja, nu hørte Du jo selv Jomfruens Svar, Jens. — Far nu herfra med Fred, og lad det være slut med Spøgen.«

JENS BOLDMESTER

(bitter)

»Tilgiv mig endnu en Gang, Hr. Rigsraad, thi det at bejle til Eders Datter var vel og en svar Synd?«

HENRIK LYKKE

»Elskovsbrynde skal være tung at bære. Derfor, far heller herfra. For en rask Svend er der altid Plads i Verden.« (Gaar langsomt ud)

LAMME HEINE

(En gammel Kvinde har listet sig rundt mellem Træerne under de sidste Scener. Da Henrik Lykke er gaaet, vinker hun ad Jens.)

»Det var ogsaa en Stund at vælge til Bejlerfærd.«

JENS BOLDMESTER

»Du her, Lamme Heine! Har Du luret?«

LAMME HEINE

»Jeg kom hid for at se paa Stadsen. Saa hørte jeg Ordsiftet mellem Dig og Rigsraaden. —

Tvi, at Du lod Dig sligt byde og jage som en Hund.
 (Kommer nærmere) — Hvi kom Du ikke til mig først?
 Du ved jo, jeg kan hjælpe Dig. (Tager en lille Flaske
 op af sin indvendige Skørtelomme) — Her er Livets Vand,
 som giver Lægedom for Elskovsvunder og bøjer
 stridige Hjerter mod hinanden. Blot en liden Slurk
 af denne kostelige Drik i Jomfruens Bæger og hun
 drages i Længsel og Elskov til Dig, indtil hun frivillig
 kommer og lægger sin hvide Haand i Din.«

JENS BOLDMESTER

»Jeg ræddes for Dig. — Er der slig Magt i disse
 Draaber? (Holder Flasken op for Synet) — Din Elskovs-
 drik er vel ikke til at veje op med Guld?« (Giver
 hende Flasken tilbage)

LAMME HEINE

»Livets Kilde rinder sparsomt. De sjældne
 Urter, der skal til for at blande Drikken, maa hen-
 tes langvejs fra. Under 3 Rosenobler faar du den
 ikke.«

JENS BOLDMESTER

»Jeg har kun to Rosenobler. Her har Du
 dem. Giv mig mig saa Drikken?«

LAMME HEINE

»Lad gaa da. Jeg vil ikke borge Dig Resten,
 for Livets Vand maa ikke tages paa Borg. Glem
 mig ikke, naar Du kommer højt paa Straa. (Rækker
 ham Flasken og gaar)

JENS BOLDMESTER

»Anne, liden Anne, jeg kan jo ikke for, at jeg
 har Dig saa kær.« (Gaar)

ANNE LYKKE OG GUNHILDE

(kommer med en Flok unge Jomfruer og Junkere. De har omringet
 Kongen og synger:)

»Der danser vel otte, der danser vel ni,

— Under Lide. —

Stolt var hun, Tovelille, hun kvad for di,
 Springer ud Løv i Lunde alt saa vide.

Hil sidde I Konning, her ved Bord

— Under Lide —

Saa danse vi alle paa dit Ord.

Springer ud Løv i Lunde alt saa vide.

(Gunhilde danser i komisk Solodans foran de unge Piger ud af Scenen)

KONGEN

(ler forpustet)

»Jeg trænger min Tro til at væde Ganen. (Vinker til Anne Lykke) Kom hid og kredens mig Drikken.«

ANNE LYKKE

(tøver)

KONGEN

»Jeg bider ikke.«

ANNE LYKKE

(nipper til Hornet, giver Kongen det)

»Gud signe Danmarks Konge.« (Bøjer sig dybt)

KONGEN

»Læg din Haand i min, liden Anne.« (Hun gør det tøvende)

ANNE LYKKE

»I lade mig gaa. Jeg skal til Prinsens Sengekammer. Jeg lovede at synge for ham.«

KONGEN

»Skulde det ikke være større Forlyst at korte Tiden for Kongen? — Den liden Skalk til Prins Christian faar vente, til han bliver fuldvoksen Svend, førend han faar unge Jomfruer til at følge sig til Sengekammeret.«

ANNE LYKKE

»Herre, I lade mig gaa.«

KONGEN

(drager hende ved Haanden ind i Rosenlysthuset)

»Syng nu for mig og faa Sønnen til at falde lindt og blødt over din Konge?«

ANNE LYKKE

»Dertil er jeg for ringe, Eders Naade! Men vil I, saa henter jeg Eder en Læskedrik, der kan husvale Kongen?«

KONGEN

»Ja, skøn Anne, giv mig en Læskedrik. (trækker hende ned paa sit Knæ) Vær nu din Konge god. Udi Jomfruarm hviler han trygt.« (Vil kysse hende)

ANNE LYKKE
(drager sig fra ham)

»Aa nej, I lade mig fare. (Synker ned for hans Fødder og kysser hans Hænder) Jeg er dog kun at ligne ved et Barn og kan ej være Eder til Villie.«

KONGEN
(ler)

»Barn — med saa trinde Lænder og saa fast en Barm. (Favner hende og løfter hendes Ansigt op imod sig) Rejs Dig, Anne, jeg vil Dig jo intet ondt.«
(Et gyldent Spænde fra Kongens Klædning har løsnet sig og er falden ned).

ANNE LYKKE
(peger paa Spændet)

»Herre Konge, tag Vare paa Klenodiet. Eders Naade er ved at træde paa det.«

KONGEN

»Hvad bryder jeg mig om Klenodier, naar en levende Edelsten glimter imod mig, her, tag det, — se hvor det pryder dit unge Bryst.«

ANNE LYKKE
(i Angst)

»Aa nej — nej — jeg vil ikke have Eders Naades Guld.«

KONGEN

»Vil Du hellere have en gylden Armring. Kom her Du liden forskræmte Due. Ryst ej saa, jeg er da ingen Rovfalk.«

ANNE LYKKE
(smiler og løfter Hovedet)

»En kongelig Ørn er I, høje Herre; derfor lade Eders Naade den liden Due flyve.

KONGEN

»Kunde den liden Due ej kurre lidt udi kælen Elskov, før den fløj ud? (Tager en funklende Ring af Fingeren)

Se her, skøn Anne, dette er vel en kongelig Gave, som Du ej skal blues ved. (Tager hendes Haand og sætter Ringen paa Fingeren) Kun højbaarne Kvinder tør bære saa fager en Ring. — Se, hvor den straalere og blinker paa din hvide Haand. (Kysser den)

(Anne Lykke ser et Øjeblik barnlig glad paa Ringen. Stirrer pludselig stolt paa Kongen, idet hun skyder Ringen af.)

ANNE LYKKE

»Rigsraad Henrik Lykkes Datter har set Guld og Klenodier før i Kvæld, Eders Naade.«

(Om Drikkebordene har Gæsterne samlet sig. Fru Karine og Gunhilde kommer frem paa Scenen.)

FRU KARINE

»Du sagde jo, Gunhilde, at jeg kunde finde Anne her ved Skænken.«

GUNHILDE

»Hun og Kongen var her for en Stund siden. De maa være gaaet ud i Lunden.«

(De gaar sammen ud i Baggrunden)

ANNE LYKKE

»Tys — min Moder leder efter mig. Eders Naade vil vel ej, jeg raaber højt om, hvor hun kan finde sin Datter?«

KONGEN

»Bah — Du fulgte mig jo frivillig.«

ANNE LYKKE

(ser vist paa Kongen)

»Eders Naade, I lade mig fare.«

KONGEN

»En Konge beder ej — han tager.« —

ANNE LYKKE

»Herre Konge, der er da Kvinder nok foruden den liden Due udi Danmarks Rige?«

KONGEN

»Ja — Kvinder tør hælde, — men ej Jomfruer. (Ser ømt paa hende) Elskov er saa svar en Brynde!

Rose Bruhn: Anne Lykke.

— Kanske Du selv en Gang vil sande det, — Du liden, dumme Due! (Gaar et Par Skridt tilbage og slaar ud med Haanden. Anne Lykke bøjer sig dybt og kysser hans Haand.)

ANNE LYKKE

»Guds Fred og god Kvæld.« (Skynder sig ud)
(Kongen sætter sig stille paa Bænken. Stryger sig hen over Panden.)

KONGEN

»Saa ung og fager hun var.«
(Gaar langsomt over mod Drikkebordene. Alle rejser sig.)

STEMMER

»Hil — Hil — Kongen.«
(I Baggrunden ses Anne Lykke deltage i Legen)

KONGEN

(griber Hornet)

»Hil Danmarks fagre Ungdom.« (Drikker)

STEMMER

»Hil — Hil — Kongen.«

(Tæppet)

FØRSTE AKT

Personerne:

PRINS CHRISTIAN AF DANMARK, 22 Aar.

FRU ANNE LYKKE (Enke efter Lehnsmand Caj Rantzau,
27 Aar.)

SOFIE RANTZAU (Anne Lykkes Datter, 8 Aar).

FRANDS LYKKE (Fru Annes Broder).

JENS BOLDMESTER.

THAGE THOTT til Eriksholm.

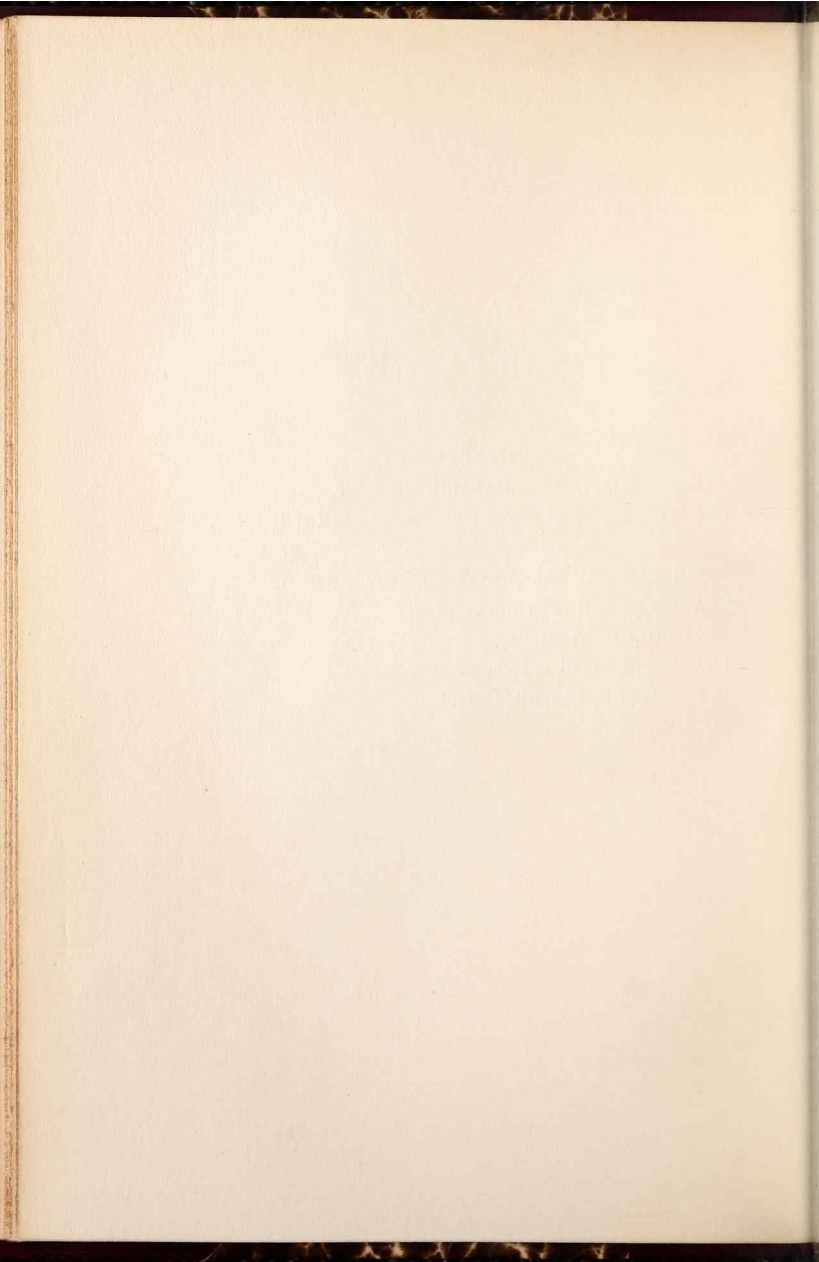
JENS SPARRE, Oberstlieutenant.

GUNHILDE.

TROELS, Madsvend.

Køgemesteren.

Svende og Piger.

FØRSTE AKT

Et Tidsrum af 10 Aar ligger mellem Handlingen
i Forspillet og 1ste Akt.

Vinteraften i Fruerstuens paa Kallundborg Slot. Tilvenstre i Baggrunden Vinduesnische med blyindfattede Ruder. Dør tilhøjre som fører ind til Riddersalen. Tilvenstre Dør fra Vindeltrappen. Aaben Kamin med et stort Baal. Bord med Armstole om og Hydebænke. Gammel Lysekroner i Loftet. Kertestænger paa Væggene. I Baggrunden tilhøjre Dør til Junkerkammeret. — Gennem Vinduet ses Sneen falde. Maaneskin.

GUNHILDE

(sidder i lodden Vams og underviser den lille Jomfru Sophie ved Baldyrerammen. Sophie sidder paa Bordet med dinglende Ben. Fru Anne Lykke gaar frem og tilbage. Standser undertiden ved Kaminen for at varme Hænderne. Sortklædt med bølgende Slæb.)

»Du er en Kludrehas til at baldyre. Hjorten tykkes mig mere ligner en Gedebuk.«

SOPHIE

»Den er da helt god. Har den kanske ikke fire Ben, to Horn i Panden og ret et livagtigt Sving paa Rumpen. (Løfter Rammen op og ser inderlig tilfreds paa sit Arbejde) — Vil Du, den skal være bedre, faar Du selv baldyre den færdig.

(Kaster Rammen i Hovedet paa Gunhilde og springer ned fra Bordet)

GUNHILDE

»Du er da ret en galen og uvoren Tøs.

SOPHIE

(kaster sig overgivet om Halsen paa hende)

»Du mener vel, det er Løgn? Kys mig, din Narrifas og vær ikke ond. Tror Du, jeg vil sidde her og stikke Naalen ud og ind og fryse hel stiv? (Løber hen til Moderen og stikker de blaafrøse Hænder op imod hende) Moder kære, kend hvor valen jeg er. Man kan da ikke baldyre Hjorte med saa stive Fingre, vel?«

FRU ANNE

(puster paa hendes Fingre)

»Nej, Soffen liden, det kan man ikke. Tag hellere Livtag med Gunhilde, saa holder I begge Varmen.«

(Sophie løber hen og vælter Gunhilde om paa Gulvet og dænger hende. Gunhilde hviner. Fru Anne leger med og trækker Sophie bort. Vild Leg Fruerstuen rundt. Gunhilde og Anne dænger Barnet med Puder og Tæpper. Anne lukker Døren op til Riddersalen. Legen fortsættes derinde.)

FRU ANNE

(tilbage i Fruerstuen)

»Slig balstyrig Leg varmer min Tro godt. Saa festligt det lyder med Støjen og Latteren derinde fra Riddersalen, hvor intet Gilde er holdt siden min Herre og Husbonds Jordefærd.«

(Legen gaar om Bordet i Fruerstuen)

GUNHILDE

(forpustet)

»Dette er da lystigere end Ligfærden, da Kerternes Skin faldt over salig Lehnsmanden.«

SOPHIE

(gemmer sig forskræmt i sin Moders Kjole)

»Jeg vil ikke lege i Riddersalen, for nu mindes jeg min kære Fader, da han laa paa Baaren derinde.«

FRU ANNE

(klapper hendes Kind)

»Alvor og Gammen gaar i Livet tilsammen, liden Soffen. — Se der kommer Troels Madsvend for at berede Maaltidet.«

TROELS

(fra venstre)

»Ret snart, naadige Frue. Først skal jeg dog melde, at Taarnvægteren har »absolveret« farende Folk, som nærmer sig Slottet ad Kongevejen.«

FRU ANNE

»Hvad Slags Folk?«

TROELS

»Fornemme Storfolk maa det være. Vægteren sagde, det blinkede af Sølv fra Ridetøjet.«

FRU ANNE

»Er det Gæster til os, faar vi æde Nadveren her. Fyr op i Herrestuen og sæt Glødebækkerne frem. (Der lyder Hornsignaler. Troels gaar.)

SOPHIE

»Hvem kan de farende Folk være, min Moder?«

FRU ANNE

»Det vil snart vise sig.«

TROELS

(kommer tilbage)

»En Svend begærer Foretræde hos den naadige Frue.« (Sofie løber ud med Troels.)

FRU ANNE

»Lad ham komme.«

JENS BOLDMESTER

(staar i Døren, bøjer sig dybt)

FRU ANNE

(ser flygtig paa ham)

»Fra hvem bringer I Bud?«

JENS BOLDMESTER

»Jeg er sendt hid af Hans Naade Prins Christian og af Eders Broder, den højvelbaarne Herre til Gisselfeld, Frands Lykke, Junker Thage Thott til Eriksholm og Oberst Sparre fra Båhus for at spørge, om den naadige Frue vil tage imod de høje Herrer og deres Følge?«

FRU ANNE

»Er det Eder, Jens Boldmester? Tyktes jeg ikke nok, jeg skulde drage Kendsel paa Røsten?«

JENS BOLDMESTER

»Ja, Fru Anne, det er Eders gamle Ven og Lærermester, som staar her.«

FRU ANNE

»Ikke havde jeg ventet at møde Eder, Mester Jens. Er I i Prinsens Følge?«

JENS BOLDMESTER

»Jeg er Hovedsmand hos Ridder Tage Thott. Min Herre følger Prinsen sørpaa. Han skikkede mig hid for at melde de høje Herrers Ankomst.«

FRU ANNE

»Bring det Bud, at Prinsen og hans Følge skal være mig ret af Hjertet velkomne.«
(Jens Boldmester bøjer sig atter dybt)

FRU ANNE

»Hvi tøver I?«

JENS BOLDMESTER

»Har I, som jeg en Gang bar paa Arm i Barn-
domsdagene, ikke et Velkomstord til mig?«

FRU ANNE

(haardt)

»Hvi kommer Du og minder mig om den
svundne Barndoms- og Ungdomstid! — Nu er de
hedengangne, alle de, som den Gang stod Værn om
mig. Min Fader og Moder kære, Broder Christian
og Jørgen. Ret saa ene staar jeg, al den Stund
Broder Frands nu drager fra Gisselfeld til sin
skønne Gaard i Jylland.

JENS BOLDMESTER

»Trænger I en fuldtro Ven, tag da mig i Eders
Tjeneste som Hovedsmand. Jeg skal vogte Eder og
Eders store Gods vel?«

FRU ANNE

»Som Høvidsmand — nej, Mester Jens. Om
føje Tid forlader jeg Kalundborri. Paa mine andre
Gaarde vil jeg ikke holde Svende i Vaaben. — Og
som Ven lider jeg ej ret paa Dig. Jeg ræddes for
dit Hjertes hede Flamme.«

JENS BOLDMESTER

»Den slukte Eders Latter for de mange Aars siden.«

FRU ANNE

(ser fast paa ham. Smiler.)

»Man kan stundom have Behov baade en Løve
og en Ræv.«

JENS BOLDMESTER

»Baade kan jeg være, det ved I. — Fru Anne, lad mig blive Eders Mand, — selv som en ringe Tjener?»

FRU ANNE

(draget af hans daarende Smil)

»Kan hænde, jeg har Brug for Eder. (Løfter stolt Hovedet og giver ham Haanden) Gaa nu og bring de høje Herrer min Hilsen og Velkomst. (Jens kysser hendes Haand varmt og dvælende. Da han er gaaet, gør hun en Grimace og tørrer den af i Kjolen)

KØGEMESTEREN

(Svende og Piger kommer ind. De dækker Bordet og tænder Lysene i Kertestagerne)

»Naa — rap Jer nu. Jeg kender paa mig, at de høje Herrer, som kommer, er hungrige som Stratenrøvere. — Her skal vel gives af det bedste, vort Sulekar og min Kunst formaar?»

FRU ANNE

»Spar intet af Saltmad og Fersk. Sørg for Æde og Drikke til Svendene. Sæt Frankervin og Rhinskvin frem og fyld Stobene med Rostockerøl.

I Piger faar drage Gæstekamrene og sætte Fyrbækkener ind. Derinde i Junkerkammeret skal Prinsen sove. (Hornsignaler høres) Jeg breder selv Bolstrene her. (Gaar ind i Kammeret. Pigerne gantes med Svendene. Da Fru Anne kommer tilbage, dækker de Bordet.)

PRINS CHRISTIAN

(og Adelsmændene kommer ind)

»Guds Fred og vel mødt, Anne Lykke. Godt at komme under Tag for Snestormen og den bidende Vinterkulde!» (Kysser hendes Haand)

FRU ANNE

(Bøjer sig dybt for Prinsen)

»Velkommen til Kalundborri, Eders Naade.» (Hilser paa de andre Herrer)

PRINSEN

»Ret af Hjertet Tak, Fru Anne, for god Modtagelse. Det kom sig saa, da jeg og disse gode

Herrer var paa Vej til min Farmoder, Enkedronningen paa Nykøbing Slot, at Eders Broder Frands vilde forlade os for at drage hid og gæste Eder. Da blev vi enige om at slaa Følge med ham, — og her har I os, hungrige og mødige efter det lange Ridt.«

FRU ANNE

»Maaltidet er beredt, saa Hungeren kan snart blive stillet. Gode Bolstre skal jeg brede, naar Stunden kommer til Hvilen. (Tager Velkomsthornet. Kredenser det og rækker det til Prinsen) Lykke til Eders Naades Færd og vel mødt, Prins Christian.

PRINSEN

Saa god en Velkomst, skønne Frue.« (Byder hende Haanden. De sætter sig i Højsædet midt for Bordet. Fru Anne sidder stille og tilbageholdende ved Prinsens Side. Bægrene skiftes og Talen gaar højroret) »Naar ser vi Eder atter ved Hove?«

FRU ANNE

»Ret snart, Eders Naade. Sørgeaaret er paa Held! Men I skal vel fare med Kongen i Felten?«

PRINSEN

»Jeg skal til Bremen for at hente mine Brødre. Altid en liden lystig Husvalse! For det er jo slig, naar man har faret i fremmede Lande, drages man did igen.«

JENS SPARRE

»Er Jomfruerne ej gode nok til Eders Naade herhjemme?«

PRINSEN

»I Danmark findes for sandt kun Fruer, som er værd at gantes med.« (Bøjer sig galant og kysser Fru Annes Haand)

TAGE THOTT

»Drager Eders høje Fader, Kongen, sydpaa med Hæren, kommer nok den udvalgte Prins til at styre Land og Rige herhjemme i Stedet for at fare til fremmede Lande.«

PRINSEN

»Kan hænde, Du taler mere sandt, end Du selv ved af. Min Fader agter at komme Kurfyrsten af Pfalz til Hjælp, lige saa snart han faar hvervet Tropper.«

JENS SPARRE

»Ere være Kongen, at han vil komme sine Trosbrødre til Hjælp.«

PRINSEN

»Jeg formener, Kongen tænker mindre paa den evangeliske Alliance end paa at komme svenske Kongen i Forkøbet, naar Fredsbetingelserne skal underskrives. Næppe vil han lade Gustav Adolf være ene om dette for Nordens Vedkommende.«

FRANDS LYKKE

»Jeg tror for Sanden, Krig nu om Stunder kun er en Forfængelighedssag mellem Fyrster. Men herom vil vel Rigsraadet tale et Ord med, inden Afgørelsen tages.«

OBERST JENS SPARRE

(hidsig)

»Snak og Overvejelser har vi haft nok af fra vort høje Rigsraad. Jeg tænker, vor Konge er Mand for at slaa i Bordet og faa sin Villie. Slig gik det med Kalmarkrigen, og slig vil det gaa her, kender jeg kongelig Majestæt ret.« (Der tales hidsigt og højroset)

PRINSEN

(fortrolig til Fru Anne)

»Det er de forbandede rede Penge, det kniber med. Min Fader skikker nu mig til Enkedronningen for at lirke ved hende, saa Kongen kan faa For-skud paa sin Arv, inden han drager til Tyskland.«

FRU ANNE

»Eders Naade faar hilse hendes Majestæt saa flittig fra mig og sige, at hendes liden Guddatter og Navne, min Datter Sofie Rantzau lider vel og arter sig godt.«

PRINSEN

»Har jeg hørt ret, at der tænkes paa Svogerskab mellem Eder og Hofjunker Laurits Ulfeldt til Egeskov?«

FRU ANNE

(ler)

»Min Datter er ikkun otte Somre. Det var min Husbond, der vilde have den Sag i Orden, inden han døde.«

PRINSEN

»Der er dog dem, der troloves paa Vuggen. Saa er jo Skik og Brug ved Hove, siden Kirsten Munk, den Skarnskvinde, styrer min Fader. Fire af hendes Døtre er alt trolovede. Blandt de lykkelige er nok Eders Svoger, Frands Rantzau, til hvem den 6aarige Anne Cathrine er givet. Hun er vilter og ondsindet som en hvæsende Katunge.«

FRU ANNE

»Jeg formærker, Eders Naade kun ser det, som stygt og ondt er ved Fru Kirstens Afkom.«

PRINSEN

Aldrig har det Fruentimmer voldet mig andet end Avind og Tort. — Hun kan vente, til jeg kommer til Magten. Da skal hun og hele hendes Yngel ske deres Ret.«

FRU ANNE

»Har I døjet saa meget ondt, Prins Christian?« — —

PRINSEN

»I ved det jo bedst selv, Fru Anne« — —

FRU ANNE

»Ja vist ved jeg, — I er en Engel og Grevindens Børn fødte Djævla. Er det ej saa?«

PRINSEN

»Harceller I kun, skøn Anne. Erindrer I ikke, hvorlunde jeg en Gang maatte ty til Eders Hjælp for at undgaa Hug for hendes Skyld?«

FRU ANNE

»Da var det Eders Naade, som bar Skylden, saavidt jeg mindes.«

PRINSEN

»Ved I, Fru Anne, at i hin Stund fornam jeg første Gang Elskov?«

FRU ANNE

»Da vel ej til mig?« (Ser smilende paa ham)

PRINSEN

»Jo, I var den Gang lige traadt ind i Ægtestanden. Og som alle skønne, unge Fruer omsværmet af Cavallererne ved Hove. — Aa — hvor jeg hadede Caj Rantzau, naar Stunden kom, og Karmen holdt for Døren til Hjemfart. Hin Nat kunde jeg have dræbt Jer Husbond, for mig syntes, han ej var god nok til Eder.«

FRU ANNE

»Det var den Gang, Eders Naaade. Ni lange Aar er rundne siden da.«

PRINSEN

»Hvi siger I l a n g e? Var det ej at lignes ved en Rus udi Elskov?«

FRU ANNE

(rejser sig og trækker paa Skuldrene. Vinker til Svenden.)

»Tag bort af Bordene. Lad kun Kander og Bægre staa.« (Hun og Prinsen sætter sig ved Kaminen)

JENS BOLDMESTER

(fylder Vin i Bægrene og holder stadig Øje med Fru Anne og Prinsen)

GUNHILDE

(der har ledet Opvartningen, hvisker til Jens)

»Du ser saa melankolisch ud. Er Du ikke glad ved at se Din Gunhilde?«

JENS BOLDMESTER

»Jo, jeg er ved at sprække af Glæde. (Ser betaget paa Anne) Hvor skøn og højbaaren! Somren har holdt, hvad Vaaren lovede. (Tager en lille Flaske frem fra Brystlommen) Her er Elskovsdrikken, som Heksen

bryggede. Skulde Tiden nu være inde. (Højt til Gunhilde)
Hvad drikker Din Frue ved Kvæld?«

GUNHILDE

»Fryder det ikke ret Dit Hjerte at se paa de to? Fru Anne glemmer nok Kvældsmjøden for Prinsens fagre Øjne.«

FRANDS LYKKE

(gaar hen og bøjer sig over Annes Stol)

»Hvor har Du tænkt at drage hen, hjerte Søster, naar Tiden er ude for Lehnsfruen paa Kallunborri?«

FRU ANNE

»Ja, sig mig det, Broder Frands? Det er det store Spørgsmaal, jeg har funderet paa i den sidste Tid og ikke ret kan blive enig med mig selv om. Hovedstaden drager mig; men de Lykkers Gaard ved Vandkunsten kan vist ikke rumme baade Din og min Husstand.«

FRANDS LYKKE

»For mig og min Husfrue kan Du skalte og valte med Lykkernes Gaard, saa meget Dig lyster. Vi drager jo om føje Tid op til Overgaard, min store, skønne Gaard i Jylland.«

FRU ANNE

»Fulgte jeg mit Hjertes Lyst, saa skal jeg betro Dig, at jeg har stor Forlængsel efter at rejse til fremmede Lande, istedetfor at sidde og kure som Enkefrue, der venter paa Bejlere.«

FRANDS LYKKE

(ler)

»Det er mindre farefuldt at afvente Bejlere her hjemme, end at fare til fremmede Lande. Du ved jo, at Krigen raser mod Syd i det tyske Rige?«

FRU ANNE

»En sagtmodig Kvinde, som jeg, kan vel fare uantastet frem. Hvad mener I, Prins Christian? Et kongeligt Lejdebrev kan da Eders Naade betro mig?«

PRINSEN

»Det kan jeg, Fru Anne. Men farefuldt vil det være for Eder at drage gennem de Lande, hvor Krigen raser. Selv Flandern og Frankenland vil det være vanskeligt at naa til. Jeg tænker paa Eders skønne Skabelon og farlige Øjne.«

FRU ANNE

»Jeg takker Eders Naade for godt Fortroende. Jeg tænker nu ikke saameget paa Frankenland, som paa de skønne Lande Syd for Alperne.«

PRINSEN

»Vil I til Firenze og Roma?«

FRU ANNE

»Kan jeg blot naa den skønne Stad, Venezia, som I alle har lovprist i saa høje Toner, vil jeg være nøjd.«

PRINSEN

(fløjter)

»*La bella Regina da mare*, — jo der er Paradiset paa Jorden, — Sang og Klang — Vin og Kvinder! Men det er ikke Stedet for skønne Enker, — ja — det skulde da være om — (bryder pludseligt af, idet han ser vist paa Fru Anne. Frands Lykke gaar hen til de andre ved Bordene.)

FRU ANNE

»Hvad formener Eders Naade?«

PRINSEN

(bøjer sig fortrolig imod hende)

»Om jeg gelejdede Eder. Da var I i gode Hænder og skærmet mod Fare fra de sortøjede Kavallerer dernede.«

FRU ANNE

»Eders Naade spøger vel?«

(Jens Boldmester har hemmeligt hældt Indholdet af Flasken i Bægeret. Nærmer sig Anne og Prinsen med det.)

PRINSEN

»Se, det var ret! Der kommer Mester Jens for at skifte Bægrene. Giv hid.« (Prinsen tager Bægeret)

JENS BOLDMESTER

»Eders Naade ønsker vist Frankervin. I det Bæger er kun Mjød for Fru Anne. Jeg erindrer fra forne Tider, at den højvelbaarne Frue helst tager en hjemmebrygget Drik ved Aftentide; — er det ej saa, Fru Anne?«

FRU ANNE

»Jo vist, Jens. Den søde Mjød drikker jeg helst ved Kvæld. Den giver Sindet Ro, og man slumrer godt efter den.«

PRINSEN

»Ejheller foragter jeg det gode, danske Bryg. Kredens mig Drikken, skønne Frue, saa tømmer jeg Bægeret for en god og lystig Fart til Venezia.«

JENS BOLDMESTER
(vil tage Bægeret fra ham)

»Det er ej en Drik for Eders Naade. Se, her er fyrig Frankervin, som giver Ild og Djævelskab i Blodet, — drik det!«

PRINSEN

»Teufel! — Du vover at formene mig Drikken. (tager Bægeret fra Fru Anne, som har drukket og staar bleg og skælvende, stirrende ud for sig. Lægger Hånden paa Hjertet. — Ser betaget paa Prinsen, som ser hun ham for første Gang. Prinsen tømmer det og griber hendes Haand) Det var for Eder, Fru Anne.« (Sætter sig) Hvad er dette? Døden — Livet? — Hvor sælsomt — — (Ser længe paa Fru Anne) Det er, som Eders Øjne har brændt sig ind i min Sjæl. — (Ryster paa Hovedet) — De Øjne — de Øjne! — Nu svinder de bort i Taage, som Lys over dunkle Vande. — Hvor underfuldt alt dette er! (Farer op) Hvad er det for Djævelskab, Du har givet os? Er det Forgift eller Kogledrik?«

JENS BOLDMESTER

(stirrer forfærdet paa dem. Ryster sørgmodig paa Hovedet.)

»Nej, Prins Christian, ikke raader jeg over de sælsomme, dunkle Magter, der driver sit underfulde Skæbnespil med os Mennesker. (Tager sig sammen) Jeg tror dog ej, der gemmer sig Trolddom

i vort gode, danske Mjød. Drik et Bæger til, saa fornemmer Eders Naade endnu en Gang, hvilke Kræfter, der rører sig deri.«

PRINSEN

»Nej, giv mig Frankervin, det ved jeg, hvad er.«
(Anne og Prinsen ser betaget paa hinanden. Stemmerne lyder højrøstet fra Bordet.)

TAGE THOTT

(hidsig)

»Det geraader da kun vor Konge til Hæder og Ære, om han med Sværdet vil tale et Alvorsord for sine Trosfæller, der er i Nød. Men det hænder vel nu som forhen, at Rigens Raad ej vil være med til at støtte kongelig Majestæt.«

FRANDS LYKKE

»Her bliver ikke Tale om, hvad Danmarks Konge vil, — men det Hertugen af Slesvig-Holsten vil. Som Feltherre for fremmede, lejede Tropper er det, han vil kæmpe, og heri behøver Rigsraadet og den danske Adel ikke at blande sig.«

PRINSEN

(der har rejst sig)

»Snak og parlér saa meget Eder lyster. Min høje Fader følger dog kun sit eget Hoved, det har han vist forhen.«

JENS SPARRE

»Kongelig Majestæt ved nok, hvad han gør. Naar Krigsfanfaren lyder, gaar mange frivillig med ham.«

JENS BOLDMESTER

»Kommer Krigen nær til Danmarks Grænser, formener jeg, at Tusinder af Adel og Borgerstand vil melde sig ved Hæren.«

PRINSEN

(ser haanligt paa ham)

»Du glemmer at tage Bastardstanden med; thi uden den er nok Danmark verloren.«

Rose Bruhn; Anne Lykke.

JENS BOLDMESTER

(ubebersket)

»Bastardstanden turde her i Landet være den fornemste, næst det ægte, kongelige Blod, al den Stund det halvblods Yngel skyder op som Paddehatte om selve vor allernaadigste Konge og Tronens Fod.« (Rejser sig og gaar. Skraldende Latter.)

PRINSEN

(spytter efter ham)

»Teufel! (Gaar hen til Fru Anne) Jeg tror, den sælsomme Drik, Jens Boldmester skænkede mig, giver Djævelskab i Blodet. Bedst derfor at søge Hvilen, inden det ret kommer til Udbrud.« (Herrerne rejser sig)

FRANDS LYKKE

(tager en Kærtstage)

»Vil Prindsen følge mig, skal jeg lyse Eders Naade til Sengekammeret.«

PRINSEN

(vender sig til Fru Anne)

»I vil da selv følge mig did?«

FRU ANNE

(tager Kærten fra Broderen)

»Som Eders Naade befaler. Det er ej langt.« (Lukker Døren op til Junkerkammeret. Gaar ind og tænder Lysene. Prinsen byder Godnat med Følget. Alle gaar.) Nu faar I sove vel og have god Nat, Eders Naade«.

PRINSEN

»I de Bolstre, I har bredt, forundes mig nok en skønne Hvile.«

FRU ANNE

»Drøm nu fagre Drømme derinde.«

PRINSEN

»Om Eder! — Vil I alt gaa, Fru Anne?«

FRU ANNE

»Ja, Prins Christian, ogsaa jeg er mødig.«

PRINSEN

»Fru Anne, mindes I hin Stund for mange Herrens Aar siden paa Vordingborri, da I sad ved

den liden Prins Christians Seng, — sang for ham og strøg hans Kind saa mildt og blødt, til Slum-
meren tog ham?«

FRU ANNE

»Den Gang var Eders Naade ej saa farlig som nu.«

PRINSEN

»Siger I det, Fru Anne. — Tykkes I, jeg er farlig? (Nærmere til hende) — Du ved jo intet derom.«

FRU ANNE

(trækker sig tilbage)

»Sligt fornemmes, — vides ej — —«

PRINSEN

»Anne, skøn Anne! Langt herligere er I at skue nu end forhen. — En sælsom Forlængsel har jeg efter Dig.« (Strækker Armene mod hende. Hun viger langsomt for ham.)

FRU ANNE

»God Nat, Prins Christian. (Lader Haanden glide over hans Pande og Kind. Nu er Prinsen atter den liden Pog. (Kysser ham paa Panden) Men alligevel er han for stor til Sang og Æventyr.« (Gaar fra ham)

PRINSEN

(følger efter hende med udbredte Arme)

»Saa meget skönt, jeg nu har at fortælle Dig — — —

FRANDS LYKKE

(er kommet tilbage. Ser taus og alvorlig paa dem.)

FRU ANNE

»Du her, Broder Frands?«

FRANDS LYKKE

»Vi skal jo fare tidligt i Morgen. Derfor vil jeg i Kvæld sige Dig Tak for alt godt.«

PRINSEN

(slaaer Frands Lykke paa Skulderen)

»Ja, her er godt at være, saa godt, at jeg er til Sinds at bede Fru Anne, om vi maa give os gode Stunder, inden vi drager videre?«

FRU ANNE

»Saa længe Eders Naade vil tage til Takke, henfører jeg det som en Gunst og Ære.«

PRINSEN

»Der hører I selv, Junker Frands. Lehnshruen beder os tøve.«

FRANDS LYKKE

»Jeg formener dog, vi gør Ret i ikke at tøve for længe her, Eders Naade. Det er jo kongelig Majestæts Ærinde, I farer — og vi med Eder. — Rejsen er alt forsinket et Døgn. Lad os ikke drive denne Galenskap videre, men drage herfra aarle i Morgen. Vi kan da naa Gisselfeldt ved Kvældstid. Jeg vil skikke en Stafet til min Hustru, for at Kvældsmaden kan staa beredt til vort Komme.«

PRINSEN

(til Anne)

»Slig Hast Eders Broder har! Han har vel Ret, saa denne Gang bliver der nok ej Stunder at tøve længer. Men I kan da fare med os til Gisselfeldt? Lidt lystigt og angenemt kan I trænge til at have det efter den lange Sørgetid, I har hensiddet i.«

FRU ANNE

(ser spørgende paa Broderen)

PRINSEN

(overtalende)

»En skønne Slædefart kan det blive. Stormen er stilnet af, — og vil I, skal jeg være Eders Styrismand paa Farten, skøn Anne?«

FRU ANNE

(leende)

»Prinsen frister mig over Formue. — Jeg fornemmer min Broder ej er hidsig efter at byde mig til Gisselfeldt.«

PRINSEN

»Den Skælm ved, hvad Kanerret er*). Og det siger jeg Eder, Fru Anne, den staar jeg paa.«

*) Et Kys.

FRU ANNE

(rækker Prinsen Haanden og følger ham til Kammerdøren)

»God Nat og Guds Fred, Eders Naade. Min Broder og jeg kan nu tales ved om det i Enrum.«

PRINSEN

(hvækker)

»Og siden — siden tales vi ved. Giv mig Jert Ord paa det?«

FRU ANNE

»Slip min Haand, saa lover jeg at tøve her, naar min Broder er gaaet.« (Prinsen gaar)

FRANDS LYKKE

»Anne — Søster kære, Du vogte Dig for Prinsen. Han er fager at se til og forstaar at belægge sine Ord. Men ikke lade Du Dig daare af galante Talemaader!«

FRU ANNE

»Frands — jeg ved ej ret. Denne Kvæld synes mig saa sælsom! — (Gaar tæt hen til ham) Dig tør jeg sige det, — Din Søster er sært betagen af Prinsen. Spørg mig ej, thi jeg kan intet rede ud for mig. (Giver ham Haanden De staar en Stund tause.)

FRANDS LYKKE

»Jeg varer Dig jo blot, liden Anne. Sorg og Kvide vil det forvist volde, om I ikke tager Vare paa Eders hede Hjerter. — Prins Christian er ej god nok for Dig, — ej god nok til at blive Din Skæbne.«

FRU ANNE

»Broder Frands, forstaar Du da ikke, at ogsaa jeg kan have Forlængsel efter Elskov? — Du kender mig nok ej ret, Frands. — Under dette værdige Frueydre dølger sig en Sjæl, som fortæres i Længsel efter at give ud af al den Rigdom, som rummes her. — I 9 lange Aar har jeg ærligt dæmpet dette Hjertes voldsomme Slag ved at dele Seng og Bord med en Husbond, som var en krank og mødig Mand, — allenfals gjaldt hans Elskovsflamme ikke mig, naar den blussede op. Den fransøsiske Mamsel

Laurette bærer og nu Sorg for ham paa sin Vis. — Ser Du, Broder, nu er jeg fri, — saa fri og frank, at jeg staar ingen til Regnskab for mine Handlinger! Hvi skulde jeg da ikke tage den Drik, som rækkes mig af en kongelig Haand?«

FRANDS LYKKE

»Søster — Du fejler, naar Du formener ingen at staa til Regnskab. Du har Slægten og din liden uskyldige Datter.«

FRU ANNE

»Hende skal jeg nok værne og hæge. Hun er jo alt givet ud i Trolovelse til Lauritz Ulfeldt til Egeskov. Hendes Tid kommer nok, hendes vordende Ægtefælle er fager og statelig. Men jeg har ikke Stunder til at bie og vente. Mens Græs gror, dør Horsemor, ved Du.«

FRANDS LYKKE

»Vælg da blandt Bejlerne; der er nok, som byder sig til. Men gør det udi hæderligt Ægteskab.«

FRU ANNE

(ler haanligt)

»Ja vist, Broder, har jeg Bejlere nok at vælge imellem. Der er nu Eske Bille, han var ikke sen til at melde sig. Han bød sig til selve Dagen, min Husbond blev stædt til Hvile. Saa er der den unge Sivert Urne til Raarup. Hans Fader bejlede for ham Maanedsdagen efter Caj Rantzaus Skrinlæggelse. Jeg svarede, at jeg syntes Sønnen skulde lære at tale rent, førend han mødte frem som Frier.«

FRANDS LYKKE

»Han stammer en Kende. Den lille Fejler er han nu i Bonn for at faa rettet ved Haandspaalæggelse af den franske Munk. Vel sandt er han ung, dog ej yngre end Prinsen, mærk Dig det, Anne! Af Gods og Rigdom har han Guds Velsigelse.«

FRU ANNE

»Det har jeg selv, Broder Frands!«

FRANDS LYKKE

»Hvad tykkes Dig om Oberstleutenant Sparre? Han er i sin bedste Alder. En statelig og skønne Kavalier; manges Adelsfrøken slikker sine Fingre efter ham.«

FRU ANNE

»Saa kan jeg ikke bringe over mit Hjerte at tage Haabet fra de mange. — Lad nu al den Bejlertale fare. Du skulde hellere byde mig til Gæst paa Gisselfeldt.«

FRANDS LYKKE

»Jeg under dig saa inderlig den Glæde, hjerte Søster. Men der kan siden komme megen Fortræd af denne Fart. Du ved, at alt berettes ved Hove, og denne Slædefart vil ej vorde skjult, særlig da det synes vitterlig for alle, at Prinsen har Estime til Dig «

FRU ANNE

»Jeg er intet Barn, Broder Frands. — Og det skal Du vide, jeg er ogsaa stædt udi Amors Hægte og forunderlig betagen af hans Naade, herlig og fager som han er! (Bedende) — Lad mig fare med Eder?«

FRANDS LYKKE

»Der vil rinde stor Sorg deraf, min Søster.« —

FRU ANNE

»Jeg farer alligevel, — nu ved Du det. (Gaar)

FRANDS LYKKE

»Anne — Anne, tøv — (gaar efter hende)
(Prinsen aabner Døren. Lidt efter kommer Fru Anne tilbage.)

PRINSEN

(gaar imod hende med fremstrakte Hænder)

»Gav Eders Broder sit Minde til Slædefarten?«
(Anne ryster paa Hovedet) »Han var ikke særlig gæstevendig! Bryd Eder ej om det. Far med mig til min Farmoder, Enkedronningen; hun vil tage vel imod Eder, det tør jeg love.«

FRU ANNE

»Nej — nej — frist mig ikke.«

PRINSEN

»I gør mig galen, Fru Anne! — Fly med mig i denne Nat?«

FRU ANNE

(lænde)

»Ubuden drager jeg med til Gisselfeldt.«

PRINSEN

(kysser hendes Hænder)

FRU ANNE

»Sig mig nu, hvor skal jeg drage hen, naar Tiden er runden for Lehnfruens her paa Kalundborri?«

PRINSEN

»Jeg følger Eder til Verdens yderste Hav!«

FRU ANNE

»Det er altfor langt, Eders Naade.«

PRINSEN

»Skal vi mødes i den Stad Venezia? Der lever Menneskene i Herlighed og Glæde for Bacchus og den Gud Amor! — Drag did — og jeg skal komme til Eder, det sværger jeg, saa sandt jeg er Prins af Danmark.« (Omfavnende hende.)

FRU ANNE

»Min Prins?«

PRINSEN

»Ja — Eders — Eders — Eders!« —

FRU ANNE

»Altid?«

PRINSEN

»Til evige Tider!« —

(Tæppet)

ANDEN AKT

Foregaar i Venedig. Aaret 1627.

Personerne:

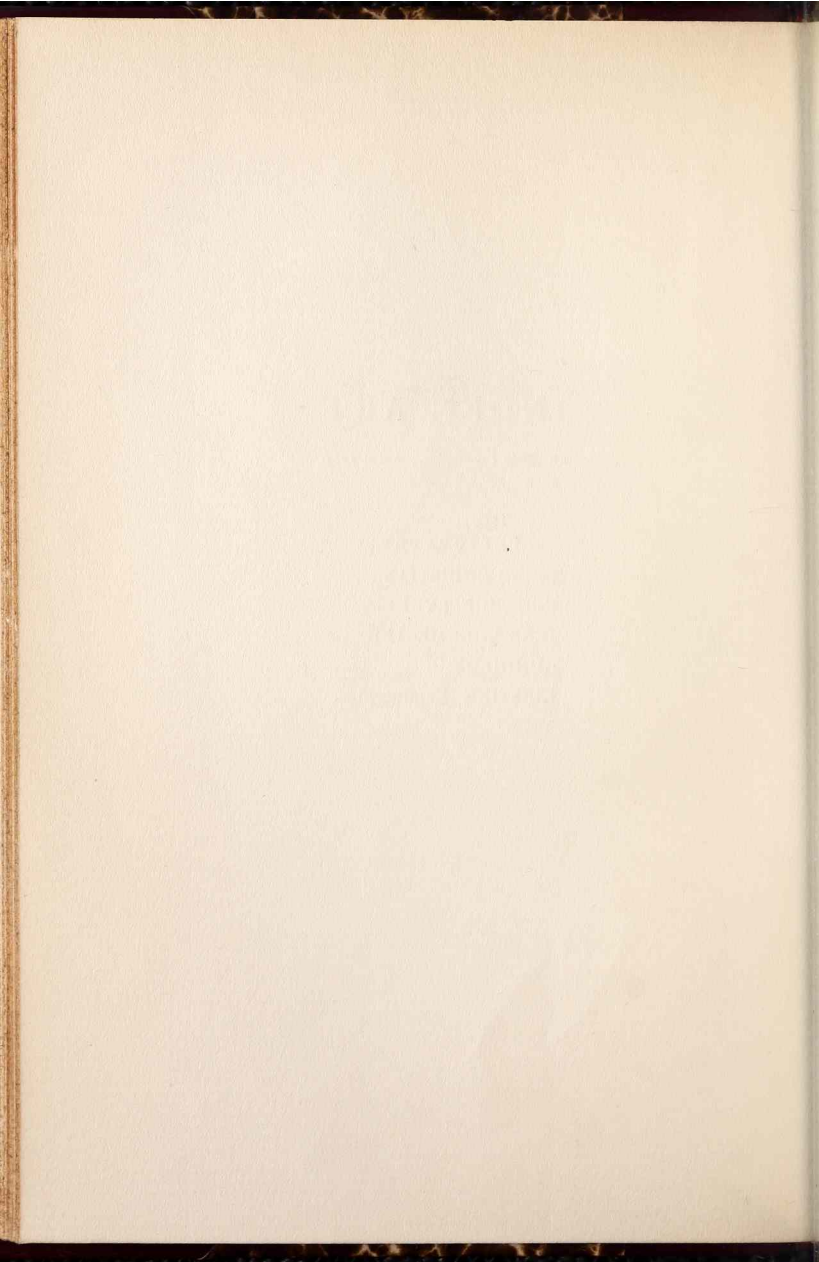
PRINS CHRISTIAN.

Fru ANNE LYKKE.

JENS BOLDMESTER.

GUNHILDE.

KIRSTINE, Kammerpige.

ANDEN AKT

Et stort Værelse i et af Venedigs Paladser. Kostbare Møbler og Tæpper. Gamle Billeder paa Væggene. — En Løjbænk tilhøjre, — Dør tilvenstre. I Baggrunden stor Balkon, hvorover man ser Dogepaladset og Piazzetta. — Karnevalsklædte Mennesker ses bølge frem og tilbage paa Pladsen. Raab og Spektakkel. Et Uvejr trækker op.

GUNHILDE

(staar karnevalsklædt paa Balkonen. Hun vifter og nikker til Mængden. Slænger Fingerkys ned. Raaber)

»Skynd Jer nu og kom under Tag, Uvejret vil ellers svale Jer for brat af. (Det lyner) — Nej — gem dine Serenader til en anden Gang. — Hilleden — hvor de dænger vor Frue med Blomster, — og se til Mester Jens, hvor han krør sig ved Siden af Prinsessen af Langeland. Nu er han tovtlig og elskovsfuld igen. (Kommer frem paa Scenen) Mig har han ikke set til i Dag, — og jeg er da saa fint og spansk klædt paa.« (Bruger Viften)

FRU ANNE OG JENS BOLDMESTER

(kommer frem i straalende Humør. Synger og gør sirlige Dansetrin. Gunhilde klimprer paa Guitar.)

KIRSTINE KAMMERPIGE

(med Favnen fuld af Blomster. Klædt som Hyrdinde.)

»Havde vi ikke været med, var den naadige Frue da kvalt i de skønne Blomster.«

GUNHILDE

»Kavallererne sparede sig ikke. Kom lad mig plukke Dig. Du ligner min Tro en Rosenbrud.«
(Piller Rosenblade af Fru Annes Haar)

FRU ANNE

(i hvid Florskjole overstrøet med Roser. Haaret udslagent. Blomsterkrans paa Hovedet)

»En munter Spas. Alt hvad Venezia har af fager Ungdom, var da nærværende ved denne skønne Rosenfest.«

JENS BOLDMESTER

(i spansk Ridderdragt)

»Og slig som Kavalererne smidskede og bøjede sig høveligt for vor skønne Frue.«

FRU ANNE

(gaar op og ned ad Gulvet og vifter sig)

»Du mener vel for Prinsessen af Langeland. (Slaar Jens paa Skulderen med Viften.) Ha — ha — ha — det var et lystigt Indfald at gøre mig til Prinsesse. — Dogen, det gamle Mimrehoved, kyssede min Haand, — føj, han savlede mig helt til.«

JENS BOLDMESTER

»Ej kan vi klage paa skyldig Honnør. Med kongelig Ære blev vi modtagne.«

GUNHILDE

(ser beundrende paa Jens)

»Hertugen af Ingermanland hørte heller ikke til de ringeste. Slig som han førte Prinsessen frem for Dogen og hans Nobili. (Sætter sig i Armstolen. Efterligner den affældige Døge. Mimrer med Læberne og skælver paa Hænderne. Jens og Fru Anne bøjer sig for hende. Taler med rystende Stemme.) Tag Plads ved min Side, skønne Blomst fra det høje Nord.« (Kysser hendes Haand.)

FRU ANNE

»Uh ja — slig var Dogen. — Men skøn var den lille Blomsterdronning fra Palestrina. Skændigt, at Dogen slukkede Glæden i de unge Øjne med sit hæsle Begær.«

JENS BOLDMESTER

(hvisker til Anne)

»Herligt at være i Ungdoms Vaar, saa behøver man ikke at befale, næppe nok bede. Kom, lad os atter gaa ud til Liv og Lystighed?«

FRU ANNE

»Nej — jeg vil ikke ud i Sværmen med dig. Du er mig for omsorgsfuld. (Gaar ud paa Balkonen. Det lyner stadigt.) — De sorte Skyer huer mig ikke. Om lidt bryder Uvejret løs, og saa er Festen slut.

(Lægger sig paa Løjbænken,) Jeg er mødig efter al den Fest og Galenskap Dagen lang.

JENS BOLDMESTER
(rækker hende et Bæger Vin)

»Drik Eder Kraft og Kurage til i *Rose di Sole*,
det er en herlig Vin.«

FRU ANNE
(drikker)

»Ja, det gjorde min Tro godt! — Men lad mig
nu ene. Jeg vil hvile inden Kvældsmaaltidet.«
(Kirstine og Gunhilde gaar. Jens staar tøvende en Stund ved Døren
og ser betaget paa Fru Anne. Et stærkt Lyn og Tordenskrald faar
hende til at fare op i Angst.)

JENS BOLDMESTER
»Læg Eder kun trygt til Hvile igen. Jeg skal
holde Vagt over Eder (Bøjer hende varligt tilbage paa Løjbænken.)
Man kan da ej være for omsorgsfuld mod Eder?«

FRU ANNE
(med et haanligt Drag)
»Saa god og blid Du er i Dag.«

JENS BOLDMESTER
»Saa skønt og herligt Livet kunde være, om
vi forstod at nytte Tiden rettelig. (Knæler ned og kysser
hendes Haand.) Saa let I kunde stille min hede
Længsel.«

FRU ANNE
(rejser sig)
»Kalder Du det at vaage over mig?«

JENS BOLDMESTER
»Fru Anne — hjertedyre Fru Anne, gaa ikke.
Ser I ej min Sjælekvide? Jeg kan jo ikke evinde-
lig stride mod den store Kærlighed, jeg bærer til
Eder. — Har I ingen Ynk med mig? I ser da,
hvor haardelig jeg pines? Endnu er jeg hverken
gammel eller styg, — hvi tøver I da med at søge
min Favn? — Anne — liden Anne, I ved jo, at
intet Hjerte slaar varmere for Eder end mit!«

FRU ANNE
»Hvor tør Du tale slig! Gaa, og lad mig ene.«

JENS BOLDMESTER

»Liden Anne — hvor skal jeg fare hen? Der hvor I ikke er, findes intet i Verden for mig.«

FRU ANNE

(ser medlidende paa ham. Lader sin Haand glide over hans Øjne og Haar)

»Jeg, som selv har Elskov fornummet og lever i Længsel efter den, faar vel bære over med Dig.«

JENS BOLDMESTER

(misforstaar hendes Venlighed. Kryster hende til sig og kysser hende)

»Jeg vidste jo, at I én Gang vilde høre mig.«

FRU ANNE

(slynger ham fra sig)

»Vogt Dig nu, Jens, thi Næb og Klør har og en Kvinde.«

JENS BOLDMESTER

»Saadan er I skøn, Fru Anne! — Gerne dør jeg i denne Stund for Eders Haand. — Her, tag min Daggert og gør dette Hjerte taust og tyst for evig, thi saa længe det banker, faar hverken I eller jeg Fred.«

FRU ANNE

(tager Dolken)

»Du har Ret. Jeg burde dræbe Dig. (Smiler vemodigt.) — — Aa, Jens, hvad kan jeg for, at jeg aldrig har haft Elsk til Dig.«

JENS BOLDMESTER

(ubehersket)

»Nej — for I har Elsk til hans Naade, Prinsen. — Tror I ikke jeg ved det? — Nu skal I høre et Alvorsord om den høje Herre. Han er fager af Aasyn og Skabelon, — men en Slapsvans ligervis som sin høje Fader udi Elskovshandeler! Dertil dum og fejg, naar det gælder. — Og saa er han en Pebling at regne mod Eder, Fru Anne! — Uden Blusel kaster I Eders Elskov til denne Dreng, for hvem I snart er en aldrende Kvinde, mærk Eder det. — Glem heller ikke, at Prinsen ret snart bør indgaa Ægteskab med et kongeligt Blod, for at Livsarvinger kan skænkes Riget. — For I tror da

ikke, at en Krone skal smykke Eders stolte Tinding? — Nej, Fru Anne, vel er dette skønne Hoved en Krone værd, men aldrig kommer det fagre Smykke til at pryde Eder.«

FRU ANNE
(i stumt Raseri)

»En — aldrende — Kvinde. (Behersker sig og vender sig i Værdighed mod ham.) Endnu har de Lykkers og Banners Æt ikke gjort nogen Skam. Selve Danmarks Dronningekrone vilde ikke være for fagert et Smykke til den.« (Gaar)

JENS BOLDMESTER
(stille)

»Gud i Himlen og den hellige Jomfru beskytte Eder; thi fra nu af, har I kun at vente paa Skammen.« (Vejret er stilnet af. Kun svage Lyn ses.)

GUNHILDE

»Hvor er Fru Anne? (Ser forskende paa Jens.) — Har Du nu brændt Dig igen? — Du bilder Dig ind at høre til de kloge Høns — og dog gør Du i Nælderne!«

JENS BOLDMESTER

»Jeg sagde hende et Alvorsord, og det funderer hun vel paa i Stilhed. (Hvisker.) — Ved Du Gunhilde, at vor Frue er en ful Heks? — Ser Du ikke, at der er Trolddom i hendes skønne Øjne. Hver den, hun ser paa, maa falde hende tilfode. Pas Dig, at Du ikke kommer i Ulykke ved hende.«

GUNHILDE

»Herre Jesus, hvad er det, Du siger, Jens. Skulde vi blive forheksede alle tilhobe her i dette koglende Venezia?«

JENS BOLDMESTER

»Du Gunhilde, nej! Saa liden en Pusling er der intet ondt ved. Men Fru Anne har nok forskrevet sig til den Onde selv for at faa hans Naade, Prins Christian, til at fatte Elsk til sig.«

GUNHILDE

»Er Du galen, Jens! (Ser forfærdet paa ham.) Er der Trolddom ved nogen, saa er det ved Dig! — Du har jo saa rent forgjort mig. — Jeg forskriver mig ikke til den Lede, selv for din Skyld.« (Løber ud.)

JENS BOLDMESTER

(hen for sig)

»Ja vist — galen og krank i Hjertet, der traf Du det.« (Gaar.)

FRU ANNE

(kommer ind. Gaar hen til Bordet, hvor Blomsterne ligger. Kirstine Kammerpige følger hende)

»Saa skønne Blomster. Ej bliver de dog til Pryd for mig. (Stille hen for sig.) — Rosernes Fest er kun for de unge og glade. — — Gaa I ud til Glæden og Lystigheden. — Vejret har bedaget sig. Se, hvor Venezia straalder derude.«

KIRSTINE

(tænder Lysene)

»Er min Frue ej glad mere? I var saa lystig for en liden Stund siden. — Nu er I bleg, er I ikke vel?« —

FRU ANNE

(knuger Haanden mod Brystet)

»Er Kærlighed Synd, da er jeg en stor Synder. — Er min Længsel Synd, — saa synder jeg, hvor jeg gaar og staar. (Tager Kirstine i Armen.) — Ak, hvorfor kommer han ikke?«

KIRSTINE

»Er det Prinsen I mener? — — Naadige Frue, vogt Eder for kongelig Elskov.«

FRU ANNE

(hen for sig)

»Hvad mon kongelig Majestæt vil sige, naar Prins Christian aabenbarer, at han har bejlet til mig?«

KIRSTINE

»Kors i Jesu Navn, det forventer I da ikke! — Vredes ej, Frue, jeg har den Tro, I kun er til Tidkort for Prinsen.«

FRU ANNE

»Sviger han mig, saa højfornem og berømmelig han er, saa skal han fornemme, at udi Elskov leger man ikke med Danmarks bedste Blod. — — Kirstine, — min Elskov kan jeg kvæle og døde, om sligt skulde ske, selv om det skal koste mit Hjerteblood. — Ej sandt, forraades man af sin Fæstemand, bør man tage Hævn!«

KIRSTINE

»Hvad baader Hævnen, naar alt er forbi?«

FRU ANNE

»Da har Du aldrig Elskov fornummet. Den er som Sol gennem Regnbyger, Budbringer fra Livets skjulte Kilder, — løfter og bærer, — den er Livet — Livet. (Stærkt) — Tabes den ved Svig, er den Forgift i Blodet, — den eller Hævnen, om man skal leve.«

KIRSTINE

»Mig synes at have fornummet, Elskov er som Hjertet; standses dets Slag, kan man ej leve.«

FRU ANNE

»Aa Du, kun de svage dør af Elskov. — Men Du har Ret, uden den er det ej ret bevendt med Glæden.«

KIRSTINE

»Den naadige Frue kan da dø roligt, for I har megen Elskov fornummet.«

FRU ANNE

»Tak og Pris for det, — og megen, megen har jeg i Vente, naar min kongelige Ven kommer.«

KIRSTINE

»Var det ej blot saa farlig en Leg.« (Gaar.)

FRU ANNE

(tager et Spejl og betragter sit Ansigt)

»I er snart en aldrende Kvinde,« sagde Jens. — — »Vist ej! — End er jeg ung og fager.« — — (Der lyder 3 taktfaste Slag paa Døren.) »Hvem der?«

Rose Bruhn: Anne Lykke.

PRINSEN

(Stemme)

»Din Ven og Landsmand, min høje Frue.«

FRU ANNE

(iler i jublende Glæde hen og aabner Døren. Kaster sig i hans Arme)

»Saa kom I dog, min Herre og kongelige Ven!«

PRINSEN

(favner hende lidenskabeligt)

»Guds Fred og god Kvæld, mit Hjerte. Saa stor Forlængsel har jeg haft efter Dig, at jeg maatte fare did, hvor Du var.«

FRU ANNE

»Tak og Pris, at I var Eders Løfte tro og kom til mig.«

PRINSEN

»Det holdt haardt nok. Helt geheime med et Par tyske Kavalerer er jeg draget hid, og ret mange Dage tør jeg ej tøve her. Men nu, mit Hjerte, har Du mig, og bravt lystigt skal vi have det.«

FRU ANNE

»Saa kom I i en heldig Stund. Venezia er i Fest, som I ser. Min Høvidsmand, Jens Boldmester, har sørget for Indbydelser til os. Med kongelig Honnør er vi blevne modtagne i Dag af Dogen. — Og nu har jeg da fornemme og statelig Kavalier til den store Rosenfest i Dogepaladset i Morgen.«

PRINSEN

»Fest, Lystighed og Galenskab er jeg med til! Men jeg lider ej, at den Skelm, Jens Boldmester, er i dit Følge.«

FRU ANNE

»Til megen Nytte har han været mig paa denne Rejse, sprogkyndig og erfaren som han er.«

PRINSEN

»Den Bastard gaar og krør sig som Riddersmand, — og ret saa begærligt lyser hans sorte Øjne, naar han ser paa Dig. Jeg tror ham ej!

Blot han ikke forraader os i sin Avindsyge. Helst gav jeg ham et Dolkestød, som fik ham til at tie for evig.«

FRU ANNE

»Søg ikke Trætte med ham. Han er jo Mester i Vaabenbrug, dertil stærk som en Løve og listig som en Ræv. (Lægger Armen om hans Hals.) Det skal I love mig. — Ingen andens Øjne end Eders frister mig.« —

PRINSEN

»Og jeg, — jeg ser kun Dig. — Ser, at Du er underfuld skøn, — at Din Pande er hvælvvet og højbaaren, — Kærlighedens varme Lue brænder i dine Øjne, — dine Kys er hed, berusende Vin.«

FRU ANNE

»Vel ikke en Vin, som drikkes i Dag og i Morgen spildes? I er saa ung, Prins Christian, og beruses let.«

PRINSEN

»Vi er da begge unge, mit Hjerte. Dit Smil vil jeg se, for Dig tror jeg paa, og til Dig giver jeg mig helt over. Jeg trænger til dit Legems Kraft og til din klare Aand. Anne — Anne, Du skænke mig alt til Sjæls og Legems Behov?«

FRU ANNE

»Ja — alt, Prins Christian! For jeg elsker Dig — elsker Dig — elsker Dig!«

PRINSEN

»Saa herligt det er at være to, baade til Fest og i Løndom.«

FRU ANNE

»Jeg ængstes stundom for, det hele er Drøm.«

PRINSEN

(knuger hende til sig)

»En skøn Drøm, mit Hjerte. Ikke ønsker jeg at vaagne deraf. (Gaar ud paa Balkonen. Markuskirken og Dogepaladset ses illuminerede. Mangefarvede Blus straalér over Piazzatta'en.) Se, hvor Venezia lyser i Straaleglans

mod os. Vi stedes til Møde med Livet selv i Livets Stad.« (Musik og Sang høres.)

FRU ANNE

»Altid vil jeg mindes denne Stund og takke Eder, min kongelige Ven, at I holdt Ord og kom hid. — Men naar I nu snart farer herfra, bliver her saa Dødsens stille for mig.«

PRINSEN

»Vi kan da fare herfra i Følge med hinanden? Først ved Bremen behøver vore Veje at skilles. Du drager hjemad til dit skønne Herresæde Harritslevgaard. Naar jeg har gelejdet mine Brødre til Enkedronningen, hos hvem de skal være, mens Krigen raser, kommer jeg til Odense og tager Kvarter. (Leende.) Som Oberst for det fynske Rytteri vil min Tjeneste ret ofte føre mig til Dig. Til Amour og Lystighed vil der blive gode Stunder. — For meget — meget har Du at give mig til Livets Forlyst, mit Hjerte.«

FRU ANNE

»Hvad giver Du mig til Gengæld?«

PRINSEN

(breder Armene ud, som vil han favne hende.)

FRU ANNE

(gaar et Skridt fra ham)

»Det er ej nok, Prins Christian!«

PRINSEN

»Et Kongerige lagde jeg gerne for din Fod, stod det blot til mig!«

FRU ANNE

»Hvad daadfuld Mand evner, det nemmer og Prins Christian af Danmark.«

PRINSEN

(ser beundrende paa hende)

»Du stiler højt, mit Hjerte. — Du faar være nøjd med, at jeg har valgt Dig som Maal for en

farefuld Rejse, og være stolt over, jeg har sat meget i Vove for din Skyld.«

FRU ANNE

»Og I, Prins Christian, kan være stolt over, at Maalet var Rejsen værd. — Derfor svigt mig ikke, naar det gælder! (Sagte) — Herefter er der intet i Verden for mig uden Eder.«

PRINSEN

»Svigte Dig, mit Liv, — nej, herpaa har Du mit kongelige Ord.«

JENS BOLDMESTER

(kommer ind. Lader overrasket ved at se Prinsen)

»Ah — a — Hans Naade, Prins Christian af Danmark. — I her!« —

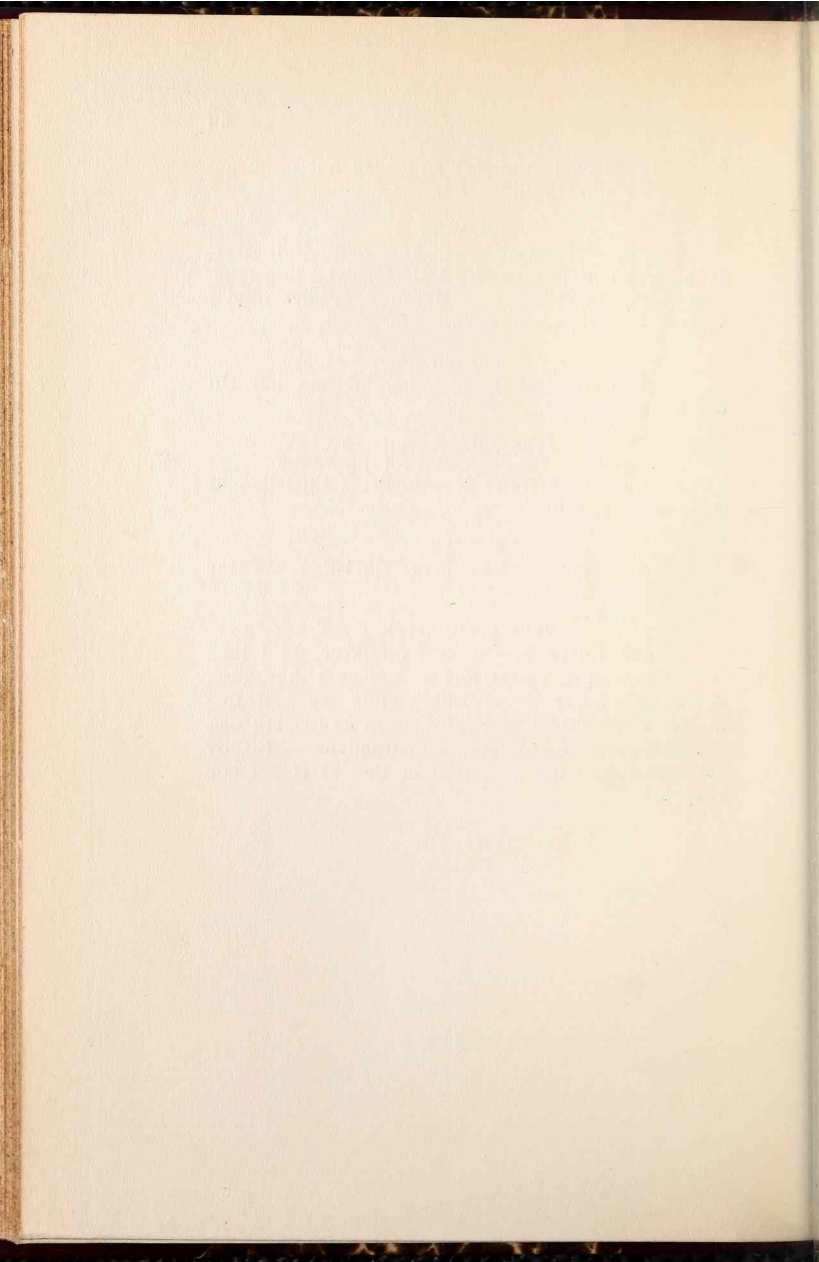
PRINSEN

»Nej — det er ikke Prins Christian. — Har Du forstaaet mig?«

JENS BOLDMESTER

»Naar Eders Naade selv forsikrer, at I ikke er — — (slaar sig paa Muuden) — saa er I ikke. (slaar sig atter paa Munden.) — — Ellers vilde jeg kun formelde, at Maaltidet er beredt. (Bøjer sig dybt, idet Anne og Prinsen gaar.) Nu knyttes Skæbnetraadene. — Elskov gør galen og blind; — godt er det, at Hadet gør vaagen.«

(Tæppet)

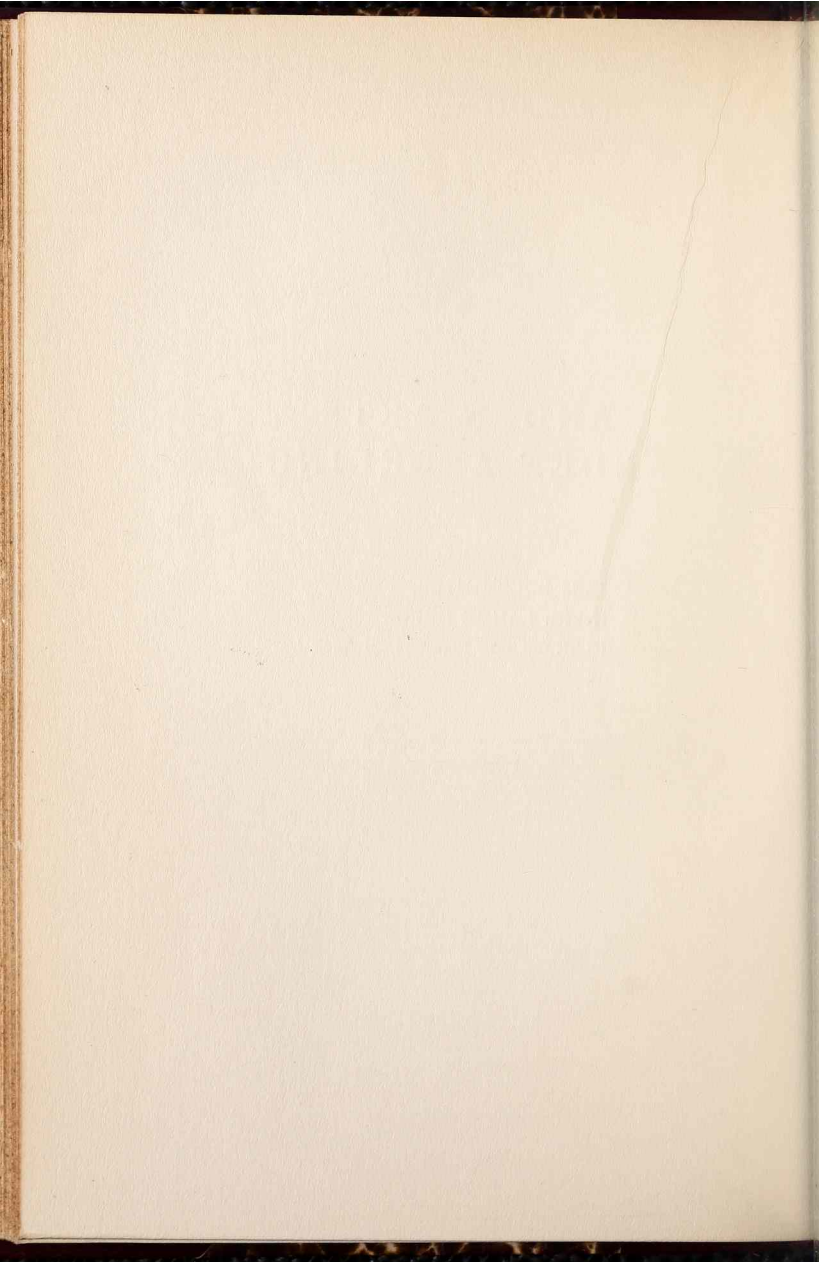
ANDEN AKTS ANDEN AFDELING

Personerne:

JENS BOLDMESTER.

Heksen LAMME HEINE.

ELSE (en ung Pige paa 20 Aar).

ANDEN AKTS ANDEN AFDELING

Udkanten af en Skov. Tilvenstre Lamme Heines Hytte. Det er Skumring. En gylden Solnedgang bag Træerne. Paa Grøtekanten sidder Jens Boldmester og gantes med Else. I det Fjerne ses Brejtenborgs takkede Gavle.

ELSE

»I er en lystig Svend!«

JENS BOLDMESTER

»Og Du, ret en liden Lækkerbid af et Fruentimmer!«

ELSE

»Ha—ha—ha, — det siger alle Mandfolk.«

JENS BOLDMESTER

»Det er da heller ingen Løgn?«

ELSE

»Var det Eders Frue, som for en Stund siden agede ind paa Brejtenborg, har I da selv en skønne Kvind?«

JENS BOLDMESTER

»Nej, endnu er jeg løs og ledig og tør gantes med de skønne Piger, Forsynet sender paa min Vej.«

ELSE

»Jeg saa Jer da i hendes Følge. Langt har I faret, for mødige var Øgene.«

JENS BOLDMESTER

»Vi kommer fra den skønne Stad Venezia.«

ELSE

»Jeg kender ej den Stad. — Den ligger kanske sør for Süderstapel?«

JENS BOLDMESTER

»Ja — en Kende. — — I holstenske Piger farer vel frem og tilbage med Krigsfolket her?«

ELSE
(nikker)

»Skal I drage i Felten, vil jeg gerne følge Eder til næste Borgeled?«

JENS BOLDMESTER

»Jeg vil heller slaa Følge med Dig tilbage. Vent mig i Lunden derhenne.«

ELSE
(gaar)

»Tøv saa ikke for længe.«

JENS BOLDMESTER

(gaar hen til Hytten og banker paa Døren)

»Guds Fred og god Kvæld, Lamme Heine.« —

LAMME HEINE

(gammel og rynket kommer frem i Halvdøren)

»Hvem er Du?

JENS BOLDMESTER

»En farende Svend og dansk Riddersmand, som begærer at stedes for Holstens klogeste Kvind.«

LAMME HEINE

»Der løjst Du! Du er Fanden ikke Riddersmand. — Ej — ej — er det Jer, velbaarne Hrr. Bastard til Nørlund. Nu kender jeg Jer igen! — Har Elskovsdrikken ikke forslaaet? Du ser mig saa fastendes ud! (To sorte Katte kommer ud. Bag dem blusser Ilden op over en Hænge-Kedel paa Arnen i Hytten.) Nej, se til mine Husdyr, de hvæser ilde og vejrer ondt. — Du er en Lurifax, bitte Jens! Det er nok ikke Elskovsdrik Du søger, skønner jeg Kattene ret. — Du vil højere op i Kunsten. — Kom hid, lad mig se ind i dine sorte Øjne. — — — Ja — lugtede

jeg ikke Luntten, der lurder Hadet. Elskovsflammen er slukt, — nej, ikke slukt, kun halvvejs kvalt! — Naa, sig frem, hvad vil Du?»

JENS BOLDMESTER

»Du ser godt, Lamme Heine, saa godt, at jeg ræddes for Dig. Jeg søger Dig for at faa Hævn. — Elskovsdrikken Du gav mig hin Kvæld paa Vordingborri var god nok — —

LAMME HEINE

»Naa — hvad har I saa at klage over?»

JENS BOLDMESTER

»Ved et sælsomt Skæbnens Spil faldt den i gale Hænder. En anden tog Bægeret fra mig og gav det til hende, jeg havde Elsk til. Hun kredensede det — og han tømte det til sidste Draabe.«

LAMME HEINE

»Ha—ha—ha! Ja, saa skønner jeg, at Du var dummere, end elskovssyg Svend har Lov til at være. — Hvi slog Du ej Drikken fra ham? Din dumme, dumme Kerl af en Däne!»

JENS BOLDMESTER

»Han var af saa høj Byrd, at det kunde have kostet mig min Hals.«

LAMME HEINE

(ser vist paa ham over Brillerne)

»Saa flød der nok kongeligt Blod i den Haand, der holdt Bægeret?»

JENS BOLDMESTER

»Kan hænde, Du har Ret.«

LAMME HEINE

»Og nu vil Du have Hævn, — Hadet brænder og marttrer Dig.«

JENS BOLDMESTER

»Ja — Lamme Heine, skaf mig blot Hævn. — Ser Du den røde Strime her? (peger paa Kinden)
— Han slog mig som en Hund, fordi jeg vilde

værge hendes Ære. (griber hende haardt i Armen) Det Slag skal svie til dem begge. (holder sig for Ørene) Aa — end hører jeg hendes Latter, da Slaget ramte! — Nu er det min Tur at slaa!«

LAMME HEINE

»Ja vist, Jens — Hævn er godt. Den giver Husværelse. Men der er Fandens saa høj Pris paa den. Guldet først, saa tales vi siden ved.«

JENS BOLDMESTER

»Se, her er Guld, — skønne, gyldne Rosenobler! Hører Du Klangen, — den er ej ilde.«

LAMME HEINE

(tager Pengene til sig)

»Højere op, Jens! — Naa, for disse kan vi tales ved. Siden maa der mer til, om jeg skal hjælpe. — Kongeligt Blod, det tusker vi ikke om! Der maa høj Pris gives, for meget staar paa Spil.«

JENS BOLDMESTER

(tager hende haardt i Armen)

»For hende Ulykke, — for ham Død!« —

LAMME HEINE

»Hov — hov! — I alle Djævlens Navn, er Du galen! — Død for en Kongesøn — eller kanske Kongen selv? — Nej, — det faar Du mig ikke til. Ulykke og Kummer over hende, saa langt rækker min Kunst; — men Døden — Døden over kongeligt Blod, nej Jens, det vil blive for farligt for os begge. Mig kan det drage paa Baalet, og koste Dig din Hals.«

JENS BOLDMESTER

»Hør nu her, Lamme Heine. Er vi snilde som Slanger og fromme som Duer, naar vi Maalet. Hun, jeg har Elsk til, er ej langt herfra. Naar hun nu selv sender sin Pige til Eder og kræver en Elskovsdrik for sig og Prinsen, — og med det samme kræver Død for ham, der staar deres Kærlighed og Ægteskab imod; — vil I da

give hende de sælsomme Midler, der virker til begge Dele?»

LAMME HEINE

»Saa vidt rækker vel min Kunst. Men dertil kræves Haar af hans Hoved, Kvinden har har Elsk til, og et Stykke af hans Klædebon, som Døden skal over.«

JENS BOLDMESTER

»Det skal blive Eder bragt. — Fruen har selv bedet mig søge Eder paa hendes Vegne. Nu skikker jeg Bud til hende, at hun sender sin Pige hid med det, I ønsker. — Min egen Hævn faar da vente endnu en Stund.«

LAMME HEINE

(ler hæst)

»Ja vist, Jens, — Du er klog nok. — Men vi to forstaar hinanden. — Kan Pigen være her ved 7 Slet i Morgen?»

JENS BOLDMESTER

»Hun kan det.«

LAMME HEINE

»Far saa herfra; thi i Nattens Mulm maa jeg øve mine Kunster.«
(Gaar ind i Hytten, hvor Skæret fra Arneilden lyser sælsomt om hende)

JENS BOLDMESTER

(gaar langsomt frem)

»Nu, skønne Fru Anne, kan I komme til at række højt, højere end I drømmer om. — Forsvinde som et lysende Atom paa det høje, flammende Heksebaal! — Naar jeg nu aabenbarer for Kongen, at hun ved Trolddomshjælp vil holde paa Prinsens Kærlighed, og ved samme forargelig Kunst volde ham Ulykke og Død, saa tror jeg, Hævnens Time er kommen. Er der noget, Kongen frygter og straffer haardt, er det Trolddom og Forgørelse. (En Ugle tuder)

ELSE

(kommer imod ham)

»I tøvede saa længe. Jeg er ræd for Mørket og de fæle Ugleskrig.«

JENS BOLDMESTER
(lægger Armen om hende)

»Naar vi to slaar Følge gennem Lunden, har Du intet at ræddes for. — Husk nu den lille Villighed, Du lovede mig. I Morgen tidlig ved 7 Slet gaar Du herud og giver Kvinden derinde i Ilytten denne lille Pakke. Sig, at Du kommer fra den naadige Fru Anne Lykke med det, hun ved nok.«

ELSE

»Hun ser saa ful og sælsom ud. Er det ikke den gamle Spaakvinde, der kan øve Trolddomskunster? Jeg er ræd, hun forgør mig.«

JENS BOLDMESTER

»Nej, liden Else. Ikke naar Du kommer i lovligt Ærind. Her har Du et Guldstykke for din Villighed. Saa megen Stads Du kan faa, naar Du kommer til Süderstabel.«

ELSE

(gemmer Pakken i Skørtelommen)

»Ærligt skal jeg røgte dit Ærinde. — En fornemme Junker maa Du være, naar Du kan give mig saa mange Penge.«

(Gaar begge ind i Lunden)

LAMME HEINE

(kommer uden for Døren. Skygger med Haanden for Øjnene og ser efter dem)

»Rævestreger, bitte Jens! — Hvad Fanden rager det mig! Du er jo Storkarl og kan lade Guldet springe!« —

(Tæppet)

TREDIE AKT

Personerne:

CHRISTIAN IV.

PRINS CHRISTIAN.

Fru ANNE LYKKE.

SOFIE RANTZAU.

OVE VIBE (Kommandant i Nyborg).

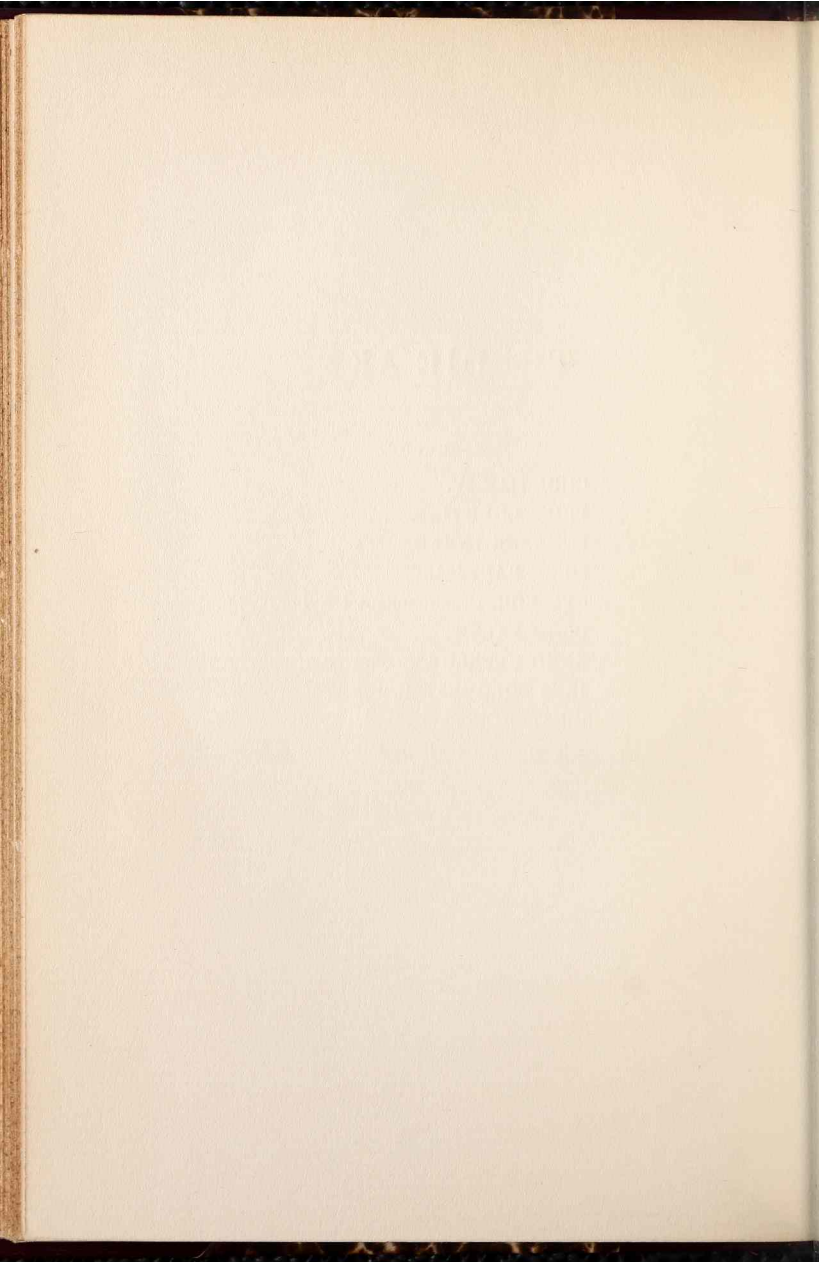
Oberst FALBE.

KNUD ULFELDT.

JENS BOLDMESTER.

KIRSTINE (Kammerpige).

Adelsmænd og Almuesfolk.

TREDIE AKT

Herredag paa Nyborg Slot. Et Aar efter Prinsens og Fru Annes Møde i Venedig. Prinsens Kammer. Et festlig dækket Bord til to. Kirstine Kammerpige ordner Kander og Glas.

JENS BOLDMESTER

(stikker Hovedet ind ad Døren)

KIRSTINE

(farer forfærdet sammen)

»Jøs — Jens, hvor tør Du vise Dig her? Har Du glemt, at Prinsen jog Dig som en Hund fra Harritslevgaard?»

JENS BOLDMESTER

»Aa nej, det glemmes ikke saa fort! Paa en herreløs Hund kommer det ikke an nu, naar der skal være Gilde.«

KIRSTINE

»Naar Ravnene og Kragerne flokkes, vejrer jeg Ulykke. — Hvor stedes Du nu?»

JENS BOLDMESTER

»Intet Steds — og alle Steds. — Nu drager jeg sør paa i Kongens Følge.«

KIRSTINE

»Hilleden, hvor Du er kommet højt op!

JENS BOLDMESTER

»Nogle stiger, — andre falder. — Din Frue og Prinsen lider vel? De drager vel nu til Hovedstaden for der at gantes videre udi Elskovs Forlyst?»

KIRSTINE

»Aa, Gud bedre. Prinsen er rusendes, hvor Lejlighed gives. Elskovs søde Kurren og ublu,

Rose Bruhn: Anne Lykke.

højroestet Tale gaar op og ned, som Vinden blæser. Herren se i Naade til os, hvor alt dette skal ende! — Min Frue drager videre over Bæltet i Morgen. Hvor Prinsen farer hen, ved jeg intet om.«

JENS BOLDMESTER

»Tiderne har nok ændret sig. Husker Du i Dag for et Aar siden, da vi var i det skønne Venediz, og alt var Fryd og Gammen. Nu er Kongen bøs. Der siges, Prinsen har faaet Daddel i de høje Herrers Nærvær paa Herredagen. — Han slukker vel Forsmædelsen ved at kigge bravt i Bægeret.«

KIRSTINE

(lytter ved Døren)

»Tys — nu hører jeg de kommer til dette geheime Maaltid. Ogsaa et af Prinsens galne Paahit at æde og drikke til langt paa Nat i sit Kammer. Gaa nu Jens. (Jens skjuler sig bag en Tapetdør, som han af og til under det følgende lytter ved)

FRU ANNE OG PRINSEN

(kommer. Han synger og har hende om Livet. Hun slider sig fra ham. Det ildner ham endnu mere.)

»Kredens mit Bæger, mit allerkæreste Hjerte, — Du, Fyns fagreste Blomst!« (Rækker Bæget til hende. Spilder Vinen, saa den flyder ned over hendes hvide Brystlin.)

FRU ANNE

(skubber harmfuldt til ham)

»Saa stygt selv en Prins kan té sig, naar Vinen gaar ham til Hovedet.«

PRINSEN

»Tvi for arrigt Fruentimmer Du er blevet. (Rækker Bæget til Kirstine, som fylder det) Kredens det nu, jeg befaler det. (Anne ler haanligt. Han griber hende om Struben og hælder Vinen i hende. Halv kvalt maa hun drikke. Prinsen ler, saa det klukker. Slænger Bæget fra sig og kysser hende. For liden blid Due, Du blev, mit Hjerte! Giv mig nu Dine røde Læber og Dit skønne Legem til Gammen og Forlyst?«

FRU ANNE

(tirret til Raseri, giver ham et Skub, saa han tumler om paa Løjbanken)

»Lad os ene, Kirstine.«

PRINSEN

(springer op og hindrer Kirstine i at gaa)

»Vil ej den ene, saa skal den anden. (Kysser hende. Da hun river sig løs og gaar, vil han med hende. Til Anne.) Kanske Du bliver føjelig nu?«

FRU ANNE

»Undser Danmarks udvalgte Prins sig ej ved sligt Paastyr?« (Kirstine gaar. Anne skyder Slaaen for Døren.

PRINSEN

»Det mener Du ikke, mit Hjerte. Jeg er kun saa Hjertens glad. — Hvi gør Du mig sorrigfuld ved at nidstirre mig?«

FRU ANNE

»Du vover at favne min Kammerpige lige for Synet af mig?« (Gaar truende mod ham)

PRINSEN

(vigende. Bliver pludselig ædru)

»Tør Du lægge Haand paa kongeligt Blod?«

FRU ANNE

»Ha — ha — lægge Haand paa Dig. Nej, dertil er jeg ikke dum nok. Men nu faar vi to gøre vort Regnskab op. Hvi har Du ej holdt Dine dyre Løfter til mig og aabenbaret Din høje Fader, at Du vil forenes med mig udi ærligt Ægteskab? — Et Ord af kongeligt Blod tør man vel stole paa!«

PRINSEN

»Mit allerkæreste Hjerte. Det med Din Kammerpige var kun Skæmt. Du ved jo, jeg eneste har Dig kær.«

FRU ANNE

»Du tager storlig fejl, dersom Du tror, dette gaar mig til Hjerte, al den Stund, det ikke er første Gang, Du drages til andre. Jeg ved jo, at Du af Hjærtet har mig kær, siden Du altid ærlig be-
kender, naar Dit skrøbelige Kød løber af med Dig. — Men nu har jeg ikke Stunder til at bie længere. Jeg hører ikke til de Kvinder, som nejer dybt og

takker til for den store Ære, der er vederfare mig, fordi kongeligt Blod har fattet Elsk til mig. — I tyende Aar har jeg været Dig god. Ærligt har jeg givet Dig mit Hjertes bedste og dyreste Følelser, — for Du var mig den bedste af alle! — I dette stolte Hjerte dirrede hver Streng for Dig! — Du, som ved, hvad jeg er værd, og hvormeget jeg er i Stand til at give, hvi tøver Du med at lade lyse Kirkens Velsignelse over vor Elskov?»

PRINSEN

»Liden Anne, Du ved jo, at jeg kan ofre alt for Dig.«

FRU ANNE

(kaster sig heftigt ind til ham)

»Min er Du, — min Prins — min kongelige Ven, — mit Himmerig og mit Helvede! — Aa, Prins Christian, ikke mægter Du at drage Dig fra mig! — Ene jeg kan give Dig det, som Din Aand og Dit Legem tiltrænger. — Hvi tøver Du? — Jeg er jo Danmarks bedste Blod, — kun det, at jeg ikke er af Kongeæt.«

PRINSEN

»Det er jo deri hele Ulykken ligger. Du er ikke af kongeligt Blod! Min Fader giver aldrig sit Minde til Ægteskab mellem Dig og mig, det ved jeg fuldt vel.«

FRU ANNE

»Har Du talt til ham derom?«

PRINSEN

»Ja. — Han sagde, jeg skulde lade Dig fare.«

FRU ANNE

»Begærede Du mig til Hustru?«

PRINSEN

»Det vovede jeg ikke. — Det var ham, som først talte til mig. Det var kommet ham for Øre, vi havde Elsk til hinanden. Som et Stormvejr fo'r han frem, befalede, at jeg skulde afbryde al Forbindelse med Dig. Han truede endog, dersom vi

fo'r fort i vor Elskov. — Jeg svarede, at jeg havde Dig saare kær.«

FRU ANNE

»Hvad sagde Kongen dertil?«

PRINSEN

»Han sagde, det var hans Villie, Kronen skulde sættes paa en ung Kvindes Hoved af kongelig Byrd.«

FRU ANNE

(hen for sig)

»En ung — Kvindes — Hoved — af kongelig Byrd — —«

PRINSEN

»Saalunde faldt Ordene.«

FRU ANNE

»Mig prigsav Du! — — Ja — slig er Mændene! Naar de har plukket Blomsten og kendt dens Duft, slænger de den bort. — — Hvi fuldbyrder Du ikke Daaden og lyder Din Faders Bud? — Men Du har nok hverken Mod til det ene eller til det andet. Du vil lege videre! — Men ikke vil jeg længer være med i Legen. (Drager Slaaen fra Døren) — Se, did gaar Vejen, Prins Christian. Fru Anne Lykke holder Dig ikke tilbage.«

PRINSEN

»Jeg kan ikke gaa fra Dig, mit allerkæreste Hjerte. Kongens Bud trodser jeg, naar blot jeg kan beholde Dig.«

FRU ANNE

»Tal nu, Prins Christian. — hvad vil Du mig? — Du mindes vel alle Dine dyre Løfter, naar Du geheime kom til mig paa Harritslevgaard og der svor, at jeg skulde være din Hustru for Gud og Mennesker?«

PRINSEN

»Anne — Anne — hvad vil Du, jeg skal gøre?«

FRU ANNE

»Lade Dig knytte til mig lige saa geheime, som Din høje Fader gjorde hin Midnatsstund paa Skanderborg Slot, da Præsten lagde hans og Jomfru Kirstine Munks Hænder i hinanden.« —

JENS BOLDMESTER

(bag Døren)

»Naa, endelig slap det ud der! Den Aabenbarelse vil jeg ikke forholde Kongen.«

PRINSEN

»Den Spas turde blive dyr! (Modløs) — Anne, mit dyre Hjerte, Du kræve ej saa meget af mig, at Buen brister.«

FRU ANNE

»Vil Du, jeg alene skal staa med Skam og Foragt for Kongen, Venner og Frænder Landet over? — Vis nu, Prins Christian, at der er Mands Mod og Villie i Dig! — Præst kan fort hentes og lovformelige Vidner har vi nok af blandt vore Venner her ved Herredagen.«

PRINSEN

»Jeg tør ej trodse min høje Fader! — Tal ej saa haardt, der er jo ingen Fare for Dig.«

(Knæler og kysser hendes Haand.)

FRU ANNE

(vender sig i dyb Foragt fra ham)

»Tigge og trygle det kan Du, men ej handle, (Tager Prinsens Daggert. Bryder den over sit Knæ) Som jeg har brudt denne Daggert, bryder jeg med Dig! (Kaster Stumperne for ham) — Gaa nu, Prins Christian af Danmark. — Dine Ord er som Du selv, — som Vejrhanen paa Taarnfløjen.«

PRINSEN

»Hvi gjorde Du det, Anne. Du skulde heller have stødt den i mit Hjerte.«

FRU ANNE

»Nej, Prins Christian, Din Død vil Du selv langsomt fuldbyrde. Ikke vil jeg besmitte mine

Hænder med Blod, der end ikke er min Hævn værd.« (Gaar ind i sit Sengekammer)

PRINSEN

(vil gaa efter. Døren er laaset)

»Anne — Anne, — drag Slaaen fra. — Vi vil ikke kymre os om Kongens Forbud! — Anne, mit Hjerter, kom ud og tal gode Ord til mig. (Lytter ved Døren) — Jeg drager jo bort i Kvæld, Du vil da give mig et Ord til Afsked? (Dundrer haardt paa Døren) Drag nu Slaaen fra! — — Djævelen annamme og staa i alle Fruentimmer! (Giver Døren et Spark og gaar)

KIRSTINE

(kommer ind og rydder Bordet)

»I Kvæld var da Prinsen saa rent tovlige. (Ler stille) Men slig, som han kunde favne!«

JENS BOLDMESTER

(kigger ind)

»Er Du ene? — Prinsen er kanske der?«
(Peger paa Kammerdøren)

KIRSTINE

»Fru Anne har lagt sig hos Jomfru Sofie. Prinsen mødte jeg paa Trappen. Han vil fare herfra. Han gav Befaling til at Hestene skulde sadles.«

JENS BOLDMESTER

»Forbandet Hast de to havde i Kvæld. Just nu vilde kongelig Majestæt fryde sig over sin Søns unge Elskov.«

KIRSTINE

»Din fule Rænkesmed! Saa har Du forklaget Prinsen og vor Frue? Nu vil jeg vare hende. (Gaar)

KONGEN

(kommer hastigt ind i Rytterkappe)

»Var det her, jeg kunde træffe Prinsen og Fru Anne Lykke? (Jens bøjer sig dybt) — Jeg ser ingen! Tal, Teufel, holder Du din Konge for Nar?«

JENS BOLDMESTER

»Da jeg formeldte kongelig Majestæt, at Fru Anne og Prinsen geheime var stædt til Møde her

i dette Kammer, stod de og lagde Raad op om at lade sig hemmelig vie i denne Nat, naar kongelig Majestæt var draget bort.«

KONGEN

»Er det kommet saa vidt, at de aabenlyst vil trodse mig! Den forbaskede Kvind blues ikke ved at gaa til yderste Grænse i sine Efterstræbelser. — Geheime vil hun lade sig vie, til den udvalgte Prins!«

JENS BOLDMESTER

(hviskende)

»Trolddomskunster blues hun ej heller for at øve. — Hun har søgt den lede Heks, Lamme Heine nede i Holsten, for ved hendes Hjælp at holde paa Prinsens Kærlighed, — og ved samme forargelige Kunst at volde hans Død, som staar hende imod.«

KONGEN

»Guds Død, — er det ved Trolddomskunster, den Kvind forlækker min Søn! — Og mig stræber hun efter Livet ved Forgørelse. — Nu skal hun, min Tro, fornemme, at jeg ej er til Sinds at fare frem med Lempe. — Stiler hun højt, skal hun stige, selv om Baalet skal bygges i Taarnhøjde! — Men vogt Dig Jens, dersom Du fører løs Tale.«

JENS BOLDMESTER

»Fuldgyldige Beviser kan jeg fremlægge for kongelig Majestæt.«

KONGEN

»I saa Fald dømmer den skønne Dame sig selv.«

JENS BOLDMESTER

»Saare klog er Fru Anne. — Kongelig Majestæt maa være forvisset om, jeg skal være tilrede med alt, hvad der kan fremme denne Sag.«

KONGEN

»Du hader nok Fru Anne af et ærligt Hjerte?«

JENS BOLDMESTER

»Jeg gør saa, Eders Majestæt.«

KONGEN

»Kald Kommandanten Hr. Ove Vibe og Kap-
tajn Falbe hid. (Jens gaar. Kongen sætter sig) — Rænker
allevegne! Hvor jeg vender mig, bliver jeg svegen.
Fanden staa i de Fruentimmer! Kirsten Munk tror
jeg ikke over en Dørtærskel! Og min Søn, Rigets
udvalgte Tronfølger, volder mig kun Sorg og Harm.
Til Spot og Spe farer han Land og Rige igennem
med denne Fru Anne. — — Skøn er hun, dertil
stolt og klog! — Men jeg skal bøje hende, saa
hun tiggende om Naade ligger for min Fod.«

(Ove Vibe og Falbe kommer)

OVE VIBE

»Eders Majestæt lod os kalde.«

KONGEN

»Du har givet Fru Anne Lykke Husly her
paa Slottet?«

OVE VIBE

»Ja, Herbergerne var overfyldte af farende
Folk til Herredagen. Saa tilbød jeg hende Loge-
mente paa Slottet for denne Nat. Hun farer jo
videre i Morgen til København.«

KONGEN

»Den Kvind vil jeg nu give Husly og dertil
frit Leyde under Bevogtning til vort gode Fængsel
paa Kronborg.«

OVE VIBE

»Eders Naade spørger vel?«

KONGEN

»Dette er Alvor! Min Villie og Befaling, at Fru
Anne Lykke føres herfra som Fange.«

OVE VIBE

»Eders Naade bedes tilgive, at jeg gør Ind-
sigelse. Uden Beviser for Brøde kan en højbaaren
Adelsdame ikke fængsles.«

KONGEN

(vred og utaalmodig)

»Tror Du din Konge ej kender til Lov og Ret!

(Sætter sig og skriver. Vinker til Falbe.) — Før Fru Anne Lykke som Fange ombord paa den Galej, der ligger sejlklar i Havnen. Her er Arrest-Ordren.« (Gaar)

KAPTEJN FALBE

»Som Eders Naade befaler.« (Gaar efter Kongen.)

OVE VIBE

(banker paa Fru Annes Kammerdør)

»Fru Anne Lykke, bered Eder til at fare herfra.« (Hun kommer frem i Døren, ser sig angstfuld om. Kirstine staar bag hende.)

FRU ANNE

»Skal jeg alt fare?«

OVE VIBE

»Kongen har givet Befaling til, at I føres som Fange til Kronborg.«

FRU ANNE

(lukker Øjnene og griber fat i Dørkarmen. Kaptajn Falbe med flere Adelsmænd kommer ind)

FALBE

(lægger Haanden paa hendes Skulder)

»I vor naadige Konges Navn, I er min Fange.«

KNUD ULFELDT

(træder frem fra Adelsmændenes Kreds)

»Ikke kan her tages en fornem Adelsdame tilfange paa Eders løse Ord.«

FALBE

»Jeg har dette Ord skriftligt. Her er min Ordre.«

KNUD ULFELDT

(læser)

»Arrest-Ordren er lovformelig, det er Kongens Villie og Befal. — I har, højbaarne Fru Anne Lykke, kun at lyde.«

FRU ANNE

»Hvem klager mig an, — og hvad er min Brøde?«

KNUD ULFELDT

»Intet staar der at læse derom. Senere bliver det vel aabenbaret. Nogen maa have forklaget Eder!« (Mumlen blandt Adelsmændene.)

FLERE STEMME

»Dette er Overgreb! — Sligt kan vi ikke tilstede! — —

FRU ANNE
(tilkæmpet rolig)

»Jeg skal gøre mig rede. Det forundes mig vel at tage Afsked med min liden Datter?«

FALBE

»Den kongelige Ordre lyder paa, fluks, uden Opsæt at føre Eder ombord paa Galejen.«

FRU ANNE
(synker ned paa en Stol)

»Du milde Krist, — hvad har jeg da gjort?«
(Den lille Sofie kommer løbende ind, klamrer sig i Angst til Moderen.)

SOFIE

»Moder — Moder kære, Du farer da ej fra mig?«

FRU ANNE
(knuger Barnet heftigt til sig)

»Min lille Soffen. En grumme kongelig Befaling tvinger mig at tage bort for en Stund. Men ret snart kommer din Moder tilbage.«

FALBE
(forsøger at rive Barnet fra hende)

»Her er ikke Tid til Klynk og Klage. Vi maa afsted! (Adelsmændene drager deres Værge og slaar Kreds om Fru Anne og Barnet.)

ULFELDT

»Vær ved godt Mod, velædle Frue. Jeg skal staa inde for Eders Datter. — Hvor vil I, hun skal føres hen?«

FRU ANNE
(stryger Barnet over Haar og Kinder. Vil tale, men kan ikke. Ser i dybeste Smerte paa hende. — Rejser sig, med Besvær. Giver Knud Ulfeldt Haanden)

»Til mine Frænder, Lensmand Hans Lindenov og Fru Elsebeth Rantzau paa Kalundborri.«

SOFIE

»Du maa ikke gaa fra mig, Moder kære, jeg vil fare med Dig.«

FRU ANNE

(knæler ned ved Siden af Barnet)

»Bed ret inderlig for Din Moder. Vær stor og god — — saa har Du mig snart igen. (Rejser sig) Nu er jeg rede.« (Kirstine lægger en Kaabe over hendes Skuldre. Tause bøjer alle sig.)

FALBE

(støder Døren op)

(Folk udefra styrter ind. Mænd og Kvinder imellem hverandre.)

FLERE STEMME:

»En højbaaren Adelsdame er taget til Fange!«

»Efter Kongens Befaling?«

»Hun maa være en Heks, siden Kongen tør lægge Haand paa hende!«

»Hvem er hun?«

»Det er Fru Anne Lykke, — Prinsens Kæreste!«

(En Kvinde river Hætten af hendes Hoved. Haaret bølger ned over hendes Skulder.)

»Her har Du en Lygte, saa kan Du se den højfornemme Bolerske, som har forlokket kongeligt Blod!«

»Heks — Heks — forbandede Heks!« (Anne og Falbe bliver trængt af Mængden. Raat tager han hende i Skulderen og puffer hende frem.)

ULFELDT

(drager Klinge og truer Falbe. Adelsmændene splitter Mængden.)

»Nu styrer I Eder, Kaptajn, og farer varligt frem. Der turde ellers flyde Blod.« (Giver Fru Anne Armen og fører hende skærmende ud. — Gennem den aabne Dør og Vinduerne ses Galejen ligge paa Rheden i Maaneskin.)

(Tæppet)

TREDIE AKTS ANDEN AFDELING

Personerne:

KONGEN.

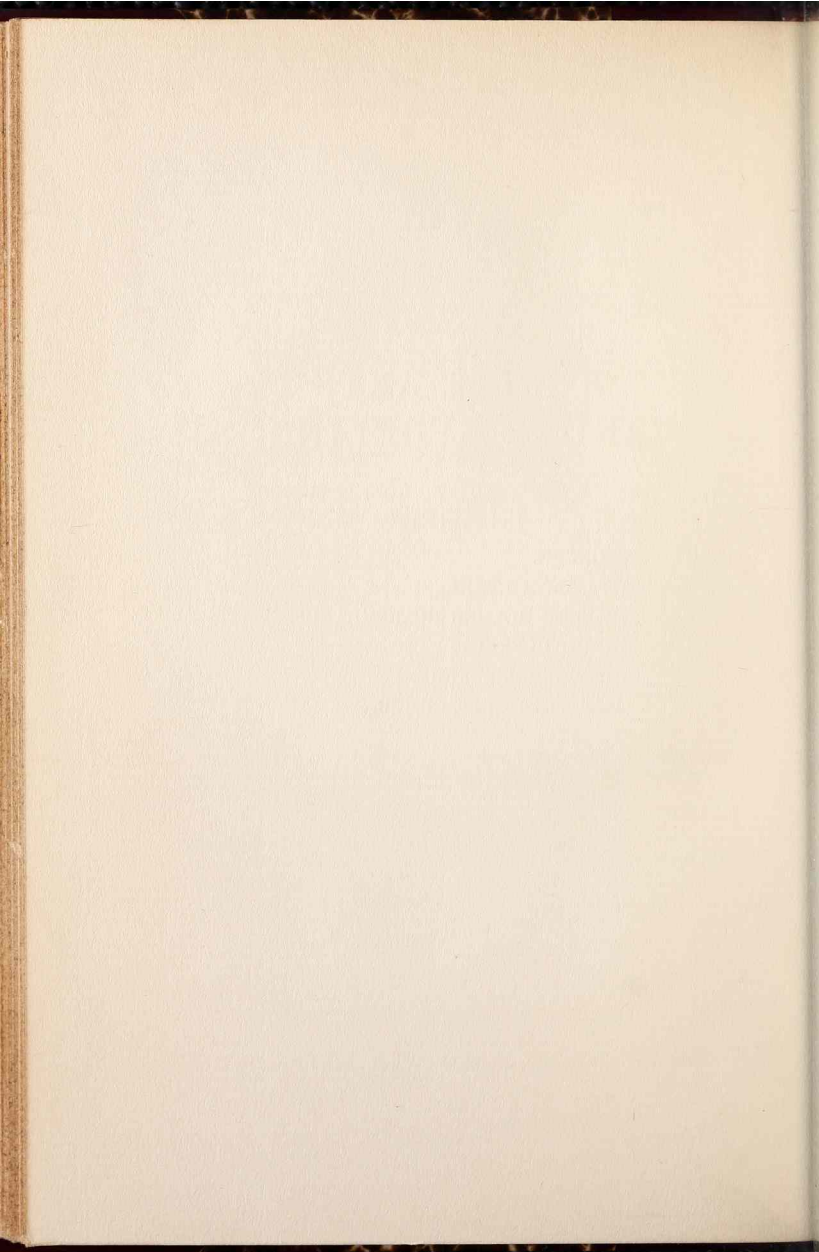
Fru ANNE LYKKE.

Rigsraad HOLGER ROSENKRANDS.

KNUD ULFELDT.

Oberst JENS SPARRE.

Adelsmænd og høje Gejstlige.

TREDIE AKTS ANDEN AFDELING

Herredag paa Kronborg. Riddersalen.

Kongen sidder for Enden af Bordet, Rigsraaderne og de gejstlige Herrer i højryggede Stole om Bordet. I smaa Grupper staar unge Adelsmænd i dæmpet Samtale. — Ved et lille Bord sidder Skriverne. Kander og Bægre foran Kongen. Han drikker hyppigt. Drabanter ved Dørene.

KONGEN

»Før Retten hæves, har jeg endnu en Sag at klarlægge for de høje Herrer. Det er anbelangende Fru Anne Lykke.«

HOLGER ROSENKRANDS

(rejser sig. Han er gammel og hvidhaaret)

»Er det Anklagen mod Fru Anne Lykke, Eders Naade vil kundgøre, da beder jeg, at Fruen føres hid for selv at erfare dens Ordlyd.«

KONGEN

(til Drabanterne)

»Før Fangen ind.«

(Kort efter kommer Anne Lykke mellem to Drabanter. Høj og rank gaar hun frem og bøjer sig dybt for Kongen. Hendes sorte Klædes Kjole falder i bløde Folder, Slæbet bølgende efter hende. Flanderske Kniplinger falder rigt fra Halsrundingen. Idet hun gaar frem, rejser alle sig taust og ærbødigt. Kongen ser misbilligende paa dem.)

KONGEN

(rejser sig)

»Højærværdige Herrer af Kirkens Raad, ædle Herrer og velbaarne Riddere af Danmarks Riges Raad, har jeg bedt tøve en Stund for at gøre vitteligt for Eder, Aarsagen til Fru Anne Lykkes Bortførelse og Arrest. Aleneste paa mit Bud og

Befal er hun taget i Forvaring, desformedelst hun ved sin skammelige Færd og Elskovsforførelse har lokket vor elskelige Søn, Danmark og Norrigs udvalgte Prins til Horeri og alskens letfærdigt Gesiniken. Han, som er uerfaren og dertil meget yngre end bemeldte Dame, var saare let at indfange til Letfærdighed!

Da dette blev mig forebragt, lod jeg Prinsen kalde, formanede ham faderligt og bad ham lade al slig Elskovsganten fare. — Paa dette gav han sit Ord. Men desformedelst ungt Blod er let at lokke, lod Fru Anne ham ejheller efter dette Forbud i Fred. Hun fremturede i sin skammelige Adfærd ved letfærdig at opægge den højvelbaarne Herre og Fyrste.

Dernæst har hun imod alle ærlige Fruentimmers Sæder og Skik fulgt Prinsen af et Land ind i et andet, saa at Gamle og Unge baade inden- og udenlands haver vidst at tale spottelig. Sin egen Stand har hun agtet saare ringe og sat bag Døren den Ære og Reverentz hun skylder os, sin af Gud den almægtige tilforordnede Øvrighed.

Ingen Betænkende har jeg derfor haft ved at lade bortføre og sætte under Fængsels Slaa bemeldte Fru Anne Lykke, efterdi hun hverken har kymret sig om Tugt og Høviskhed eller givet Agt paa mit kongelige Bud.

Da jeg kunde befrygte, hun i vor Fraværelse vilde videre Horeri anrette, har jeg anset det for betimeligt at handle som sket er, paa det at enhver kan tage Eksempel deraf og vide, at det bør alle at holde Gud, sin Øvrighed, sit Fædreland og sin egen Ære udi god Agt, — og naar sligt ej sker, da undergives tilbørlig Straf.«

(Kongen sætter sig. Rigsraaderne ser forlegne paa hinanden. De gejstlige Herrer sidder stive. Hvissende Stemmer lyder som Sus gennem Salen. Alle ser hen paa Fru Anne.)

KONGEN

(til Fru Anne)

»Jeg havde ej forventet, vi saalunde skulde stædes til Møde, Fru Anne Lykke, — Du Bolerske

og letfærdige Kvind! Blues Du ej og synker i
Knæ for din Konge?»

FRU ANNE

(stirrer paa Kongen i urokkelig Værdighed)

»Til kongelig Majestæt og alle de høje Herrer,
som her er forsamlede, har jeg det at sige, at jeg
ikke erkender at være fængslet paa lovlig Vis. Den
Brøde, hans Naade Kongen klager mig an for, har
jeg ikke begaaet.«

KONGEN

(farer op)

»Der løjst Du, Kvind! Bekendte Du ej selv
for mig i Gaar, at Du har staaet i vederstyggeligt
og utilladeligt Forhold til Prins Christian? — Du
gik end videre, — nægt det, om Du tør — og til-
stod uden at blues, at Du havde strakt Haanden
ud efter Dronningekronen.«

FRU ANNE

»Siden kongelig Majestæt selv minder om vor
Tale i Gaar, skal jeg her i det høje Raads Nær-
vær saa hjertens gerne aabenbare, hvorlunde Or-
dene faldt. Jeg sagde, at Prins Christian af egen
fri Villie havde søgt til mig med sin Elsk og Estime,
og saa sandt jeg staar her, har vor Elskov ej været
vederstyggelig eller utilladelig; vi var jo begge fri.

Jeg sagde ogsaa, at jeg ikke blueedes for hans
høje Fader, jeg, som tilforn havde vist, at jeg ikke
var tilfals for skønne Klenodier og fagre Elskovs-
ord, selv da en Konge begærede mig, mærk Eder
det, kongelig Majestæt.

(Rigsraaderne ser forstaaende til hinanden og smiler)

Den Kærlighed, hans Naade, Prins Christian
frembar til mig, gengældte jeg af et ærligt og godt
Hjerte, aleneste af den Grund, at jeg elskede ham
saare højt, — ja, som jeg sagde, kongelig Maje-
stæt, — saa højt Elskov kan række! — Og det
tør hælde, jeg rækker højt, naar jeg stedes til
Møde med den, jeg har kær.«

(Bevægelse mellem Adelsmændene)

Rose Bruhn: Anne Lykke.

KNUD ULFELDT
(hvisker til sin Sidemand)

»Saa sandelig, — den Kvinde er værd en ærlig Mands Forsvar. Vil ingen andre tale hendes Sag, saa skal jeg.«

KONGEN

»Ej sandt, mine Herrer. Slig Bekendelse er ikke at tage fejl af! — Bekend nu og, at Du har strakt Haanden ud efter Dronningekronen?«

FRU ANNE

»Ikke blues jeg ved at tilstaa, at jeg har drømt fagre Drømme om Dronningekronen, al den Stund jeg ikke agter ædelt, dansk Adelsblod for ringe til at stige op til Danmarks Throne. — Vi har da her til Lands Blod fuldt saa godt, som det, der rinder i det tyske Rige. Kongelig Majestæt har selv beviset det ved at hæve en Adelsdame op ved sin Side som lovformelig Hustru.«

KONGEN
(farer op)

»Dog ej til Landets Dronning, din forbaskede Kvind, der tør tale slig til din Konge.«

FRU ANNE

»Dette turde være Kongens Fejl, at han ikke vovede at hæve Kirstine Munk til Dronning, fast Kongen dog har megen Elsk og Estime til denne Adelsdame.«

KONGEN

»Hvad angaar min Elsk og Estime denne Sag. Hold Dig til dit eget, ellers er Retten hævet.«

FRU ANNE

»Saa har jeg kun det at sige, at hans Naade, Prins Christian, har givet mig mangt et dyrt Løfte om, at Kirkens Baand skulde forene os. (Ser sig om med Værdighed) Er den Synd saa stor at tro paa et kongeligt Ord?« —

KONGEN
(slaa i Bordet)

»Der hører I selv, I høje Herrer, hvilket snedigt og letfærdigt Fruentimmer hun er. — Det faar være nok nu. Retten er hævet!« —

HOLGER ROSENKRANDS
(rejser sig)

»Kongelig Majestæt faar tilgive, at jeg derudi ikke er enig med Eders Naade. De velbaarne Herrer Riddere af Danmarks Riges Raad og de højærværdige Kirkens Mænd, som her er tilstede, formener jeg, vil give mig Ret, naar jeg hævder, det bør være den velbyrdige Fru Anne Lykke tilstedt at tale og forsvare sig overfor den grumme Anklage, som kongelig Majestæt saa hastigt og formløst har rejst imod hende.

(Adelsmændene rejser sig. De gejstlige Herrer bliver siddende)

Værgeløs og ene staar Fru Anne Lykke her. Til Vold overfor værgeløs Kvinde kan jeg ikke være med! Derfor er det min Bøn og mit Begær, at hun faar Lov til at fremstille sin Sag for os, da det kan gælde Ære og Velfærd for hende.«

KONGEN

»Tal da, hvis Du har mere at sige!«

FRU ANNE
(ser taknemlig paa Holger Rosenkrands)

»Højvelbaarne Hr. Holger Rosenkrands har saa sandt Ret. — Værgeløs staar jeg i Dag til Rette for en grum og uretfærdig Anklage. Hedengangen er min Fader, Rigsraad Henrik Lykke, og langt herfra stedes min eneste, nære Slægt, min kære Broder, Frands Lykke til Overgaard, der ikke er bleven budsendt for at staa ved min Side som Forsvarer. — For Gud den almægtige tør jeg sværge, at kunde min salig hedengangne Husbond, Lehnsmand Caj Rantzau, vidne for mig, vilde hans Udsagn lyde paa, at jeg i de 8 Aar, jeg var hans Hustru, ej nogen Stund har krænket hans Huses Ære ved Letfærdighed. —

Frit var jeg stillet, da hans Naade Prinsen

aabenbarede mig sin Elsk, og som fri og ubunden Kvinde gav jeg ham min igen. Ej blues jeg derfor! — — Men der er andet, jeg blues for, og det er det, at jeg ikke brød vort Forhold den Stund, jeg fornam Prinsen var lastefuld og hengiven til Drik og anden Letfærdighed.« — —

KONGEN
(afbrydende)

»Du drak da bravt selv med ham.«

FRU ANNE

»Jeg gjorde det stundom. Det var, fordi jeg formente, jeg kunde afvende des mere fra ham. En Kvindes Elsk kan gaa videre, end selv en Konge kan fatte!«

KONGEN

»I høje Herrer, der hører I, hun sætter min Tro en Ære i sin Skændselse.«

FRU ANNE

»Først den Dag jeg voldelig blev fængslet, aabenbarede Prinsen for mig, at hans høje Fader, vor naadige Konge, strengelig havde forbudt ham at have Elsk og Fortroende til mig. — Og det sværger jeg nu her for Gud i Himlen og min højeste, jordiske Øvrighed, at jeg straks brød vort Forhold, skønt han tryglede og tiggede mig om at være Kongens Villie overhørig. — Nu forventer jeg, at hans Naade, Prins Christian, vil bekræfte mine Ord og give mig den Oprejsning, jeg med Rette kan gøre Krav paa.«

KONGEN
(haanende)

»Du vil kanske, at Kongen — Prinsen — og hele det danske Rigsraad ydmygelig skal falde Dig til Fode? — Ret saa, min Dukke, nu kommer vi fluks og knæler for Bolersken.« —

HOLGER ROSENKRANDS

»Før fuldgyldige Beviser for Anklagen foreligger, tør vi forvente, kongelig Majestæt mineserer sin Tale!« —

KONGEN

»Der er endnu et andet, vægtigt Anklagepunkt
Fru Anne Lykke og mig imellem. (Hidsigt!)

Din nedrige Kvind har nok søgt og annammet
Magt over Prinsen ved fule Trolddomskunster. —
Hans unge Villie har Du manet til Lydighed og
Underkastelse ved Elskovsdrik og anden Forgørelse.
Og mig, din Konge og jordiske Dommer, har Du
villet skade paa Liv og Helse, for at Vejen kunde
vorde aaben til den gyldne Krone, Du saa graadig
har rækket efter.«

FRU ANNE

(har i stigende Rædsel hørt denne Anklage. Griber fat i Bordet for
ikke at falde. Triumferende betragter Kongen hende. Over Adels-
mændene bliver der Uro.)

KNUD ULFELDT

(skyder en Stol til hende og hjælper hende varligt til Sæde)

KONGEN

»Svar nu i alle de Djævles Navn, som Du har
plejet Omgang med!«

FRU ANNE

(tonløst)

»Udi denne Sag har jeg intet at sige, al den
Stund jeg ikke er mig nogen Brøde bevidst. — Kun
det ved jeg, at aldrig har jeg haft Behov at søge
Trolddomshjælp for at vende Mands Kærlighed
til mig.«

HOLGER ROSENKRANDS

»Det er en haard og svar Anklage, Eders
Majestæt retter mod den højvelbaarne Frue. Som
hendes tilstedeværende Frænde beder jeg om klar
Udtalelse, hvorpaa kongelig Majestæt støtter sine
Ord?«

KONGEN

»Udi denne Sag trænges ej mange Ord, men
Dom desto snarere! — Anklagen er forebragt mig
beviselig og vederhæftig. Fru Anne Lykke har
søgt Spaakvinden Lamme Heines Hjælp for ved
Trolddomskunster at tilvende sig Prinsens Kærlig-

hed og ved samme forargelige og bespottelige Kunst at øve ondt over mig, hendes Herre og Konge.
(vender sig til Fru Anne)

At sno og vende Dig fra dette vil nok falde Dig vanskeligt?«

FRU ANNE

»Allernaadigste Konge, intet har jeg at svare herpaa, da jeg intet ved. — Kun saa meget fornemmer jeg, at Vold gaar fremfor Ret i Danmarks Rige.«

HOLGER ROSENKRANDS

»Skellig Grund er her til at udsætte Sagen; thi meget maa granskes og klargøres, førend noget retsligt Skridt kan foretages mod den højvelbaarne Frue« — —

KONGEN

(afbrydende)

»Glem ikke dydsiret.«

HOLGER ROSENKRANDS

»Det er derfor mit ærbødige Forslag at udsætte Sagen og skikke Fru Anne Lykke tilbage til hendes Gaard paa Fyn, for at hun der kan afvente, hvad videre er at foretage hendes Sag anbelangende.«

KONGEN

(slaaer i Bordet)

»Nej — ikke om saa Djævlens selv kom for at fri hende! —

Det er min Villie og Befal, at hun forbliver i Fangenskab, saa længe Sagen staar paa. Retten er hævet. Før Fangen ud.« (Drabanterne fører hende ud)

KNUD ULFELDT

»Kongelig Majestæt lade Fru Anne Lykke vederfares den Naade ikke at indespærres i haardeste Fængsel? Turde det forundes hende at have sin liden Datter, Jomfru Sophie, hos sig, beder jeg saa mindelig derom?«

KONGEN

»I en Horkvinds og Bolerskes Varetægt kan ej et Barn fortros.

Da det synes, som den danske Adel vil beskytte onde Anslag mod Kongen og Fædrelandet, befaler jeg, at Fru Anne Lykke føres under Bevogtning til Båhus Fæstning.

(Vinker til Oberst Sparre)

Med Eders Liv, Oberst Sparre, indestaar I mig for Fangen. — Vinden er god, endnu i Dag kan I være sejlklar til at gaa op til Gøteborg.«

(Gaar)

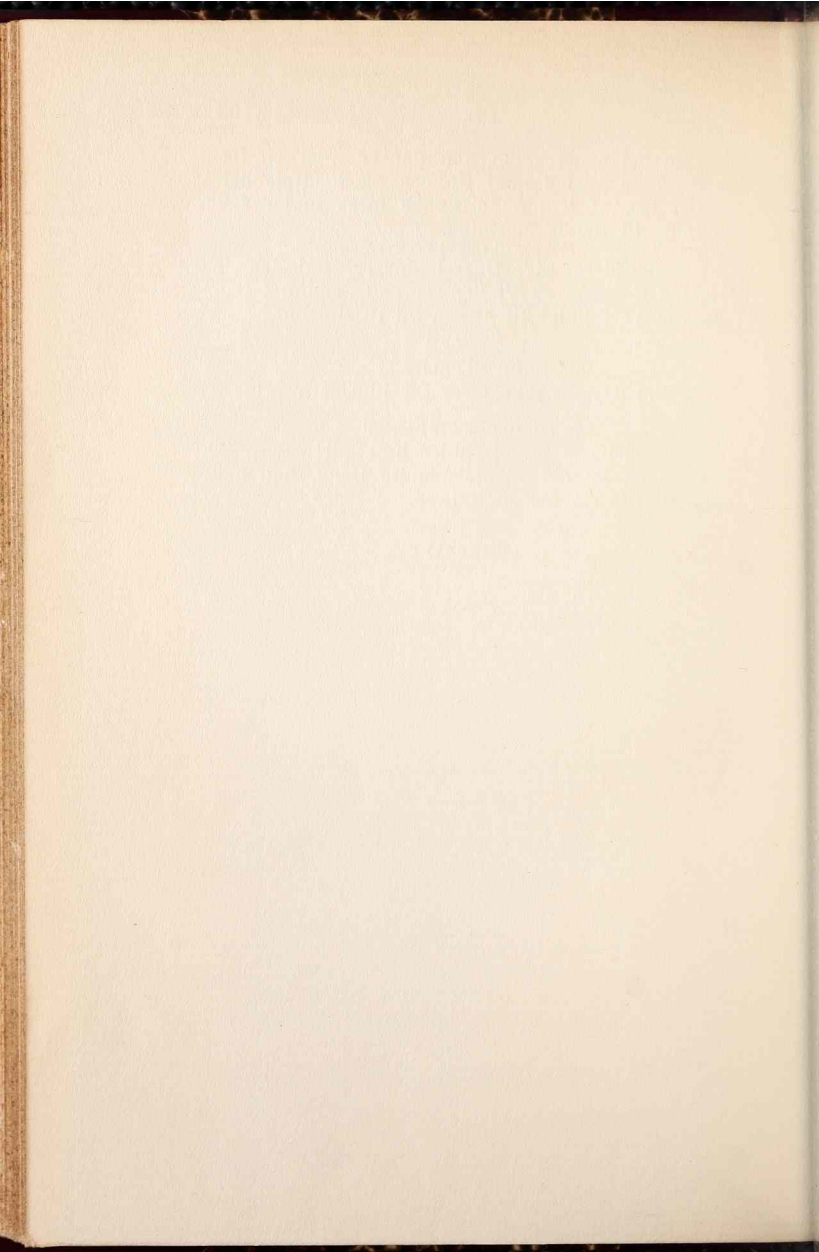
KNUD ULFELDT

»Blot Kongen ikke farer for hidsigt frem!« —

HOLGER ROSENKRANDS

»Kongelig Majestæt spiller højt Spil! (Smiler) — Taber han, er det allenfals første Gang, han har maattet neje sig for en Kvinde.«

(Tæppet)

FJERDE AKT

Personerne:

PRINS CHRISTIAN.

Fru ANNE LYKKE.

SOFIE RANTZAU (13 Aar).

Oberst JENS SPARRE (Kommandant paa Báhus)

HOLGER ROSENKRANDS.

KNUD ULFELDT.

LAURIDS ULFELDT (18 Aar).

TAGE THOTT.

GUNHILDE.

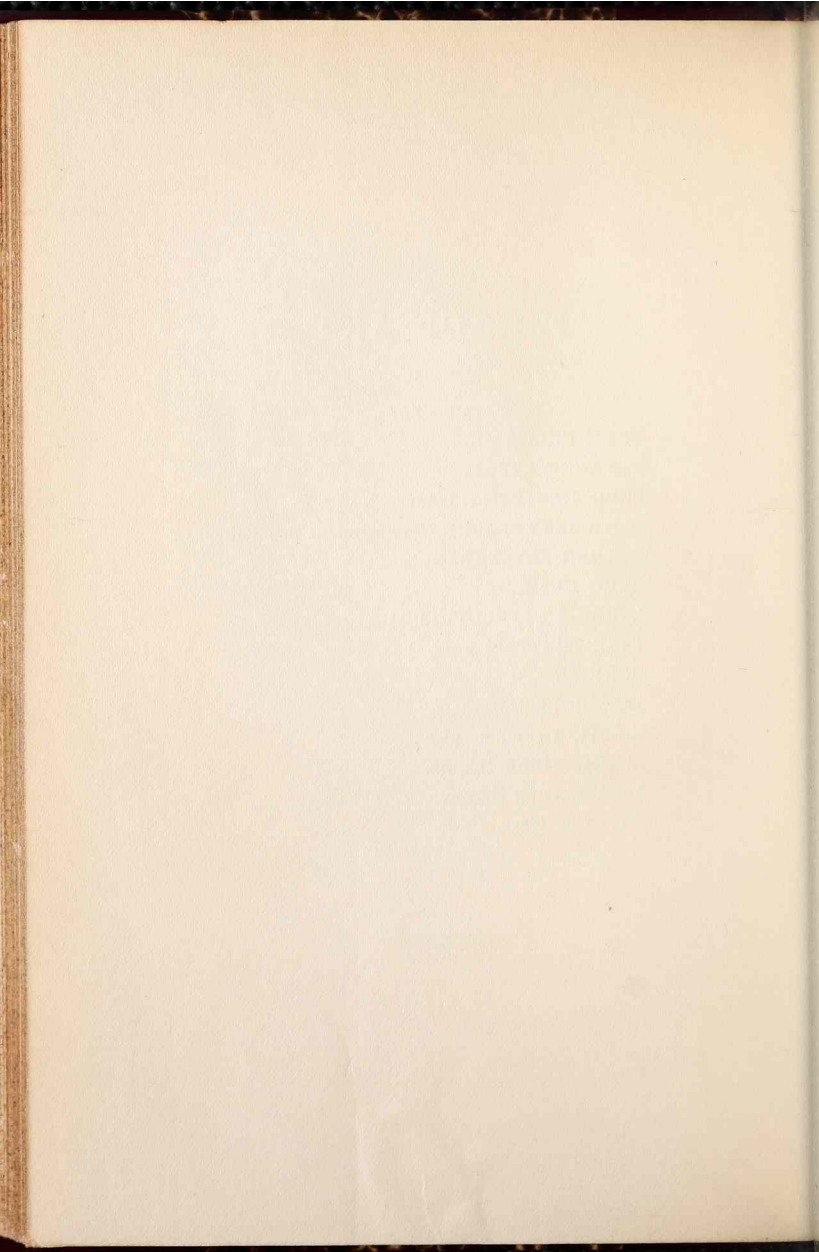
JENS BOLDMESTER.

KIRSTINE (Kammerpige).

Ridefoged JENS MADSEN.

Adelsdamer og Herrer.

Svende og Piger.

FJERDE AKT

To Aar efter Herredagen paa Kronborg.

Vagtstuen paa Fæstningen Båhus.

Dør til Venstre. Langbord med Bænk til Højre. Paa Midtervæggen et stort Maleri af Chr. IV, Jens Sparre sidder for Enden af Bordet. Ølstob og Krus foran ham.

FRU ANNE

(gaar i heftig Bevægelse op og ned ad Gulvet)

»Se paa mig Jens Sparre. — Fornemmer Du, hvor haard og ond jeg er vorden i denne bitre Strid, som nu snart har staaet paa i to lange Aar. — Min Ære skændes, — mit Liv lægges øde, al den Stund jeg for Venner og Frænder over al Danmarks Rige maa staa som en usselig Horekvind og letfærdigt Fruentimmer, lig dem, der offentlig stilles til Skue i Gabestokken! — Hvi skal jeg lide saa ilde? — Jeg har dog intet andet ondt bedrevet end af et ærligt Hjerte gengældt den Elskov, Prinsen bar til mig.«

JENS SPARRE

»Er Rusen nu forbi, liden Anne?«

FRU ANNE

»Ja, forlængst er jeg vaagnet op af det Gøgle-spil. Nu raaber jeg Ve over hin Stund, der forhen var min Livsens Lykke og Stolthed. Saalunde kan Tiderne skifte! — — Men han, Du — Prinsen, hvi tier han? — Hvi rører han hverken Haand eller Mæle til Forsvar for hende, som aldrig har beviset ham andet end det, som godt er? (Smiler) Jeg

var god ved ham, — han var en Stund og god ved mig! — Men ud over Elskovs Forlyst duede han ikke, Jens! — Mands Mod og Villie er der ikke i ham; ellers lod han sig ikke krænke ved de skammelige Skrivelser, Kongen har udstedt i denne Sag. Tvi paa den svage, kongelige Slapsvans, — (Gaar hen foran Kongens Billede) og tvi paa ham der, kongelig Majestæt, der agter Elskovs Forlyst og alt, som godt er, saa ringe, at han skænder det bedste Blod i den danske Adelsstand.«

JENS SPARRE

(smiler godmodigt drillende)

»Hin Stund Kongen begærede Dig, skulde Du ikke have været saa knibsk.«

FRU ANNE

»Fanden skal ta' mig, som jeg her staar, om jeg vil lade mig sligt gefalle.« (Slynger Indholdet af Ølstoben mod Kongens Billede)

JENS SPARRE

»Anne — Anne, styr Din Tunge. (Ser sig ængstelig om) — Godt er det, at ingen af Befalingsmændene er nærværende. Dette kunde ellers have kostet Dig Din Hals! (Tørrer godmodigt Billedet af)

FRU ANNE

»Hvad sagde saa det? Naar Æren er strøget, kan og Halsen ryge. — — Hvi sidder alle I Adelsmænd stille hen og folder fromt Hænderne, naar en højbaaren Adelsdame uforskyldt sker Uret og Formædelse. — Haanes jeg, haanes alle I, som er mine Standsfæller. (Vandrer atter op og ned ad Gulvet for at tilkæmpe sig Ro)

Saa hjælp mig dog, Jens Sparre! (Modløs) Læg nu atter et godt Ord ind for mig hos dem, som nægtige er udi denne Sag.«

JENS SPARRE

»Du er saa ilter og hastig af Dig i Dag. Giv Tid, det dages igen. Husk, vi lever i Ufredens Tider. Kongen er jo langt fra sine Riger og Lande.«

FRU ANNE

»Og imens skal jeg tæres hen i Fængsel og forsmægte i Længsel efter alt, som mit er. — Ak, min liden Soffen, hvorlunde mon hun lider? De lærer hende vel at blues for sin Moder.« (Græder)

JENS SPARRE

»Er Dit Fængsel da saa haardt? — Kongen skulde blot vide, hvor lempelig jeg farer frem mod den grumme Misdæderske, han har overanvortet mig til streng Forvaring under sikker Laas og Slaa.«

FRU ANNE

(lægger Armen om hans Hals)

»Her har Du mig god og blid igen som forhen i de glade Barndomsdage, da et Strøg af Din Haand altid dæmpede mit hede Blod.«

JENS SPARRE

»Ret saa, Anne. — Nu, Du atter har fanget Ro i Sindet, skal jeg aabenbare for Dig, at jeg har modtaget gode Tidender fra Danmark. Der er kommet Svar paa Din Begæring om at drage hjem til Din Gaard.«

FRU ANNE

»Hjerte Jens, — hvad Svar har Kongen givet? — Skal jeg atter se min Datter? — Aa, sig fort, lider hun vel?« —

JENS SPARRE

»Din Datter lider vel i alle Maader. Kun har hun stor Forlængsel efter sin Moder. Fru Elsebeth Rantzau skriver, at hun beder for Dig hver Kvæld, og ved Morgen, naar hun sidder op.«

FRU ANNE

(glad)

»Gud i Himlen ske Tak! — Saa har Kongen endelig givet sig, og jeg kan drage hjem til min liden Soffen og til mit Jordegods.«

JENS SPARRE

»Tak ej for højlydt, før Du faar alt at høre. — Du gives fri fra Fængslet og tilstædes at drage

hjem til Harritslevgaard. Men Du skal betragtes som Fange, — og det formenes Dig at have Din Datter hos Dig.«

FRU ANNE

»Saalunde er det, hans Naade vil lade mig fare til Danmark! — Fange skal jeg være paa min egen Gaard; — det formenes mig at have min Datter hos mig. — Nej, Kong Christian, for slig ny Haan køber jeg ikke min Frihed. — Skriv, Jens Sparre, — skriv Kongen og det høje Raad til, at enten vil jeg med Æren entlediges, eller, hvis dette formenes mig, jeg da forbliver som Fange paa Båhus.«

JENS SPARRE

»Handl ikke overilet. — Nu, jeg tør aabne Dørene for Dit Fængsel, gør Du rettest i at drage herfra. Vil du ikke drage til Din Gaard paa Fyn, tag da til Sverig, der vil Kong Gustav Adolf yde Dig Beskyttelse. (Hvisker) — Helt geheime har jeg faaet det Budskab, at Kongen ved Din Hjemkomst offentlig vil lade Dig anklage for Trolddomskunster, naar han nu om føje Tid vender hjem fra Holsten. Spaakvinden Lamme Heine, der alt er fængslet i Odense, har vidnet imod Dig og ved Pinen bekendt, at Din Kammerpige, Kirstine, har været hos hende og givet hende Guld, for at hun skulde mage det saa, at Prinsen vedvarende havde Kærlighed til Dig, samt aabenbaret, at Du havde begæret Sot og Død over Kongen. — Det er kommet mig for Øre, at det er Din forne Høvidsmand, Jens Boldmester, som har røbet dette for Kongen.«

FRU ANNE

(vender sig og truer ad Kongens Billede)

»For slig Løgn vil en Konge købe sig Hævn. Tvi — og tusindfold tvi! — Nej, Jens Sparre, jeg flyr ikke fejgt, al den Stund jeg udi dette ikke er mig nogen Brøde bevidst.«

JENS SPARRE

»Har Du aldrig søgt hin Troldkvinde? Aldrig begæret hendes Hjælp til det, Du anklages for?«

FRU ANNE

»Aldrig, Jens Sparre, det sværger jeg ved min Sjæls Salighed og ved min Datters uskyldige Hoved, — aldrig!«

JENS SPARRE

»Gud være lovet, Du ej er skyldig i saa svar Synd. — Nu sværger og jeg, at Ret og Retfærdighed skal ske Fyldest. I Morgen den Dag farer vi til København, og paa Dine Vegne begærer jeg Sagen fremmet ved Dit eget personlige Vidnesbyrd ved Retterthinget i Odense. Er der ingen Begrundelse i Anklagen mod Dig for Trolddomskunster, da skønner jeg, at Kongen har vovet sig vel langt ud i sin Vrede. Vær ved godt Mod, og far trøstigt med mig.«

FRU ANNE

(rækker ham Haanden)

»Retten maa vel en Gang sejre over Løgn og Uret. Men det sværger jeg her. Falder Jens Boldmester i min Vold, skal han kende det slig, at han som Forløsnings Naade skal tigge mig om at dø.«

VAGTEN

(kommer ind og melder)

»En dansk Oberst med Følge begærer at indlades i Fæstningen?« (Oberst Sparre gaar ud med Vagten)

FRU ANNE

(ene)

»Ad Lovens Vej kan Kongen ikke faa Ram paa mig. Nu vil han have Hævn paa anden Vis for at dække sit Mistag. — Kanske Livet skal ofres, før alt er fuldbragt? — Nej, dertil skal det ej komme! Ikke er jeg tilsinds at give op, selv om den værste Synd lyves mig paa. Det stolte, danske Adelsblod kues ej saa let! Fri og frelst vil jeg gaa ud af Kampen, det sværger jeg her ved Dit Kontrafej, Kong Christian.« — (Oberst Sparre og Prins Christian kommer ind)

JENS SPARRE

»Her er den højvelbaarne Frue, som Eders Naade søger. (Gaar)

PRINSEN

(Gulligbleg. Indhyllt i Rytterkappe.)

»Guds Fred og god Dag, Fru Anne.«

FRU ANNE

(farer sammen ved hans Stemme)

»Hvad søger Eders Naade her?«

PRINSEN

»Anne — hjerte Anne, har Du ej et Velkomst-ord til mig?«

FRU ANNE

(betragter ham koldt. Ryster paa Hovedet.)

PRINSEN

»Dit Billede kunde ikke bleges. — Længselen efter Dig ej heller. — Anne, se dog paa mig, — det er Din kongelige Ven, Din Prins, Din Elsker, der her staar for Dig. — Ræk mig Din Haand og vær mig god!« (Knæler ned og gemmer Ansigtet i hendes Kjoles Folder)

FRU ANNE

»Alt det, Eders Naade der nævner, har I været, — kun ikke min Herre og Husbond! — Hvad vil I? — Er det for at forkynde mig nye Forsmædelser, Prins Christian af Danmark søger Fru Anne Lykke?«

PRINSEN

»Ikke har jeg Lod eller Del i det, som er sket. Den Nat, Du blev fængslet, skikkede min Fader mig afsted til Tropperne ved Grænsen. Herren straffe mig og lade mig dø i denne Stund, om jeg ej taler Sandhed.«

FRU ANNE

(med skærende Haan)

»Har I staaet ved Grænsen i to lange Aar, skønner jeg, I er mødig. — Men Din Taushed var jo og et Svar. — Hvi har Du ladet mig haane saa forsmædeligt? — Hvi krævede Du ej Frihed og Op-
rejsning for hende, Du gav de dyre Løfter?«

PRINSEN

»Anne, mit Hjerte, jeg formaaede intet. Du tror da ej, det er mig, der har klaget Dig an?«

FRU ANNE

»Aa — hvad ved jeg! Den, der tier, samtykker! — Den Mand er for intet at agte, som ikke tør værne den Dames Ære, han har givet sin Elsk og sin Tro.«

PRINSEN

(ser bedende paa hende)

»Anne, Du være ej saa haard! Jeg kender Dig ikke igen, Du som forhen kunde kurre som den blide Due.«

FRU ANNE

»Eders Naade tager fejl. En kurrende Due har jeg aldrig været! Men din Kyllingehjerne har ikke kunnet fatte det anderledes; thi ikke ved Du, hvad Elskov — min Elskov, Hengivenhed og Troskab var værd. — — Du havde en Gang mit Liv og min Skæbne i din Haand, og Du tog, hvad jeg gav Dig, uden at kymre Dig om, hvad det var, jeg uden smaalig Modstand skænkede Dig. — — Det var Kærlighed, Eders Naade, en Kærlighed saa stor, at jeg kunde have ofret alt for min kongelige Ven. — For Dig var det vel intet, siden Du ej rørte Haand eller Mæle for at fri mig? — Nej — det Du begærede var kun tom Elskovsleg, som for en Stund kunde døve dine Sanser, som enhver anden Rus. Hvad der herinde rørte sig hos mig, kerede Du Dig aldrig om; thi saare ringe agtede Du mig hin Stund, da din Fader øvede Vold imod mig. Nogen Kamp var jeg ikke værd. Som en fejj Hund, der stak Svansen mellem Benene, luskede Du af, da det kneb.«

PRINSEN

(vil rejse sig)

»Styr din Tunge, Anne — —«

FRU ANNE

(holder ham i knælende Stilling med Magt)

»Nej — nu skal Du høre, hvad jeg fortror Dig, Prins Christian. Noget større og rigere end min Kærlighed, har Du aldrig mødt i dit Liv. Varmere og inderligere har jeg aldrig følt for nogen

Rose Bruhn: Anne Lykke.

8

uden Dig! — Men nu blues jeg over, at jeg gav Dig det bedste, der kan times en Mand, thi ikke er Du en ærlig Kvindes Elsk værd! Glem ikke det, naar Du atter møder din Skæbne i en Kvindes Lignelse. — Mærk Dig og, at det aldrig mere bliver den højvelbaarne Fru Anne Lykke.«

(River Kjolen til sig og gaar et Par Skridt fra ham.)

PRINSEN

»Mærk Dig og, Fru Anne, at det var din betroede Høvidsmand, Jens Boldmester Ludvigsen, som har voldet os dette.«

FRU ANNE

»Hvor Skylden er at finde, ved jeg fuldt vel. Han har sin store Del, — men Eders Naade har den større! — Stedes han og jeg til Møde, da være Gud Fader i Himlen hans Sjæl naadig for min Hævn, thi den skal naa ham. — Eder kan jeg kun vise min Foragt.«

PRINSEN

»Anne — hvi turrer Du mig? — Jeg har dog Magt til at fri Dig.«

FRU ANNE

»Slagen og jaget er I vel faret hid fra Grænsen. — Til at fri mig, er I for ringe. Det faar nu blive Kongens Sag.« (Vil gaa.)

PRINSEN

»Tøv lidt, Anne. — Jeg drager nu til min Farmoder, Enkedronningen. Hende vil jeg bede lægge et godt Ord ind for Dig hos min høje Fader, Kongen.«

FRU ANNE

»Besvær Eder ikke for min Skyld. Fru Anne Lykke sidder for højt til at naas, selv om det er en Konge, der fører Kampen mod hende.«

PRINSEN

»Anne — stolte, skønne Fru Anne, forglem ikke, at Du er klaget an for Trolldom. Du ved,

hvor strengt min Fader straffer slige forargelige Kunster. Kristence Axelsdatter maatte række Hals, skønt hun var en fornem Adelsjomfru. Det mindes Du vel?»

FRU ANNE

»Hin Kvind, Lamme Heine, faar svare for sig og staa til Ansvar for sin løgnagtige Tale. Jeg skal nok rede for mig, naar Tid kommer.«

PRINSEN

(ængstlig)

»Anne — Du er da ej selv en Troldkvind?»

FRU ANNE

(ler og gaar tæt hen til ham)

»Jo — Prins Christian, jeg er en Troldkvind, som om Natten bliver til en grumme Varulv med hvasse Klør og bloddryppende Øjne. — Vogt Dig, at jeg ikke kommer ved Midienat og slider Eders Hjerte og Lever ud og giver det til en af dine Bolersker.«

PRINSEN

(ser forfærdet paa hende og slaar Kors for sig)

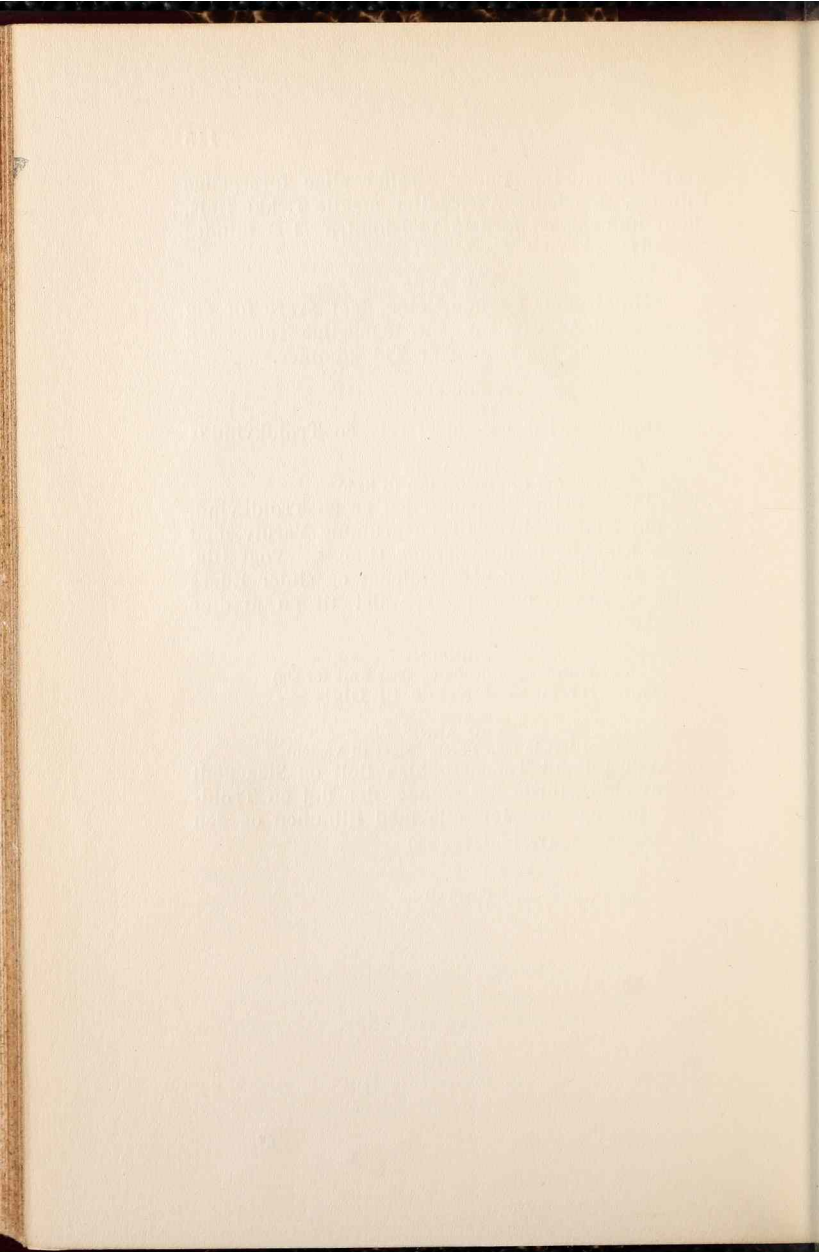
»Gud Herren se i Naade til Dig!« —

FRU ANNE

(gaar leende mod Døren. Siger til Vagten)

»Før mig til Taarnet. Slaa Bolt og Slaa godt for, thi ellers turde det hænde, der fløj en Troldkvind ud og slog Jer alle med Blindhed og den lede Syge.« — (Vagten korser sig)

(Tæppet)

FJERDE AKTS ANDEN AFDELING

Personerne:

FRU ANNE.

SOFIE RANTZAU, hendes Datter.

KNUD ULFELDT.

LAURITZ ULFELDT.

Rigsraad HOLGER ROSENKRANDS.

Oberst JENS SPARRE.

THAGE THOTT.

JENS BOLDMESTER.

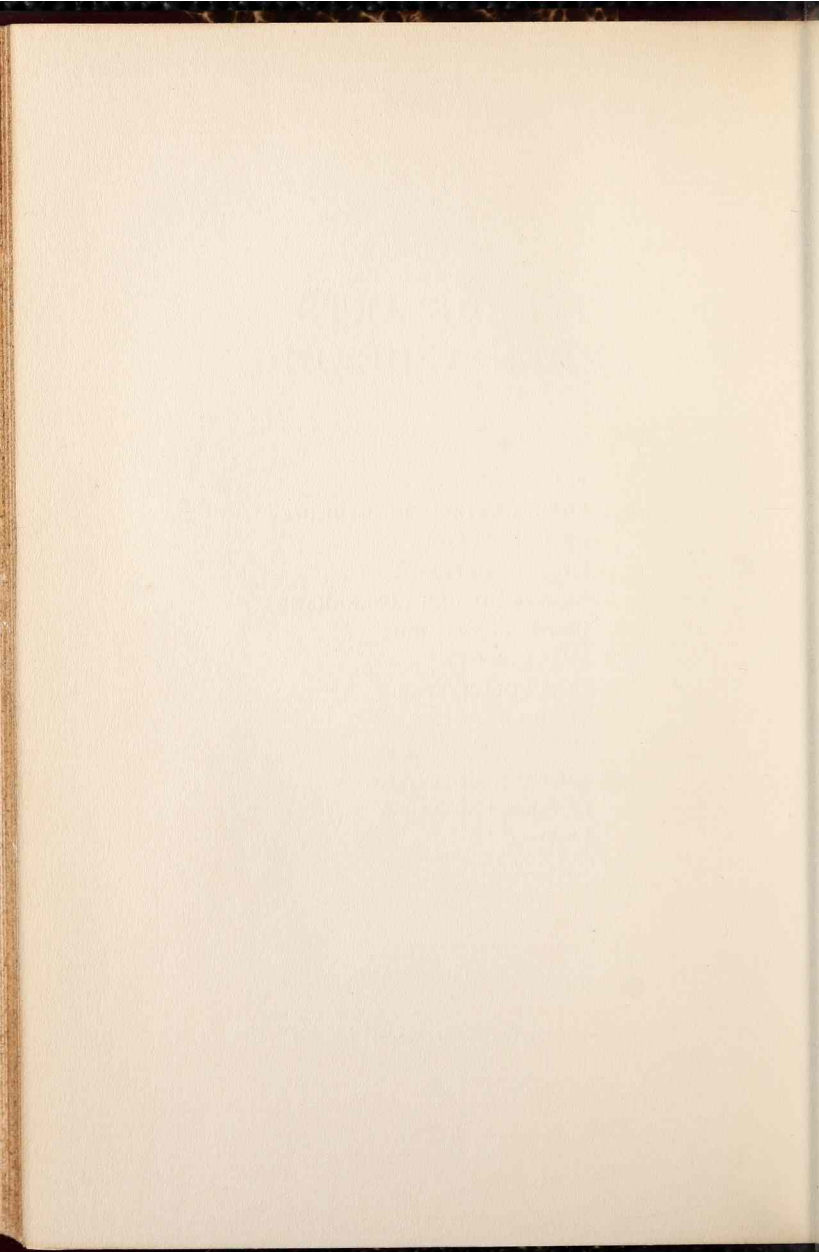
GUNHILDE.

JENS MADSEN, Ridefoged.

KIRSTINE, Kammerpige.

En gammel Adelsdame.

En Svend.

FJERDE AKTS ANDEN AFDELING

Herrestuen paa Harritslevgaard. I Baggrunden aabne Fløjdøre ind til den oplyste Riddersal, hvor Festbordet dækkes af Syende og Piger, der gaar ud og ind gennem Herrestuen under Spøg og Latter. Jens Madsen sætter Kertestagene op langs Væggene. Dør tilvenstre og spidsbuede Vindusnicher. Til højre en Vaabensamling paa Væggen. Middelalderligt Bohave. Kirstine Kammerpige tænder Lysene i Kronen.

JENS MADSEN

»Det er ellers lidt dristigt af vor naadige Frue at hyde til Gæstebud, før Dommen er faldet ved Retterthinget i Dag i Odense.«

KIRSTINE

»I kan være rolig for den Sags Skyld. Vor Frue er nok sikker paa Udfaldet. — Det er ikke for at gøre mig til; men jeg formener, at mit Udsagn forgangen slog Hovedet paa Sømmet, da jeg tog Sakramentet paa, at jeg aldrig havde set den Kvind, Lamme Heine, og langt mindre gaaet min Frues Ærinde for at søge Trolddomshjælp. Heksen maatte da ogsaa gi' sig tilslut og sværge paa, at hun aldrig tilforn havde set mig. Senere bekendte hun ved Pinen, at det var den fule Svend, Jens Boldmester, der havde lokket hende ved Guld til at føre vor Frue i Ulykke.«

JENS MADSEN

»Saa bliver det ret en livsalig Glædesdag for vor naadige Frue i Dag; thi og jeg har godt Budskab at bringe. Mester Jens, den arge Skalk sidder vel forvaret under Laas og Slaa hernede i Fangehullet. Jeg kom bag paa ham, da han luskede

om Gaarden her i Kvæld. Han var haard at knægte, og Blod flød der, inden han blev overmandet.«

KIRSTINE

»Saa være Herren hans Sjæl naadig, naar han stedes for vor Frue.«

FRU ANNE

(kommer festklædt gennem Herrestuen og gaar ind i Riddersalen. Lidt efter kommer hun atter ind i Herrestuen, gaar hen til Vinduet og ser spejdende og lyttende ud.)

JENS MADSEN

(nærmer sig ærbødigt)

»Jeg har at formelde den naadige Frue« — —

FRU ANNE

»Tys, — — jeg hører Hovslag! — — Nej — de red forbi. — — Ak, maatte dette Gæstebud blive en Glædesfest.« — —

JENS MADSEN

»Jeg melder den naadige Frue, at Jens Boldmester sidder bastet og bundet her nere i Fangehullet under Taarnet.«

FRU ANNE

»Jens Boldmester her, — det var et godt Varsel! Han har ej kunnet fange Ro, derfor luskede han om Gerningsstedet. Det var vel gjort, at Du fangede ham, Jens Madsen. — Han og jeg faar nu gøre op, inden Gæsterne kommer. — Løs hans Lænker, giv ham et Bæger Frankervin og før ham« — —

JENS MADSEN

»Skal jeg løse og beværte den Satans Skelm, som har dræbt to af vore Svende, saaret fire og mod mig rettet et Stød, der nær havde« — — —

FRU ANNE

»Gør som jeg befaler. Før ham her op! Med dit eget Liv staar Du mig inde for hans. — Vagt ved alle Døre.«

GUNHILDE

(som af og til har vist sig i Døren i Riddersalen, kommer ind)
(i Angst)

»Anne — nu gælder det vel hans Liv?« — —

FRU ANNE

»Luk Døren til Riddersalen, — gaa og lad mig ene. (Gunhilde gaar grædende ud) — — Det gav Husvalse! — Han er i min Vold! — Nu, Jens, er Hævnens Time kommet. (Tager en Dolk og en Rytterpistol ned fra Væggen og lægger paa Bordet) Stille og snigende er Du kommet her til Gaarden, — stille og sporløst skal Du forsvinde. — (Tager Dolken) Ved at trykke paa denne Fjeder, flyder dræbende Gift i Saaret, og Døden er vis. (Ser paa sine Hænder) — Nej, — Blod skal ej klæbe ved min Haand. Det turde hænde, jeg aldrig fik tvættet de røde Draaber af. — Og dog brænder jeg i Længsel efter at se ham krympe sig i Vaande for min Fod. — Listig som en Ræv var Du! — Paa Rævevis skal Du og dø. — Langsomt, men sikkert skal Døden komme i kvælende Røg fra Fyrbækkenet. I skiftende, hede Syner skal han lide alle Dødens Kvaler og se sit Liv for sig i de gulgraa Taager, lig det Baal, han undte mig.«

JENS BOLDMESTER

(føres ind af Jens Madsen. Svende tager Vagt ved Dørene. Han synker i Knæ for Fru Anne)

»For den milde Krist Skyld og den hellige Guds Moders, hav Forbarmelse, Fru Anne!« —

FRU ANNE

»Havde Du haft Barmhjertighed med mig, Jens, dersom jeg efter din falske Angivelse havde maattet bestige Baalet?«

JENS BOLDMESTER

»Aldrig, Fru Anne, var det kommet dertil!«

FRU ANNE

»Din Villie var da god nok til at føre mig did. — Det er skønne Løn, Du har givet mig for mit Fortroende til Dig.«

JENS BOLDMESTER

»Naadige Frue, — I ved jo bedre end alle tilhobe, hvad det var, som vendte mit Had til Eder. I Eders Magt havde det staaet at gøre mig til et

stort og daadfuldt Menneske, al den Stund jeg ærligt aabenbarede den usalige Elskov, jeg bar til Eder, alle de Aar, jeg var Eder nær. — I baade lokkede og slog, — men da I haanende lo mig ud og tilsidst jog mig bort som en Hund, — ja, da svor jeg Hævn. — Den lykkedes ej! — I var baade Kongen og mig for stærk. — Fri og frelst gaar I nu ud af Kampen, — kan det ikke være Eder Triumf nok; mit ringe Liv kan dog ej skade Eder mere?»

FRU ANNE

»Agter Du det for ringe, at Du har taget Aar af mit Liv, -- lange, forsmædelige, hvor jeg blev martret og pint ved offentlig Foragt fra den Stund, Du saa skammeligt forklagede mig hos kongelig Majestæt? — For Dig var det, som røbede den Elskov, der var mellem Prinsen og mig. — Svare Løgne dængede Du over mig, og tilsidst gjorde Du det værste, der kan times et Menneske, Du beskyldte mig for at have søgt Trolddoms Hjælp og Kunster overfor Prinsen og Kongen. — Til Baalet eller under Bødlens Sværd vilde Du have ført mig, Liv, Ære og Gods skulde berøves mig. Det var dit Maal! — Meget lykkedes for Dig i disse to lange Aar, kun Livet fik Du ikke Held til at tage! — Nej Du — Døden er Dig kun en ringe Gengældelse for alt det, Du har bragt over mig! Tak din hellige Guds Moder, at Du slipper saa let, — for jeg vil lade Naade vederfares Dig, at Du selv kan holde Dom over Dig. — Se, her er Vaaben! Rytterpistolen er ladt, — og i denne Dolk er en dødbringende Gift. — Eller vil Du dø ensom dernede i Fangehullet, mens Røgen fra Glødebækkenet langsomt kvæler Dig. Vælg nu?»

JENS BOLDMESTER

(tager Dolken og rækker Fru Anne den)

»Her blotter jeg mit Bryst, — stød nu til, saa rinder det Hjerteblood for Eder, som kun har syndet, fordi dets Tørst og Forlængsel aldrig blev stillet.

— Ak — selv nu, jeg ser Eder haard og grum,
 kan jeg ej kue dette Hjertes Slag. — Hvi kan jeg
 for, at jeg fik Eder saa uhjælpelig kær? (Knuger
 Hænderne mod Brystet) — Denne Brand slukkes aldrig!
 — Gør det nu taust for evig« — —

FRU ANNE

(ryster paa Hovedet)

»Før Fangen tilbage. — Fyr saa bravt op i
 Glødebækkenet.« —

JENS BOLDMESTER

(stryger med Haanden hen over Dolkens Od)

»End ikke den Naade at dø for Jer Haand
 under I mig. — Tag da mit Sonoffer. (støder Dolken
 i Brystet) — Anne — liden Anne, nu faar Du Fred.«
 (Griber fat om Bordet og ser paa hende, til han segner om.)

FRU ANNE

(knuger Hænderne fast i hinanden, mens hun stirrer paa ham)

»Elskov er saa svar en Brynde, sagde Kongen
 hin Stund paa Vordingborri. — Du og jeg har
 begge haardelig fornummet det! — Elskovsleg er
 stundom Livets haardeste Alvor. (Vinker til Jens Madsen)
 Før ham bort.«

(Idet de bærer Jens Boldmester ud, kommer Gunhilde)

GUNHILDE

»Dag fuld af Kummer,
 Nat uden Slummer,
 Sorg og Savn kun Gunhilds Hjerte rummer. —
 (Stryger hans Kind) — Nu har Du Fred, —
 (vildt) Vær saa alle Vidne til min Kærlighed!«
 (Holder hans Haand, idet de bærer ham ud.)

SOFIE RANTZAU

(kommer frem i Døren til Riddersalen. Hun har Favnen fuld af
 Blomster og grønne Grene)

»Du faar ej Lov at komme herind.«

(Smiler og nikker.)

FRU ANNE

»Havde han sejret, var Skammen og For-
 smædelsen ogsaa kommet over hende der, min lille
 Soffen! — Nej, ham er kun sket hans Ret. For
 os begge var der ikke Plads! — —

EN SVEND

(melder)

»Hofjunker Knud Ulfeldt og Hr. Lauritz Ulfeldt til Egeskov. — De Herrer har redet skrap. Bæsterne er segnefærdige.« —

KNUD ULFELDT

(forpustet og støvet. Efter ham Broderen, Lauritz Ulfeldt)

»Frit og stolt kan I nu løfte Hovedet, Fru Anne Lykke. Eders Sag er vundet med Ære. (Ser ned ad sig.) Tilgiv jeg kommer slig, jeg har ilet for at være den første, der bragte Eder det gode Budskab.

FRU ANNE

(trækker Vejret befriet)

»Tak og Pris for det, Knud. — At Du bragte mig Sejrens Bud, gør ej Glæden ringere. (Lægger Haanden paa hans Skulder.) — Krist signe Dig, min trofaste Ven, der saa redelig har staaet mig bi udi denne Sag. (Folder Hænderne.) Tak og Pris til ham, som har givet mig Kraft og Styrke til Kampen for Æren og hende der.«

(Peger paa Sofie, som staar i Døren.)

SOFIE RANTZAU

(kaster sig i Moderens Arme)

»Moder kære — nu bliver her atter lyst paa Harritslevgaard! Tak for godt Budskab, Knud Ulfeldt (giver ham Haanden. Ser Lauritz Ulfeldt bliver forlegen. Stumt Spil imellem de Unge.)

KNUD ULFELDT

»Vi har nu vist, at selv kongelig Majestæt ikke tør handle vilkaarligt med den danske Adelstand.«

FRU ANNE

»Nu hader Kongen mig da af et ærligt Hjerte, siden han maatte entledige mig med Æren.«

LAURITZ ULFELDT

(til Sofie)

»Hvad vil Du med alle de skønne Blomster?«

SOFIE

»Kom og hjælp mig, saa faar Du Brug for de Hænder, Du ikke ved, hvor Du skal gøre af.«

(De gaar sammen hen og pynter Kertestagerne.)

KNUD ULFELDT

»Vil I, saa fører jeg Eder atter til Hove. —
Havde I mig blot kær, som jeg Eder?«

FRU ANNE

»Tys — Knud Ulfeldt. — Altfor længe var jeg
ved Hove. Ikke vil jeg føres did igen. — Jeg er
angst for atter at komme i Mands Vold — —

KNUD ULFELDT

»Hvi siger I Vold?« (kysser hendes Haand)

FRU ANNE

»Saa underfuld en Fred, Du giver mig, Knud!
— — Nej, nej — ikke har jeg Stunder nu, jeg
venter Venner og Frænder til Gæstebudet.«

KNUD ULFELDT

»Dit Smil forjætter, — Stunder har jeg til at
vente. Guds Fred, Fru Anne. Nu gaar jeg for at
hæge mig.« —

KIRSTINE

»Gæsterne er snart fuldtallige. Lad mig kysse
den naadige Frues Haand, forinden de kommer. —
Saa Hjertens glad jeg er. Nu kan her fejres Gæste-
bud rettelig.«

FRU ANNE

»Du var mig tro, Kirstine. Tak for det! Saare
blev Du fristet til at vidne falsk imod mig. End
ikke ved Pinen fik de Dig rokket.«

KIRSTINE

(kysser hendes Haand)

»Det var ej svært, al den Stund jeg havde
Sandheden at holde mig til. — Men den stakkels,
gamle Kvind, Lamme Heine, maa nok bestige Baalet
til Straf, fordi hun tog Sakramentet paa en Løgn.«

FRU ANNE

»Svar Synd er det at sværge falsk. Mig tykkes
dog, der fares for haardelig frem mod hin Kvind.
Hun var kun Redskab for dem, der vilde mig ondt.«
(Gæsterne kommer. Alle hilser de ærbødigt paa Fru Anne.)

HOLGER ROSENKRANDS
(elaar Anne djærvt paa Skulderen)

»Du klarede Dig bravt, Anne. Det er nok første Gang, Kongen har maattet vige for »et forbasket Fruentimmer«.

FRU ANNE
(kysser ærbødigt hans Haand)

»Fremfor nogen stod I mig trofast bi!«

JENS SPARRE

»Nu kan Du kro Dig, Anne. Du sagde ej for meget, da Du svor, Du vilde entlediges med Æren.«

THAGE THOTT

»Jeg skal nok vogte mig for at komme i Trætte med Dig!«

EN GAMMEL ADELSDAME
(ondskabsfuldt)

»Kongen holdt I bravt Stangen, — — men Dronningekronen værgede han! — Hvi holdt I ej rettelig fast paa det skønne Klenodie?«

FRU ANNE
(giver hver enkelt Haanden)

»Guds Fred og vel mødt, alle mine Frænder og Venner! — Forinden vi gaar ind til Gæstebudet, siger jeg Eder alle saa Hjertens Tak for Eders gode og velmente Ord. (Ser hen paa den gamle Adelsdame.) — Dog — nu faar der herefter være Taushed om den Sag; thi herinde kender jeg det som en knugende Gru ved Mindet om hine Stunder, da jeg led den Forsmædelse, der ellers kun vederfares fule Forbrydersker. — Det var jo saa, at jeg en Stund stod med Skam og Skændsel for Eder, og da blueedes I vel over mig, som ret og rimeligt var? Men her tør jeg sige, at jeg ikke har behøvet at blues for mig selv. Frit var jeg stillet hin Stund, da Prins Christian gav mig sin Tro. Da Løfter blev givet af det kongelige Blod, drømte jeg stolte Drømme om at føres til Alteret af en Kongesøn, vildfaren som jeg var paa Elskovs farlige Veje. — Nu er det min Tro, at intet sker her i Livet

af godt og ondt, uden der kan drages Lære deraf. Grumme meget har jeg lært og grumme meget erfaret, — bød det derfor har jeg over al Maade haardt. — (Løfter stolt Hovedet.) Nu faar enhver tro det, han selv vil. Mig bæres det for, at I alle er stolte og kæphøje, al den Stund det gik mig vel, og jeg gik ud af denne Kamp med Æren! — Men hvorlunde vilde I have taget Sagen, om jeg havde givet tabt og ligget under for Kongens Overgreb, og den Skændsel han undte mig ved en forsmædelig Død paa Baalet?

Megen Tak er jeg Venner og Frænder skyldig for Hjælp og Støtte i denne vel tilendebragte Sag. Tak, alle I, som ikke sveg eller lod mig værgeløs.

Tak til Dig, Holger Rosenkrands, som saa djærvt talte min Sag paa Herredagen.

Og Dig, Jens Sparre, har jeg at love, mit Fangenskab paa Båhus ikke blev saa strengt, som kongelig Majestæt undte mig. Gud Herren gengælde Dig det!

Min trofaste Ven, Knud Ulfeldt, siger jeg tusindfold Tak for den Hjælp og Støtte, Du ydede mig i Nyborri, hin bitre Stund, da Ulykken ramte mig. Du var og den første, som viste mig skyldig Honnør og rakte mig Haanden til Velkomst, da Smakken lagde til, og jeg atter satte Foden paa mit Hjemlands dyre Jord. Saa sandt jeg her staar, har jeg og meget at give Dig til Tak for alt det, Du har gjort for mig. (Giver ham Haanden.) — Vaar og den lyse Sommer er svunden, — Høsten kan og være skøn! (Ulfeldt kysser ærbødigt hendes Haand.)

SOFIE RANTZAU

(ængstelig)

»Moder kære — saa mange gode Stunder vi to skal have!«

FRU ANNE

(peger med Stolthed paa sin Datter)

»Den vordende Herskerinde til Flintholm og Hvidkilde.«

SOFIE RANTZAU

(komisk stolt)

»Om en Stund og til Ulstrup og Egeskov.«

FRU ANNE

(stryger smilende hendes Haar og Kind)

»Der er dog lidt til endnu, min Datter, før Du vorder Frue.«

SOFIE RANTZAU

(ser hen til Lauritz Ulfeldt)

»Ej saa længe, min Moder. Ret snart kommer min Fæstemand og henter mig.«

FRU ANNE

(leende)

»Vi faar vel da fejre Trolovelsesfest i Kvæld. Vinker til Lauritz Ulfeldt.) Jaord er jo forlængst givet med Slægt og Venners Billigelse. — Det er det bedste, jeg ejer, jeg giver Dig, Lauritz Ulfeldt. (Lægger deres Hænder i hinanden.) Godt er det, I har Stunder at vente, for ej endnu kan jeg skilles fra min liden Soffen.«

SOFIE RANTZAU

(med Graad i Stemmen)

»Tager Du Dig Husbond, maa jeg jo fare.« —

LAURITZ ULFELDT

(i ungdommelig Glæde)

»Ja — og saa farer Du til mig.« — —

FRU ANNE

(rækker Datteren Haanden)

»Du og jeg kan aldrig svigte hinanden. — Ikke drager din Moders Kærlighed ud, selv om en Husbond gaar ind. Det tør Du trygt stole paa.

Du, som var Haabet i al min Smerte. En Moder glemmer aldrig den, hun bar ved sit Hjerte.«

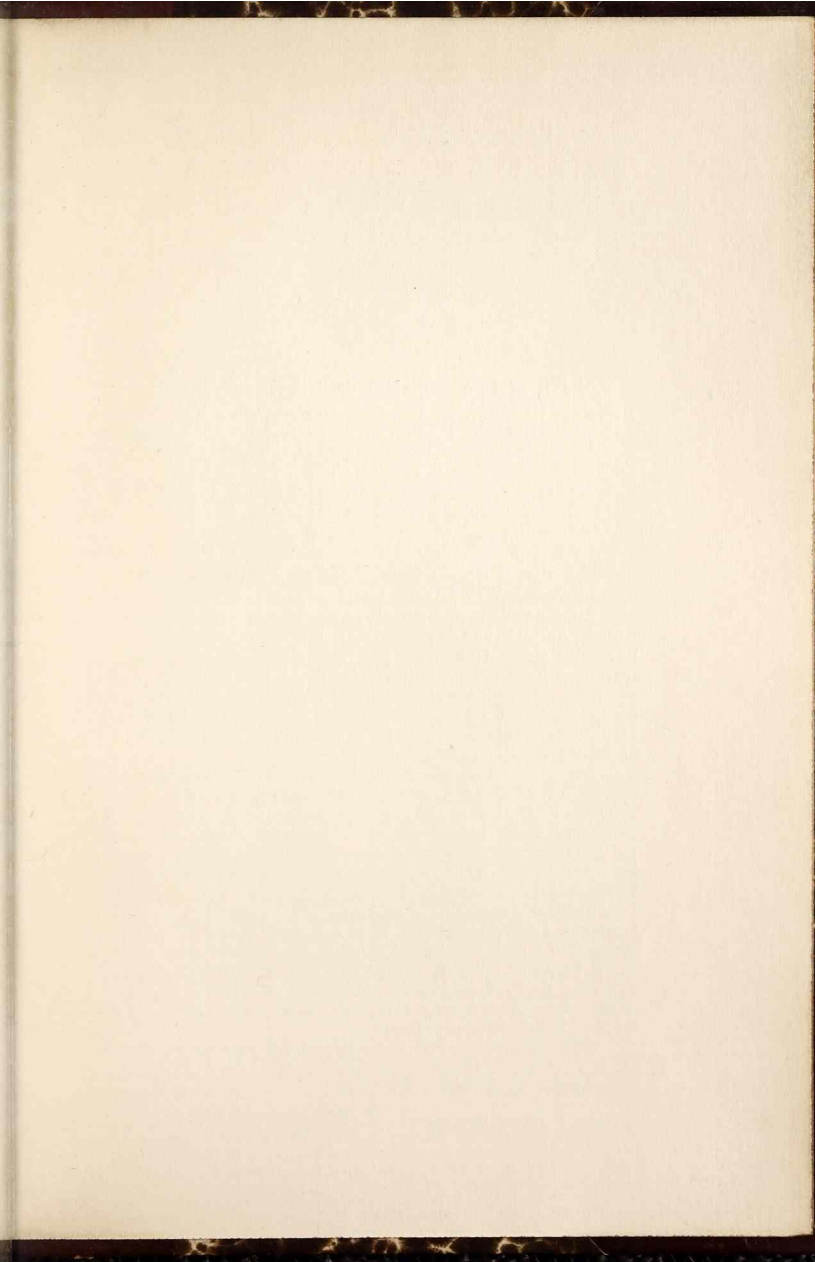
SOFIE RANTZAU

(kaster sig i Moderens Arme)

»Aa Moder — Moder kære!« — —

(Musikken falder dæmpet i fra Riddersalen. Gæsterne ordner sig og gaar ind til Gæstebudet.)

(Tæppet)

Af Fru **Rose Bruhn** er tidligere udkommet:

Mor Sara til Hoel . . . Pris 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.
Sælsomme Magter . . . Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.
Kærlighedens Veje . . . Pris 2 Kr. 75 Øre, indb. 4 Kr. 25 Øre.
Under Hjemmets Tag . . . Pris 3 Kr. indb., 4 Kr. 50 Øre.
Naar Jord og Hjerter gløder Pris 2 Kr. 25 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.
Mors Arv, 2det Oplag. Pris 2 Kr., indb. 3 Kr. 50 Øre.

Anne Lykke.

Historisk Roman. I.

3. Oplag. Pris 3 Kr. 25 Øre,
indb. 4 Kr. 75 Øre.

Fru Anne Lykke.

Historisk Roman. II.

3. Oplag. Pris 3 Kr. 50 Øre,
indb. 5 Kr.

Allerede den første Del af denne Roman om Adelsdamen Anne Lykke blev en hel lille Sukces. Den nu udkomne sidste Del er rig paa Spænding og med en egen troværdig historisk og kulturhistorisk Kolorit over sig, der sammen med mange andre Smaatræk viser, at Forfatterinden med Flid og Grundighed har sat sig ind i Datidens Historie og formaaet at give et anskueligt Helhedsbillede af Sæder og Tilstande i hine Tider.

Fru „Anne Lykke“ er Beretningen om den unge Adelsdame, der efter et kortvarigt, ret utilfredsstillende Ægteskab med en af sine Jævnbyrdige, forelsker sig i Christian IV.s Yndlingssøn, den saakaldte udvalgte Prins, der paa sin Side ogsaa nærer saa megen Kærlighed til hende, som det overhovedet er muligt for denne svage, uselvstændige Natur. Bekendt er det, hvorledes Kongen, den forøvrigt i moralsk Henseende ingenlunde selv synderlig strenge Christian IV., benytter en falsk Anklage til at lade hende fængsle, hvilket dog ikke knækker den stolte Frues Mod, skønt hendes Elskov forlængst har faaet et Grundskud ved Prinsens Fejhed og Vankelmod, samt hvorledes Kongen tilsidst maa frigive hende igen og give hende Oprejsning for den hende tilføjede Tort.

Dette Emne har Fru Rose Bruhn benyttet til en særdeles virkningsfuld og fængslende Roman, der læses med den største Interesse fra først til sidst. (Berl. Tid.)

Faas i alle Bog'ader.

H. HAGERUP'S FORLAG,
København K.

